

Huỳnh Di

Vực Ngoại Thiên Ma

Người dịch: Lam Sơn Quái Khách

Chương 1

Cự phú chi nữ

Ngày mười tháng tám, tại kinh đô Nhật Bản.

Từ trong không gian sâu thẳm vô tận, một ánh sáng rực rỡ chói mắt xoay vần di động, giống như ánh sáng của mặt trời vậy.

Cô đang giãy giụa, chẳng nhìn thấy gì cả, chỉ có ánh sáng chói làm người ta khó mở mắt. Cô muốn kêu, thanh âm đến chỗ yết hầu liền biến mất chẳng còn vết tích, chẳng có chút nào phát ra, cô ấy chẳng cảm thấy chút đau khổ nào, bởi vì căn bản không cảm giác được vật gì, chỉ giống như sự tồn tại của hư không.

Nghĩ đến ly khai, quang sáng của luồng sáng ấy hợp thành cái lưới vây, sức từ trường khiến cô muốn rời đi nhưng không được.

Một ý niệm kỳ quái khởi lên trong lòng cô:

“Ta thành công rồi!”

Sự sợ hãi khủng khiếp lại trào lên, đây lại không phải là ý niệm của cô, hay giống như một người khác lợi dụng thần kinh não của cô, một ý nghĩ khác lại khởi lên rằng:

“Mau chụp lấy cô ta! Người thấy được cái gì?”

“Ta thấy được rồi, đó là một thể giới mỹ lệ, vật thể kì dị, sinh mạng đầy rẫy.”

Cùng một thời gian trong óc cô hiện lên những hình ảnh mỹ lệ, thời thiếu niên sống ở quê hương hào hoa nơi Hokkaido, Nhật Bản, ba năm về trước lần đầu đi du lịch thăm Phi châu, sông núi tráng lệ, in trong kí ức những hình ảnh đẹp, như một khí cầu đứt dây bay lên khỏi vực thẳm của tiềm thức. Trong chớp mắt chợt hiện ra trước mắt, như có người dựng dậy ký ức trong não bộ.

Tiếp đó, một luồng cảm giác lạnh băng đầy tà ác và tham lam trào khỏi mặt đất của tâm linh.

Cô lại chịu đựng không dứt, cái chết đang giã giụa, không phải cái giã giụa của tay chân, mà là cái giã giụa của linh hồn, cái giã giụa trong cơn ác mộng.

“Chụp lấy cô ta, không được để cô ta chạy thoát!”

“Không! Tôi còn chưa hiểu kết cấu của cô ta!”

“A!” – Thanh âm cuối cùng cũng lờ mờ từ trong miệng cô ấy phát ra. Cô ấy bật ngồi dậy, kịch liệt thở dốc, đầy mình mồ hôi lạnh, đập vào mắt là căn phòng bệnh an toàn và yên lặng, chuyện vừa qua chỉ là một giấc mộng đáng sợ, chỉ có điều đó là loại giấc mộng rất thực. Loại cảm giác sợ hãi đó vẫn vây quanh không chịu rời, âm hồn bất tán.

“Bộp!”

Cánh cửa bị đẩy mở ra.

Cung Trạch y sinh khuôn mặt dài hẹp gấp gáp tiến lại, sau lưng còn có hai y tá, bọn họ đều mặc đồng phục trắng, làm cô ấy nổi lên cảm giác an toàn.

Cung Trạch y sinh lao đến bên giường, giọng nói quan thiết:

“Thiên Huệ Tử tiểu thư đừng sợ! Đó chỉ là một cơn mơ thôi!”

Thiên Huệ Tử lắc đầu, nước mắt tranh nhau tuôn ra, muốn nói nhưng không có lời nào, khóc không thành tiếng.

Cung Trạch y sinh thầm thở dài một hơi. Đây là tạo hoá trêu người chăng? Thiên Huệ Tử có thể nói là có cả thế giới, đẹp đẽ, thông minh, giàu có, cho đến lòng thương yêu giúp đỡ kẻ khác... chỉ thiếu sức khoẻ. Anh ta tuy là nhà tinh thần tâm lý học nổi tiếng thế giới, nhưng đối với bệnh của cô ấy, cũng đành bó tay chịu thua.

Y tá thành thạo giúp Huệ Tử kiểm tra các phương diện theo thường lệ, chỉ có Cung Trạch biết rằng bất cứ thân nhiệt, huyết áp hay bất cứ phương diện nào, cô ấy cũng không có gì khác thường.

Lúc quái bệnh phát tác, thân nhiệt cô ấy tăng nhanh đến một trăm lẻ tám độ F(1), toàn thân run bắn toát mồ hôi, xong rồi thế nào cũng hồi phục bình thường. Nếu một người khác mà thân nhiệt lên cao tới mức đó, tổ chức thần kinh não sẽ bị phá huỷ vĩnh viễn, đằng này cô ấy lại an nhiên không việc gì, điều này khiến cô ấy với bệnh tâm thần phân liệt và ly hồn chứng bất đồng, rốt cuộc là việc thế nào?

Thiên Huệ Tử đã ngừng khóc nức nở, ngược khuôn mặt đẹp, ngắm Cung Trạch y sinh, ánh mắt bi ai của cô, giờ Cung Trạch hầu như tránh nhìn vào ánh mắt của cô.

Cung Trạch y sinh dịu dàng bảo:

“Nói đi! Đem tâm sự của cô kể lại cho tôi nào!”

Thiên Huệ Tử nhìn vị y sinh như cha hiền, không khỏi nghĩ tới cha

mình – Đại Dã Long Nhất, đại đa số người đều hy vọng được như cô, bởi vì Đại Dã Long Nhất là người tự mình quật khởi vượt qua những người sở hữu công ty của Nhật Bản, là người giàu nhất Nhật Bản.

Thiên Huệ Tử cúi đầu nói:

“Có hay không một loại thuốc, uống vào sẽ bình tĩnh mà mất hết mọi tri giác, sẽ không gây nên những giấc mộng kì quái ấy, cũng không tỉnh lại?”

Nói tới hai chữ cuối cùng, giọng cô lại trở nên khích động, một lần nữa ngược khuôn mặt đẹp lên, lệ nóng trào lên trong mắt.

Cung Trạch ngẫm nuốt một nỗi kinh sợ. Sáu tháng trước, Thiên Huệ Tử trong giảng đường đại học Harvard nước Mỹ lẫn ra xỉu, đưa vào bệnh viện, cho tới hai tháng trước cô ấy được đưa về Nhật Bản nơi có liệu dưỡng viện trang thiết bị bậc nhất thế giới, biểu hiện đầu tiên của cô ấy vẫn là khuynh hướng tự sát, cho thấy tinh thần dưới áp lực của quái bệnh trầm trọng thêm một mức.

Anh ta ngoài mặt làm như không biết tới những chuyện đó, nói:

“Quả dưa cứng đầu à! Loại thuốc đó có gì tốt chứ? Cha cô vừa điện cho tôi nói, tổ chức xong sẽ về đây thăm cô, nhân lúc về có ít thời gian, mời tôi và cô làm một kiểm tra nhỏ thôi, lúc đó cô nên ca hát một cách an nhàn.”

Thiên Huệ Tử sắc mặt trầm xuống hỏi:

“Nữ nhân đó sẽ tới hay không tới đó?”

Cung Trạch thở dài một hơi bảo:

“Cô nói phu nhân ấy à? Việc này tôi chẳng tiện biết. Ôi! Bà ấy cuối cùng là mẹ của cô a!”

Thiên Huệ Tử lạnh lẽo nói:

“Bà ấy đâu phải mẹ của tôi, mẹ của tôi đã mất mười hai năm rồi, chính tôi tận mắt thấy bà ấy nhảy từ ban công lầu ba xuống.”

Giọng nói của cô ấy bình tĩnh một cách đáng ngạc nhiên, trái lại làm người ta cảm thấy nỗi buồn này không quá lớn chết cả cõi lòng.

Một y tá cầm khoá mở bánh xe ở chân giường lỏng ra, nắm giường đẩy qua chỗ cửa, một y tá khác nắm cánh cửa mở rộng ra nhường cho giường bệnh đi qua ra ngoài.

Cung Trạch vì không trực tiếp trả lời vấn đề của Thiên Huệ Tử, thở phào một hơi, theo giường bước ra khỏi phòng bệnh.

Hai đại hán canh ngoài cửa phòng bệnh đứng dậy, bọn họ đều là người của Đại Dã đặc biệt mời đến để bảo vệ, phụ trách an toàn của Thiên Huệ Tử; hai người xem xét bệnh trạng, rồi theo hành lang dài ngoài phòng bệnh, tới cầu thang máy mà đi khỏi.

Đây là lầu hai của liệu dưỡng viện hào hoa có một ở ngoại ô thủ đô Nhật Bản, xuyên qua hành lang yên lặng của thang máy, chỉ ngẫu nhiên nghe được tiếng người yếu ớt từ phòng bệnh truyền ra.

Tất cả như không có gì khác so với ngày thường.

Nghề nghiệp bảo tiêu của hai người đó cũng rất thanh nhàn, phần công tác này so với nơi khác thì tiền công cao hơn gấp ba lần, chỉ là nguy hiểm lại quá thấp, loại này chỉ có liệu dưỡng viện của nhà giàu, công tác bảo vệ an toàn cho bản thân hoàn thiện phi thường.

Một người đi lại trước buồng thang máy.

Thang máy vừa khéo lên tới mặt sàn, đèn báo mở cửa chớp chớp.

Cánh cửa từ từ mở ra.

Mọi người ngạc nhiên nhìn vào trong, mắt tròn tròn kinh ngạc.

Bốn quái nhân mặc áo dài trắng, mang mặt nạ phòng hơi độc. Một người đứng trước trong tay cầm một vật như cái ống cứu hoả.

Những người còn lại mang vũ khí màu trắng động đậy, mũi súng chĩa thẳng vào bọn họ.

Hai nhân viên bảo vệ đó là hảo thủ trong nghề, có phản ứng trước tiên, tay đều đưa vào trong áo ngoài, rút súng ra.

Chợt...

Ánh lửa loé ra.

Hai người ngã lăn máu tươi bắn tung toé, huyết tích bắn lên Cung Trạch y sinh đang sợ ngây ra và hai y tá mặc đồ trắng, bắn lên giường bệnh và chặn đắp của Thiên Huệ Tử.

Cung Trạch y sinh hét lên:

“Người...”

Câu đó còn chưa nói xong, vật trên tay người trùm đầu ấy đã phun ra một luồng khí màu trắng, giống như ác thú bắt lấy mọi người cắn nuốt.

Cung Trạch y sinh cùng hai y tá vô lực ngã lăn ra đất, trước khi gục ngã còn lơ mơ cảm thấy bốn người kia lại đẩy giường bệnh của Thiên Huệ Tử vào trong thang máy.

Thiên Huệ Tử sau khi hít phải khói đặc, liền rơi vào trạng thái choáng váng, chẳng qua cô lại mất đi tri giác, chỉ giống như rơi vào một cơn ác mộng, hay như giấc mộng ám ảnh cô mấy tháng nay.

Trong lúc mơ hồ, cô ấy cảm thấy mình rời khỏi thân thể, ở một nơi rất cao, cúi xuống nhìn thấy bốn ác khách ấy mang “chính mình” đang nằm thẳng cẳng trên giường đẩy vào trong thang máy, và Cung Trạch y sinh cùng hai y tá cũng ngã nằm trên sàn, xa hơn, hai xác bảo vệ đang nằm trên sàn.

Điều đáng ngạc nhiên là cô tuyệt không cảm thấy sợ hãi.

Cô đã sớm quen với thứ ác mộng này, mỗi phân cách giữa hiện thực

và hư ảo đã sụp đổ triệt để, tất cả chỉ là theo một cơn ác mộng này vào một cơn ác mộng khác thôi.

Không thể nào ác liệt hơn được.

Chiều ngày mười tháng tám, tại nước Bolivia ở Nam Mỹ.

Chiếc máy bay rẽ từng không theo đường băng duỗi dài hiện ra mà chúi mình đáp xuống.

Lăng Độ Vũ thoải mái ngồi nhìn, ngoài cửa sổ là cảnh sắc điển hình của Nam Mỹ, rừng nhiệt đới rậm rạp, sông ngòi chằng chịt, hình thành một đồ án sáng trắng tuyệt đẹp.

Sau vài giờ bay, đã tới Bolivia.

Máy bay lại giương cánh lên, bánh xe dưới bụng máy bay lại duỗi ra, tiếng ma sát mãnh liệt của khí lưu thay cho tiếng vận chuyển của cơ khí. Máy bay rung chuyển nảy lên hai cái, bắt đầu từ đường băng trượt đi, tiếng gió vù vù.

Lăng Độ Vũ tháo dây an toàn, bụng nghĩ cuối cùng cũng đến. Lần đến này chủ yếu là để gặp Cao Sơn Ưng, cùng ông ta thương thuyết về phương hướng hành động trong tương lai của “Kháng bạo liên minh”.

Kháng bạo liên minh là tổ chức ngầm do những phần tử tinh anh trên thế giới hợp thành, vì muốn biến địa cầu thành một đất nước hoà bình lý tưởng mà không ngừng phấn đấu. Tám người lãnh đạo cao nhất của tổ chức đều lấy chim ưng làm tên thay thế. Cao Sơn Ưng là người ra quyết định tối cao trước mắt, mà tên thay thế của Lăng Độ Vũ là Long Ưng.

Hai tiếng đồng hồ sau, Lăng Độ Vũ đã gặp Cao Sơn Ưng tại tổng bộ bí mật của Kháng bạo liên minh.

Nếu chột nhìn, bất kì ai nghĩ nát óc cũng không đánh giá được Cao

Sơn Ưng có loại thân phận này. Ông ta tuổi khoảng trên dưới sáu mươi, khổ người không cao, mang đôi kính gọng vàng tròn tròn, đầu tóc vàng, mép tóc mai chìa ra nhiều hoa râu, trên mặt mang một nụ cười hiền lành, hay giống ông thầy già dạy đại học: chỉ có lúc bạn nhìn thẳng vào mắt ông ấy, mới phát giác nhãn thần thâm thúy vô hạn, thấy trí tuệ bao la bằng với loại lãnh tụ trời sinh quả cảm quyết đoán ấy.

Chẳng một ai biết được quốc tịch chân chính của ông ta, theo lời đồn đại thì trong người ông vẫn còn huyết thống người Do Thái ở nước Đức.

Cao Sơn Ưng tiếp kiến Lăng Độ Vũ trong thư phòng.

Lăng Độ Vũ liếc nhìn tàng thư phong phú chứa trên giá sách, bản tính của một nhà mạo hiểm thúc đẩy anh không bỏ qua bất cứ một cơ hội nào để gặt hái được tư liệu của người khác, tàng thư là cách tốt nhất để biết một cá nhân hứng thú với cái gì, cuối cùng mục quang của anh chiếu tới một chồng sách trên bàn.

Lăng Độ Vũ cười nói:

“Ông định chế tạo một loại đạn hạt nhân à? Đó hoặc giả là một chủ ý không sai.”

Cao Sơn Ưng đầu miệng tràn ra một tia tiểu ý, chỉ thấy nụ cười mở rộng, mi, mắt, trán nhất tề tiểu khởi, làm người ta cảm thấy ông ta tốt bụng và dễ gần. Chỉ có Lăng Độ Vũ biết đó chỉ là hiện tượng bên ngoài, cái tinh minh lẹ hại của Cao Sơn Ưng là cái bình sinh ít gặp của ông ta, nếu không thì Kháng bạo liên minh sẽ chẳng biết đến sự phát triển tấn tốc, đứng cao không ngã này.

Cao Sơn Ưng lấy trên bàn một quyển sách tựa là “Hạch đạn cơ bản nguyên lý”, cười nhẹ đáp:

“Tôi muốn làm rất nhiều việc, tôi muốn xem hết sách có trên đời, hôn mĩ nhân có được, đi du lịch khắp nơi, kết giao thiên hạ kì nhân dị sĩ; kinh nghiệm sờ hữu kinh nghiệm.”

Lăng Độ Vũ trong lòng nổi lên một trận cảm xúc, Cao Sơn Ưng không phải là người tầm thường bắn tên không chủ đích, những câu nói này chính là đại diện cho khát vọng của nhân loại đối với kinh nghiệm, đáng tiếc là giới hạn của mỗi con người khiến mình không thể từng trải khắp các kinh nghiệm, hay như một người đối diện ngàn vạn bàn thức ăn ngon, chỉ có thể lựa lấy hữu hạn vài loại trong ấy, nhất là tại cấp độ biến hoá muôn hình muôn vẻ của thế giới hiện đại. Cao Sơn Ưng lại cười nói:

“Xin lỗi! Kích thích một mặt nhạy cảm của anh rồi, lại đây! Cho anh thấy vài người thú vị!”

Ông ta cầm lấy điều khiển từ xa bấm một cái. Hai giá sách trước mặt hai người di chuyển ngang sang hai bên, lộ ra trên tường một màn huỳnh quang, ánh đèn tối xuống, một máy chiếu đối diện với màn huỳnh quang chiếu sáng, chiếu lên màn hình, hiện ra một tình cảnh. Địa phương này giống như một bến tàu, tụ tập rất nhiều người, một ít người nhìn lại là công nhân khuôn vác, có cả người qua đường và khách du lịch, một nhóm sáu bảy người trong đó, đứng ở chính giữa màn hình, trên tay mang hành lý giản tiện, một loại người chuẩn bị xuống thuyền. Phía sau là một thuyền đánh cá cơ động, có thể do nghiêng khỏi tiêu điểm của kính, cảnh tượng tịnh không rõ ràng.

Lăng Độ Vũ cau mày nói:

“Người chụp ảnh này đáng bị đánh vào mông đấy, kĩ thuật kém quá.”

Cao Sơn Ưng nhàn nhạt bảo:

“Trừ phi anh xuống chỗ Diêm Vương gì đó, còn không đừng hòng

đánh được mông đít y!”

Lăng Độ Vũ kinh ngạc nhìn Cao Sơn Ưng.

Cao Sơn Ưng trong mắt thoáng lộ vẻ bi thương, nháy mắt hồi phục ngay vẻ thung dung của người lãnh đạo quần hùng, nói:

“Ngay khi y dùng viễn cự kính chụp tấm ảnh này, cũng là lúc bị người khác lạnh lùng từ phía sau bắn chết, cũng may máy ảnh ấy có nối kết vô tuyến, có thể tức thời truyền bức ảnh đến một thiết bị nhận tại một địa điểm khác, nếu không anh làm sao thấy được bức ảnh kém chất lượng này. Nhưng tôi tin rằng Thánh chiến đoàn cũng không biết chúng ta dùng phương pháp loại này để có được tấm ảnh này.”

Lăng Độ Vũ hỏi:

“Người bị giết là ai vậy?”

Cao Sơn Ưng nói:

“Là truy tung trinh sát viên mang tên “Ẩn giả” trong tổ chức ta. Để tôi giới thiệu một bằng hữu trong bức ảnh này.”

Lúc ông nói đến chữ “Bằng hữu”, răng nghiến chặt lại biểu thị hận ý đối với những “bằng hữu” này. Trong Kháng bạo liên minh mỗi thành viên đều là một nhân tài chuyên môn, mất bất kì ai đều không thể bù đắp được tổn thất.

Mục quang của Lăng Độ Vũ lại quay về trên màn hình.

Trong ảnh những người chuẩn bị xuống thuyền đó được khuếch đại, tuy nhiên do hạt được phóng to rất mù mờ không trong, chỉ có thể thấy được hai nữ bốn nam tổng cộng sáu người.

Cao Sơn Ưng nói:

“Người đứng giữa mặc áo màu lam quay lưng lại phía ta rất có khả năng là hung nhân biệt danh là “Nap tuý nhân”.”

Lăng Độ Vũ trầm ngâm mất nửa ngày mới nói:

“Nạp tuý nhân? Sao tôi chưa hề nghe qua nhỉ?”

Cao Sơn Ưng nói:

“Thế giới này đại khái có thể phân làm hai loại người, một loại duy trì trật tự hiện có, một loại phá hoại nó, mà trong loại phá hoại, không có tổ chức nào có mức độ khủng bố bằng được “Mạt nhật thánh chiến đoàn”, Nạp tuý nhân chắc chắn là một trong những lãnh đạo tối trọng yếu của tổ chức này.”

Lăng Độ Vũ lấy tay vỗ trán:

“Tôi lại chẳng thích hợp với cái thời đại bùng nổ thông tin cá nhân này, vì sao mà tới nay tôi vẫn chưa nghe nói tới người điên cuồng này?”

Cao Sơn Ưng trầm giọng nói:

“Việc này chẳng có gì lạ, chính tôi gần đây phát sinh một đồng chuyện, vừa biết đến sự tồn tại của tổ chức khủng bố này theo tin của cục tình báo nước Pháp.”

Lăng Độ Vũ mỉm cười:

“Làm sao lấy cái loại danh tự khó phân biệt này.”

Cao Sơn Ưng thở dài một hơi:

“Đối phó với một tổ chức cực kì khủng bố; hoặc giả là vô chính phủ chủ nghĩa; hoặc tổ chức phấn đấu vì lí tưởng, tôn giáo hay mục đích chính trị, chung lại có dấu vết có thể tìm được. Chỉ có Mạt nhật thánh chiến đoàn này chẳng cùng dạng, bọn họ tin chắc rằng văn minh nhân loại toàn bộ là một sai lầm, cách cứu thế duy nhất, là huỷ diệt toàn bộ văn minh nhân loại, để kiến lập một nền văn minh mới; giống như phượng hoàng phải qua hoả thiêu, mới có thể có được sinh mệnh và sự bất tử mới. Còn nền văn minh mới bằng cách nào kiến

lập lại từ đồng đồ nát, lại là bí mật mà bọn họ thủ khẩu như bình.”
Mục quang của Lăng Độ Vũ chuyển qua hình ảnh trên màn hình, cẩn thận quan sát từng người, người mang biệt hiệu Nạp tuý nhân đứng quay lưng lại có thể thấy được mái tóc vàng, đôi vai đặc biệt to rộng, cần cổ cứng cáp, khiến người ta cảm nhận được y là người mạnh mẽ giỏi võ, nữ tử tóc vàng bên cạnh y đang nhìn ngang vào y, tuy không trông rõ mặt mũi, cũng có vẻ rất đẹp, khiến người ta rất khó liên tưởng cô là phần tử quan trọng của tổ chức khủng bố huỷ diệt thế giới. Khi mắt anh nhìn qua một người bên phải đang đứng đối diện với ống kính, Lăng Độ Vũ thân hình chấn động một cái.

Cao Sơn Ứng hỏi:

“Anh nhận ra đó là ai à?”

Lăng Độ Vũ gật đầu đáp:

““Phong Hán Cát Bách”, lính đánh thuê mắc chứng tâm thần phân liệt và chính trị thích khách, Quốc an cục của Tô Liên, Cục tình báo Trung ương của Mĩ đều từng thuê làm sát thủ, gần đây do phạm nhiều huyết án đã mai danh ẩn tích, tưởng không thể biến thành thành viên của tổ chức điên cuồng này.”

Cao Sơn rất hài lòng nói:

“Anh đã nhận ra cấp độ nguy hiểm của người này, tự nhiên có thể nhờ đó nhận ra tính nguy hiểm của tập đoàn này. Trước mắt tư liệu về tập đoàn này chỉ có bức ảnh này, nhưng nhân vật thần bí Nạp tuý nhân rốt cục là ai, chúng ta vẫn chưa biết gì, trong bức ảnh này hẳn có thể nguy trang, khó có thể lấy làm chuẩn.”

Mục quang của Lăng Độ Vũ tiếp tục tuần du trên thân của hai nữ bốn nam này, sức nhớ kinh người khiến anh có thể chiếu hình ảnh trên màn hình vào trong những tế bào kí ức.

Tiếng của Cao Sơn Ưng ở bên cạnh anh vang lên:

“Gần đây tại một căn cứ hạt nhân bí mật của nước Pháp, phát sinh một sự kiện trộm cắp, một nhân viên công tác và một khối nguyên liệu nén chế tạo đạn hạt nhân đã mất tích một cách thần bí, ba ngày sau thi thể người này được phát giác trong một kho hàng, chỉ là nguyên liệu hạt nhân chẳng thấy tung tích đâu. Cục tình báo nước Pháp tìm theo mọi loại vết tích, tìm tới trên manh mối của thánh chiến đoàn.”

Nói tới đây, Cao Sơn Ưng lấy từ trên bàn một quyển văn kiện, đưa cho Lăng Độ Vũ:

“Tài liệu có được đều ở trong này, một thành viên trong tổ chức chúng ta là nhân viên cao cấp trong cục tình báo nước Pháp, y mang chuyện này thông tri cho chúng ta, hy vọng chúng ta có thể giúp chuyện này một ít lực lượng, không biết rằng so với anh là ứng viên tốt nhất.”

Lăng Độ Vũ tiếp lấy quyển văn kiện, cười khỏ đáp:

“Chuyện này giống như mò kim đáy biển, chẳng có gì vào tay.”

Cao Sơn vung tay nói:

“Muốn chế tạo một đầu đạn hạt nhân, mang nó phóng đi, tuyệt không phải chuyện đơn giản, vì vậy Thánh chiến đoàn nhất định sẽ có một bước tiến trong hành động, tuy nhiên “Ăn giả” đã hi sinh, lại khiến chúng ta biết rằng Phong Hán Cát Bách và thành viên của Thánh chiến đoàn, ít nhất cũng có quan hệ nhất định. Nơi chụp được bức ảnh này là Hàn Quốc, ngư thuyền trong bối cảnh bức ảnh khai báo mục tiêu là Đài Loan, nhưng chúng ta tin rằng hấn sang Nhật Bản, tuy nhiên đó là chuyện chưa chứng thực được. Ở đây có một điểm trọng yếu phi thường, đó là cục tình báo Pháp tin tưởng hoàn

toàn rằng Thánh chiến đoàn đã hoàn toàn nắm vững kĩ thuật lẫn thiết bị chế tạo đạn hạt nhân, có khác chỉ là một ít thiết bị kĩ thuật cao, chỉ cần có được sản phẩm về mặt này, chúng liền có thể hoàn thành sở dục, tạo thành kinh nhân đại tai nạn.”

Lăng Độ Vũ nhắm mắt hít sâu một hơi, hỏi:

“Bức ảnh này chụp bao lâu rồi?”

Cao Sơn Ưng đáp:

“Mười ngày rồi.”

Lăng Độ Vũ mắt mở tròn lên, lạnh lẽo nói:

“Vì trả nợ máu của Ân giả, vì mệnh vận của nhân loại, vô luận trên trời hay dưới đất, tôi cũng nhất định tóm kẻ điên cuồng này kéo về.”

Cao Sơn Ưng thở dài một hơi nói:

“Anh phải cẩn thận phi thường, bọn chúng là những kẻ điên cuồng kiểu tự sát, đối với bọn chúng nói tử vong tuyệt không phải là chuyện đáng sợ, mà là một kiểu giải thoát, đáng tiếc đối với người khác tịnh không cùng một dạng.”

Lăng Độ Vũ lạnh nhạt nói:

“Kẻ nào mà tôi chưa gặp qua? Đề phải nhường tôi cho chúng một sự giải thoát.”

Anh thật sự nổi giận.

Cao Sơn Ưng nói:

“Những tưởng có thể cùng anh uống qua một buổi sáng, đáng tiếc thời gian quá quý báu, tôi đã an bài anh lập tức qua Nhật Bản.”

Lăng Độ Vũ cười dài:

“Rượu trong của Nhật Bản, thanh danh rất tốt, để tôi mang một bình về hiếu kính ông.”

Cao Sơn Ưng cũng cười, nhưng không giấu được vẻ lo âu trong mắt.

Mặt nhật thánh chiến đoàn là những phần tử nguy hiểm mà chính phủ mỗi nước hận không ăn thịt rút xương được, chỉ là vắn thủy chung không sao bắt được. Lăng Độ Vũ tuy là người tối kiệt xuất trong Kháng bạo liên minh, anh ta có thể thành công chăng? Lại lúc này ông ta không thể điều động nhân thủ giúp đỡ cho tình hình của anh ta. Long Ưng Lăng Độ Vũ chỉ có thể cô quân tác chiến. Tối ngày mười tháng tám, một căn phòng bình thường trong hoa viên hai tầng chỗ ngồi.

Thiên Huệ Tử đã “tĩnh” lại.

Đây tịnh không phải là một cách dùng tốt của chữ mất, nhưng không có chữ nào khác để hình dung tình trạng hiện tại của cô, bởi vì đây là một sự tỉnh vượt khỏi kinh nghiệm của nhân loại.

Cô “thấy” “chính mình” được bốn đại hán mang mặt nạ phòng hơi độc đẩy từ y viện ra một cái xe cứu thương trong bãi đỗ xe, bốn cảnh vệ của phòng bảo an, hai tiếp đãi viên ở chỗ tiếp tân, hôn mê ngã trên mặt đất. Thay vào một Thiên Huệ Tử thường ngày, nhất định vì những hung đồ bạo hành không tên này mà nổi giận, nhưng cô ta hiện tại chỉ biết một cách hỗn hỗn mang mang, nhất thiết chỉ tưởng đây là một giấc mộng không thật.

Tiếp đó cô lại tiếp tục tiến vào giấc mộng đáng sợ đó.

Cô cảm thấy chính mình bằng một tốc độ kinh người vượt qua một khoảng không gian rất xa. Thân bất do kỷ bị một khoảng hư không sâu thẳm đẩy đi, cô muốn kháng cự, nhưng chẳng biết kháng cự thế nào.

Xe cứu thương rú còi vang, nhanh chóng mang chính cô ly khai y viện, hung đồ máu lạnh, quăng ở phía sau tại một góc xa không với tới được.

Im lặng tuyệt đối.

Chẳng biết bao lâu sau đó.

Cô bỗng lao vào một luồng ánh sáng mạnh.

Một thanh âm cực lớn từ trong tâm linh cô vọng lên:

“Cô ta trở lại rồi!”

Thiên Huệ Tử hải nhiên nhìn bốn phía, đó không phải là dùng mắt nhìn, mà là dùng tâm linh để nhìn, giống như trong mộng nhìn sự vật. Chỉ có một ánh sáng mạnh làm tim mật người đều bị kiềm chế, không phải là một mảnh, mà là một bó bó, nhóm nhóm ánh sáng, tán tót thay nhau di động, mỗi khi bó ánh sáng vẽ qua “thân thể” cô, một cỗ ý niệm và thanh âm kỳ quái trong tâm linh cô dâng lên, chỉ là cô lại biết rõ đây không phải là ý niệm của chính cô.

Tâm linh cô trực tiếp chịu đựng sự tiến chiếm của vật lạ không biết tên, đó kì thực là một loại cảm giác bị chiếm đoạt tư tưởng, lại khó chịu như phải xích thân lỏa thể trước vô số người lạ.

“Truy tung nơi cô ta đến!”

Một thanh âm khác vọng lên.

“Ta phải học tập mọi thứ của cô ta.”

Dòng suối kí ức ẩn sâu ở mặt đất của tâm linh lại trào lên, chẳng chút dè dặt mà đang trải ra ở trước vật xâm nhập.

Nỗi sợ hãi đến xé tim rách phổi khiến Thiên Huệ Tử tưởng tượng gió thổi mây tan khói mất, nhưng linh thần của nó vẫn bị chộp lấy, ngay quyền đòi ly khai của tư tưởng cũng đã bị tước đoạt.

Một bức hình ảnh mỹ lệ được giải phóng, chiếm cứ hết trời đất của cơn ác mộng này.

Mặt trời lại nhanh chóng mọc lên ở phương đông, trải ra trên dải bình nguyên rộng lớn ánh sáng và nhiệt độ, khe nước trong rừng cây chảy

quanh co, đàn hươu chạy nhanh trên thảo nguyên, ngàn vạn con chim nhỏ từ chỗ đậu trong rừng cây bay lên, thành đội hình đẹp mắt bay đến bờ hồ ở nơi xa. Trong chốc lát mặt trời lặn xuống sau ngọn núi phía tây, bắn ra vạn tia ráng rực rỡ, trắng sáng lại theo một bên khác trời lên, tán phát ánh sáng trong trẻo màu vàng kim.

Một thanh âm vọng lên:

“Đây là thế giới của nó.”

Một thanh âm khác nói:

“Từ giờ trở đi, nó đã trở thành thế giới của chúng ta, chỉ có chúng ta mới phối hợp ủng hộ nó.”

Thiên Huệ Tử đang muốn giãy giụa, bỗng trong tâm nổi lên một ý nghĩ, một ý nghĩ thuộc về chính cô, ý nghĩ đó trở về từ một địa phương rất rất xa, giống như kêu gọi cô trở về. Tâm thần trải qua một trận chấn động, cô phát giác mình đã thành công trong việc đẩy bọn xâm nhập ra ngoài tâm linh.

Thanh âm cực lớn giờ thành nhỏ không nghe được:

“Mau chụp lấy cô ta! Không được để cô ta trốn chạy, chúng ta vẫn chưa biết cô ta đến từ nơi nào, thế giới của cô ta...”

Thanh âm xa dần.

Tâm thần cô rời khỏi ánh sáng mạnh, ở con thuyền không gian rộng lớn bên ngoài.

“A!”

Trong tiếng kêu inh ỏi, tâm thần cô trở về trong thân thể, “tỉnh” lại.

Có người đang mãnh liệt lay động thân thể cô, kêu lên:

“Tỉnh lại! Tỉnh lại!”

Cô ta mở mắt, phát ra một tiếng kêu thét.

Vài bộ mặt quỷ đáng sợ, từ trên cao nhìn xuống cô đang nằm thẳng

căng trên giường.

“Đừng sợ! Bọn ta không làm hại cô!”

Cô chăm chú nhìn, nguyên lai những người này mang mặt nạ hóa trang. Kí ức lại chảy về trong đầu óc cô, nghĩ đến chính mình bị bắt làm con tin.

Thiên Huệ Tử đưa cặp mắt đẹp hời hợt nhìn xung quanh, theo khe hở giữa năm người mang mặt nạ vây quanh cô nhìn ra ngoài, đây là một nơi chẳng có cửa cái cửa sổ, một gian phòng trống chẳng trang trí gì, trừ cái giường mà cô đang nằm, chỉ có bốn bức tường trắng xám, và từ trần nhà thông xuống một ngọn đèn lẻ loi, cô lại một lần nữa kêu thét lên.

Một người trong bọn dùng một giọng khàn khàn thô kệch nói bằng tiếng Anh:

“Món hàng hóa nhỏ quấy nhiễu này, để tôi đối phó với cô ta!”

Một người khác thấp giọng mắng:

“Không được đánh cô ta! Nạp túy nhân dân ai cũng không được đụng đến một đầu ngón tay của cô ta, người nếu muốn được chia phần thì để ta khéo liệu đấy.”

Tiếng thở hổn hển trầm trọng vọng lên giữa những tiếng người khàn khàn, tình cảm sung mãn cuồng loạn, tạo thành môi trường cực kì đáng sợ.

Thiên Huệ Tử nhìn về người này, chỉ thấy đó là một nam tử thô tráng tóc đỏ, chẳng biết vì sao trong tâm thoáng qua một cảm giác không lạnh mà run, hay như thỏ con thấy sói đói, tuyệt vọng bị thương trào lên trong lòng.

Vô luận là hiện thực hay trong mơ, đều là con tin.

Cô không có cách nào trốn thoát.

=====

Lam Sơn Quái Khách chú:

(1): 108°F: khoảng 42°C

Vực Ngoại Thiên Ma

Người dịch: Lam Sơn Quái Khách

Chương 2

Xảo đặc tuyển sách

Chiều ngày 11 tháng 8, tại Đông Kinh Nhật Bản.

Lăng Độ Vũ nhét tiền thưởng vào tay người hầu, người hầu lập tức cúi mình tỏ ra cảm kích, lùi thẳng ra khỏi phòng, ngoài phòng lại cúi mình lần nữa, khiến Lăng Độ Vũ lại lo rằng trán anh ta sẽ đụng vào cửa.

Lăng Độ Vũ vào giữa phòng của tửu điểm, ngồi vắt chân trên mền, sau một hồi hô hấp chậm rãi dài và nhẹ, tâm thần tiến vào trạng thái ổn định tự tại, đây là phương pháp hưu tức của anh, anh cần phải tranh thủ từng giờ từng phút, phải gấp tìm ra tung ảnh của Mặt nhật thánh chiến đoàn.

Anh tịnh không phải là một người bình thường.

Chỉ là thân thể của anh đủ khiến người trợn mắt líu lưỡi.

Mẹ anh là người Mĩ gốc Hoa, trong một lần sang Tây Tạng gặp Linh Đạt Lạt Ma tuổi đến tám mươi, Linh Đạt trong thần miếu cùng mẹ anh giao hoan xong viên tịch, từ đó mẹ anh lưu lại Tây Tạng, sinh ra Lăng Độ Vũ, anh từ nhỏ đã được rèn luyện theo Mật Tông khổ hạnh du già và Trấn định thủ ấn, cho đến mười lăm tuổi mới theo mẹ về Mĩ tiếp thu giáo dục hiện đại, trở thành người có hai học vị bác sĩ, anh rất thích mạo hiểm, có được những kinh nghiệm mà người khác mơ cũng chẳng gặp.

Hai tiếng đồng hồ sau, Lăng Độ Vũ lại mở mắt ra, tâm linh viên tịnh thông thấu.

Anh chậm chạp đứng dậy, đến trước cửa sổ, dương quang chiếu khắp các lầu cao, trải khắp bốn phương tám hướng chẳng có chỗ tận cùng.

Anh thà ở trong rừng rậm Phi châu săn một con báo đốm, còn tốt hơn là ở trong một thành phố siêu cấp thế này truy bắt một người.

Lấy đây văn kiện mà Cao Sơn Ứng đưa cho từ trong hành lí ra, gọi

một cú điện thoại, anh mới rời phòng xuống dưới lầu, gọi một ly thức uống, lật lại tư liệu trong cái đấy.

Anh xem rất cẩn thận, tuy nhiên tư liệu liên quan đến Mặt nhật thánh chiến đoàn ít phi thường, nhưng vẫn cho anh nắm bắt được phong cách hành sự của tập đoàn khủng bố này, chúng rất có tổ chức, kế hoạch và tuyệt đối bảo mật.

Vì vậy nhân số của tập đoàn này không quá đông, hoặc là vì khó bảo mật, nhưng vì đâu lại thu hút loại người như Phong Hán Cát Bách, sát cuồng đồ hành vi khoa trương?

Nhưng Cát Bách vì sao lại tham dự vào loại đoàn thể mang tính tự sát tự hủy này?

Then chốt bên trong vụ này, có thể là dò xét ra nhân tố trọng yếu của đoàn thể này.

Nghĩ đến đây, trong lòng anh đã có một chút khái quát.

Từ khi Ẩn giả chụp được tấm hình đó, nói tìm thấy bọn chúng tịnh không phải là không có khả năng.

Một điểm phụ cài cảnh hoa uyển chuyển bước tới trước bàn của Lăng Độ Vũ, hướng về anh gặp người chín mươi độ, làm hàng chục người khách đưa mắt nhìn về phía Lăng Độ Vũ.

Lăng Độ Vũ ngạc nhiên ngẩng đầu lên, dùng tiếng Nhật nói: “Tiểu thư!”, điểm phụ mục quang mỉm cười, khiến người ta nghĩ đến hoa hồng ngày hè nở rộ, cô duỗi cánh tay trắng như tuyết, mềm mại đưa cho Lăng Độ Vũ nói: “Tôi là Chiêu Cúc, Điền Mộc tiên sinh sai tôi tới tiếp ông.”

Lăng Độ Vũ nắm ngọc thủ trong tay, cười nói: “Tôi nghĩ người của Điền Mộc Chính Tông phái đến nhất định là đại hán lực lưỡng như con báo, đâu ngờ là loại mỹ nhân mềm mại như cô.”

Điền Mộc Chính Tông là người mà Lăng Độ Vũ trong “sự kiện Nguyệt Ma” kết giao bằng hữu (xem quyển Nguyệt Ma), là hắc đạo đại gia có thể lực nhất Nhật Bản, vô luận hắc bạch lưỡng đạo.

Cũng là kiểu bình thường đó.

Chiêu Cúc cười làm cảnh hoa rung mạnh, nhãn quan nhìn khuôn mặt tuấn vĩ của Lăng Độ Vũ có vẻ hứng thú, nói: “Điền Mộc tiên sinh đang chờ gặp ông, tôi chưa từng thấy ông ta mong gặp người nào kiểu này.”

Lăng Độ Vũ buông tay cô ta, cùng cô ta song song đi ra khỏi tửu điểm.

Một chiếc xe màu xám bạc ba hàng ghế đã được lái đến.

Chiêu Cúc kéo cửa xe ở sau chỗ ngồi ra, dịu dàng nói: “Mời!” Lăng Độ Vũ ngồi vào trong xe, thân hình hùng tráng của Điền Mộc Chính

Tông ngồi ở một bên, tựa như ngồi một mình trên núi cao chẳng chút động đậy, lạnh lùng nhìn anh.

Lăng Độ Vũ duỗi dài cánh tay đang co, cửa xe đóng lại, xe chuyển bánh.

Ánh mắt lạnh lẽo của hai người trong xe giao phong.

Điền Mộc Chính Tông trầm giọng bảo: “Lăng tiên sinh, lần này đến Nhật Bản có chuyện gì vậy?”

Lăng Độ Vũ nhàn nhạt bảo: “Tôi tịnh không chỉ có mục đích đến thăm hỏi các hạ”

Điền Mộc Chính Tông mặt mũi lạnh lùng cứng rắn như nham thạch, bỗng xuất hiện một tia tiếu ý, như ánh mặt trời lóe ra sau làn mây, tiếp đó lại cười vui vẻ, bàn tay vỗ lên trên vai Lăng Độ Vũ, nói: “Đừng lấy làm lạ, anh là người mà tôi sợ nhất, vì vậy chỉ muốn anh làm bằng hữu với tôi, mà chẳng muốn anh làm địch nhân của tôi, anh mà là người vô sự vào điện Tam Bảo, kiếm tôi tuyệt không phải là chuyện đơn giản như vậy, bởi vậy tôi mới khẩn trương tới đây.”

Đây là cách nịnh bợ của Điền Mộc Chính Tông.

Lăng Độ Vũ cười khổ nói: “Tôi cũng tuyệt không muốn làm địch nhân của anh, hy vọng hiên tại anh không chở tôi tới lò mổ.”

Điền Mộc Chính Tông thu nụ cười, trở lại vẻ lãnh tĩnh trầm mặc, thông thả nói: “Tốt rồi, nói xong rồi!” Lăng Độ Vũ lấy ngón tay dùng lực gõ lên kính chống đạn ở trước và sau hàng ghế, ngồi ở giữa là Chiêu Cúc và ngồi ở đầu tiên là tài xế và một đại hán khác hoàn toàn không phản ứng, chứng tỏ thanh âm chỗ ngồi phía sau này tịnh không truyền ra ngoài.

Anh ta mới nói: “Tôi muốn tìm một người.”

Điền Mộc Chính Tông tự phụ nói: “Chỉ cần là ở Nhật Bản, tôi lập tức có phương pháp kiếm y, dù y có tự chôn mình ở dưới đất chẳng nữa, tôi cũng tự có cách đào lên.”

Lăng Độ Vũ nói: “Thật vui mừng khi nghe lời này, người tôi cần tìm là Phong Hán Cát Bách.”

Điền Mộc Chính Tông ngăn ra một lúc, nói: “Tay sát thủ quốc tế này tịnh không phải dễ động đến, bất quá hiện tại tôi là người mà hắn đang cầu khẩn, bởi vì hắn đã đụng đến một người không nên đụng đến.”

Lăng Độ Vũ nói: “Hắn chỉ là phần nổi của tảng băng, chẳng qua là nếu không tìm được hắn, tôi cũng chẳng thể tìm được phần còn lại của tảng băng.”

Điền Mộc Chính Tông trong mắt lóe lên một chút thần sắc cảnh giác, nói: “Hình như việc này của anh rắc rối phi thường.”

Duỗi tay ra ấn vào lưng ghế, một cái điện thoại hiện ra, Điền Mộc ấn một số điện thoại, ống nghe lập tức vang ra một thanh âm: “Lão bản! Kiểm tôi có chuyện gì đấy?”

Điền Mộc Chính Tông nói: “Tôi muốn tìm Phong Hán Cát Bách không một chút sơ sót, lập tức chuẩn bị đi.”

Thanh âm của y đầy vẻ uy nghiêm của hắc đạo đại gia, khiến người ta phải phục tùng.

Người tiếp lệnh nói: “Lão bản, đúng rồi.”

Điền Mộc Chính Tông gác máy nói: “Lại đây! Để tôi và anh tham quan thành phố mỹ lệ nhất thế giới.”

Lăng Độ Vũ mỉm cười nói: “Nghe nói kinh tế của thành thị này đang trong giai đoạn suy thoái.”

Bên ngoài xe dòng xe cộ nhộn nhịp, người đi trên đường nam nữ đều rộn rã tất bật.

Điền Mộc Chính Tông nghe được vẻ trào phúng trong lời nói của anh, bình hòa đáp: “Kinh tế Nhật Bản những năm gần đây đích xác là xuất hiện sự quay ngược, tuy nhiên chuyện đó tịnh không ảnh hưởng đến người Nhật Bản. Quốc gia có biên giới, kinh tế trái lại không có.”

Lăng Độ Vũ trầm ngâm mất nửa ngày, thở dài một hơi.

Đây là lời nói của người Nhật Bản tài năng có hào khí, không thành công về võ thì chuyển sang văn, nước Mỹ, nước Đức, nước Pháp, những danh tự này chỉ có ý nghĩa trên danh nghĩa, quyền lực chân chính thuộc về các đại công ty xuyên quốc gia, nhưng Nhật Bản đã tích cực kiến lập một loại vương quốc kinh tế xuyên quốc gia.

Điền Mộc Chính Tông cũng thở dài một hơi, nói: “Chỉ cần có người, sẽ có cạnh tranh, chỉ cần có cạnh tranh, sẽ có thành vương bại khấu, nhân loại tiến bộ là do cạnh tranh, nhưng cũng do cạnh tranh mà đi tới tuyệt lộ.”

Những câu này nói từ kinh nghiệm sâu sắc, Lăng Độ Vũ không khỏi nghĩ tới mục tiêu hủy diệt thế giới của Mặt nhật thánh chiến đoàn, bọn chấp nhận cách nghĩ rằng “Toàn văn minh nhân loại là một sai lầm”, chưa từng mất đạo lý, vấn đề là ai cũng không có quyền đem người khác ra sản trừ, sinh mệnh là quyền lợi của mỗi loại sinh vật. “Tít tít!” Điền Mộc Chính Tông bấm điện thoại, nhường Lăng Độ Vũ cùng nghe với y.

Giọng nói vừa rồi nói bằng tiếng Nhật: “Lão bản, đã tìm ra hình lưu trữ của Cát Bách, đã gửi đi rồi, trừ phi hắn vừa tới Nhật Bản đã trốn ngay, còn không với mục tiêu là người nước ngoài rõ ràng như vậy, chúng ta nhất định sẽ kiếm được.”

Lăng Độ Vũ không khỏi bội phục tài điều khiển thủ hạ của Điền Mộc

Chính Tông, muốn làm được loại điều khiển này, Điền Mộc tất phải có một kho tàng tư liệu điện tử khổng lồ. Trong tư liệu đó cũng phải có cấp quốc tế và rất cập nhật.

Điền Mộc Chính Tông nói: “Thông báo rằng những việc này rất khẩn cấp, chỉ cần có tin tức, lập tức báo cho tôi biết.”

Thủ hạ của y do dự nửa khắc mới nói:

“Lão bản, buổi tiệc tối nay Đại Dã Long Nhất mời Sa Địa Vương Tử đã hủy rồi.”

Điền Mộc Chính Tông rõ ràng vấp phải một cơn ngạc nhiên, hỏi: “Là ai thông tri đó?”

Thủ hạ đáp: “Là thư riêng của ông ta.”

Điền Mộc Chính Tông hồi phục bình thường bảo: “Tốt! Biết rồi.”

Đường dây ngắt.

Điền Mộc Chính Tông mỉm cười với Lăng Độ Vũ: “Chúng ta đích xác có duyên. Lại đây! Tôi nay để tôi và anh tẩy trần, nếu tôi tính không nhầm, anh cũng có được thông tin về Các Bách vào lúc đó.”

Lăng Độ Vũ mỉm cười đáp ứng.

Điền Mộc Chính Tông dặn bảo tài xế, xe dừng ở một ngã tư đông đúc cạnh đông kinh, chạy về phía đông thành, Điền Mộc có chút trầm mặc, chẳng biết đang suy nghĩ vấn đề gì.

Lăng Độ Vũ tinh minh hiểu ngay, nói: “Vấn đề Đại Dã Long Nhất vẫn còn làm khó anh?”

Điền Mộc Chính Tông hỏi: “Anh cũng biết ông ta sao?”

Lăng Độ Vũ nói: “Nhân vật được liệt vào hàng thập đại phú gia của thế giới, những công ty theo làm thủ hạ của ông ta, đã bao quát...”

Anh bỗng nhíu mày, ngưng ngang câu nói.

Điều này làm Điền Mộc Chính Tông cảm thấy kỳ quái, hỏi: “Vấn đề đang làm khó tôi có liên quan gì với anh?” Lăng Độ Vũ trong mắt chớp lên tia sáng kỳ lạ, nghiêm mặt nói: “Lão huynh, phiền anh kể rõ chuyện anh đang nghĩ về Đại Dã Long Nhất cho tôi.”

Điền Mộc Chính Tông trầm ngâm cả buổi, nói: “Muốn tôi kể lại chuyện trong lòng tôi cho một người khác, tịnh không phải là lệ thường của tôi, chẳng qua anh là một ngoại lệ.”

Trong mắt Lăng Độ Vũ ánh lên thần sắc cảm kích, muốn thu được tín nhiệm của một Điền Mộc Chính Tông đã từng lăn lộn nơi đầu đao mũi súng, cũng khó như mò trăng trong nước vậy, hiện tại trăng đã ở trong tay anh.

Điền Mộc Chính Tông nói: “Đầu tiên, kiểu hủy vôi vàng một cuộc họp trọng yếu thế này, tịnh không phải là cách mà Đại Dã Long Nhất đầy dã tâm sự nghiệp hay làm, tiếp đó, với giao tình giữa tôi và ông ta và

sự tôn trọng của ông ta đối với tôi, lẽ ra đích thân ông ta gọi điện cho tôi mới phải, chứ không phải thông qua thư riêng. Cho nên ông ta nhất định gặp phải rắc rối to lớn, mà phải là một sự kiện phát sinh đột ngột khiến ông ta trở tay không kịp.”

Lăng Độ Vũ nói: “E rằng có quan hệ với chuyến đi này của tôi đây.”

Điền Mộc Chính Tông nói: “Nói vậy là sao?”

Lăng Độ Vũ nói: “Trong tay Đại Dã Long Nhất có nhiều đại công ty kỹ thuật cao, có thể sản sinh ra những hệ thống vệ tinh viễn thông và thiết bị hạt nhân, đúng không?” Điền Mộc Chính Tông gật đầu.

Lăng Độ Vũ nói: “Bởi vậy ông ta có thể trở thành mục tiêu của bọn điên, hy vọng sự ước đoán của tôi không chính xác, nói cho tôi biết đi, Đại Dã có những người thân nào?”

Điền Mộc Chính Tông hỏi: “Anh nói tới bọn bắt cóc?”

Lăng Độ Vũ nói: “Chuyện này có thể có tính chất rất nghiêm trọng.”

Điền Mộc Chính Tông ngẩng đầu hít sâu một hơi, nói: “Đại Dã rất yêu vợ và con gái của ông ta. Ờ! Anh chưa từng thấy qua vợ của ông ta Hòa Điền Đạo Hương, đó là mỹ nữ ưu nhã nhất mà tôi bình sinh sở kiến, con gái ông ta, Thiên Huệ Tử cũng xinh đẹp phi thường, là con vợ trước của ông ta. Tốt rồi, huynh đệ, nói cho tôi biết anh tới Nhật Bản là để làm việc gì? Tôi muốn biết chi tiết, bởi vì Đại Dã Long Nhất không chỉ là đối tác làm ăn của tôi mà còn là vinh dự của Nhật Bản.”

“Keng!” Hai ly rượu nâng lên cùng vào nhau.

Điền Mộc Chính Tông hào hứng nói: ““Nhân sinh đắc ý tu tạn hoan, mạc sử kim tôn đối nguyệt”, đây chẳng phải là kim ngọc lương ngôn của người Trung Quốc các anh sao? Nơi đây tuy chẳng thấy mình nguyệt, lại có mỹ nữ theo bồi tiếp, cũng là nhân sinh khoái sự, một chén này chúc anh mã đáo thành công.”

Lăng Độ Vũ ngoái nhìn hai mỹ nữ Nhật Bản phục vụ mặc kimono ở hai bên, anh cũng là một người bảnh bao phong lưu, cười lên khanh khách, nâng chén rượu trong tay một hơi uống cạn.

Chiêu Cúc mặc Kimono, cùng một mỹ nữ khác chia nhau ngồi ở hai bên Điền Mộc, cũng nâng chén rượu hướng về Lăng Độ Vũ nâng chén rượu nói: “Lăng sinh, để chúng tôi kính ngài một chén.”

Lăng Độ Vũ nhìn cô tiểu diện như hoa, làm sao cự tuyệt?

Lại cạn một chén, cho đến lúc này anh vẫn chưa biết cô ta với Điền Mộc Chính Tông có quan hệ thế nào.

Điền Mộc Chính Tông tịnh không có vẻ gì là say sưa của một người Nhật Bản.

Chỉ là y rõ ràng đích xác đã thoải mái hơn, Lăng Độ Vũ biết rằng nguyên nhân bên trong là nơi này có những thiết bị công nghệ cao

giăng mắc trong ngoài.

Tối thiểu có mười hai nhất lưu hảo thủ của Điền Mộc Chính Tông hộ vệ.

Lăng Độ Vũ nâng chén hướng về Điền Mộc Chính Tông nói: “Anh là người bằng hữu đứng thứ nhất trong hắc đạo của tôi, cũng có thể là người duy nhất, vì anh đến nay chưa nhúng tay làm chuyện ác, giết hại người vô tội, cạn một chén.”

Điền Mộc Chính Tông trong mắt bắn ra thần sắc lạnh lẽ, lạnh lùng kỳ quái nói: “Hảo đảm sắc! Chưa một người nào nói với tôi kiểu này, chỉ do nhận thức anh từ ngày đầu, anh làm cho người ta không vui vẻ kiểu này, cũng làm cho người ta vui vẻ kiểu này.”

Lăng Độ Vũ nói: “Tôi tin tưởng chúng sinh bình đẳng, chẳng có lời nào mà tôi chẳng dám nói.”

Điền Mộc Chính Tông lắc đầu nói: “Người ta sinh ra đời đã không bình đẳng rồi, giới ngu giàu nghèo, anh nếu không có tiền, căn bản không thể ở đây mà cùng tôi ngồi bằng đứng bằng. Nói gì đến chúng sinh bình đẳng. Hắc...”

Y ngửa mặt lên trời cười lớn, ngoảnh trong có uy.

Lăng Độ Vũ nói: “Vô luận phú quý bần tiện, đều là một kinh nghiệm của sinh mệnh, ai cao ai thấp, há có thể khẳng định.”

Chiêu Cúc trong mắt bắn ra thần sắc sùng bái.

Cô vẫn là lần thứ nhất thấy có người nói chuyện với Điền Mộc Chính Tông như vậy.

Điền Mộc Chính Tông trầm ngâm không nói, nhăm nháp hàm ý trong câu nói của anh.

Lăng Độ Vũ mỉm cười nói: “Lão huynh, có hay không có con cái.”

Điền Mộc Chính Tông mặt không biểu tình đáp: “Không có! Không cần cho rằng tôi không thành người, anh có thể hỏi cô ta.”

Nói đến câu cuối cùng đó, y lần nữa mỉm cười bình hòa, nhìn sang nữ tử ngồi bên tay phải.

Cùng đối đáp với Lăng Độ Vũ khiến y cảm thấy một kích thích tươi mới.

Nữ tử đó lộ ra thần tình nũng nịu xấu hổ, đó là đáp án tốt nhất đáp lại Điền Mộc Chính Tông.

Chiêu Cúc khuôn mặt đỏ bừng cúi đầu cười thầm, theo cử chỉ này Lăng Độ Vũ nhìn ra Chiêu Cúc và Điền Mộc Chính Tông không có quan hệ tình nhân.

Điền Mộc Chính Tông nói tiếp: “Cũng không cần cho rằng tôi sợ kẻ thù bắt con cái tôi báo thù, tôi không cần nguyên nhân của con cái. Là tôi nhận ra rằng thế giới này tịnh không phải là chỗ tốt. Lấy tôi làm

căn cứ, ngày sau tuy danh thành lợi tựu, chỉ là thời gian vui sướng của tôi lại rất ít, cho tới chẳng biết thế nào là vui sướng, vật chất không thể mang lại bất cứ kích thích nào, tôi chỉ là một cỗ máy giải quyết những vấn đề khó khăn và làm việc không ngừng nghỉ, ngày dừng lại, cũng chính là ngày tôi gục ngã.”

Lăng Độ Vũ im lặng không nói, Điền Mộc Chính Tông tự có một mặt lạnh mạn thuần chân của mình, nếu không cũng không thể giúp Cáo Đồ đến Ai Cập đánh cắp Ảo Thạch, suýt nữa gây ra đại họa đầy trời. (Xem Nguyệt Ma).

Văn minh vật chất càng phát triển, hiểu biết về chân tướng càng nhiều, tinh thần càng trống rỗng.

Người ngu ngốc cuối cùng lại khoái lạc hơn người trí giả.

“Tít”.

Điện thoại kêu lên.

Chiêu Cúc bắt điện thoại, sau khi đáp “Dạ”, nói với Điền Mộc Chính Tông: “Hoang Đảo tiên sinh muốn đích thân báo cáo với ngài.”

Điền Mộc Chính Tông nói: “Mời ông ta lại đây.”

Bộ dạng của Hoang Đảo một điểm cũng chẳng giống nhân vật trong hắc đạo, lại giống một công tử phong lưu tửu sắc, chỉ có Lăng Độ Vũ trong nhãn thần tinh minh của y thấy ra y là một nhân vật loại ấy. Hoang Đảo ngồi ở bên cửa, giữ một khoảng cách rõ ràng với bọn anh.

Điền Mộc Chính Tông nói: “Bọn nữ nhân tạm thời tránh đi.”

Ba nữ nhân theo đó đi ra, chỉ còn lại Chiêu Cúc.

Hoang Đảo nói: “Lão bản, hai cỗ xe đã có chỗ gánh vác rồi.”

Điền Mộc Chính Tông khịt mũi một cái, không ý kiến gì.

Lăng Độ Vũ nhận ra Hoang Đảo là người nói chuyện điện thoại với Điền Mộc Chính Tông trong xe hồi trưa, Hoang Đảo này đúng là một thuộc hạ đắc lực của y.

Hoang Đảo nói: “Một tuần trước, Phong Hán Cát Bách ở Đông Kinh đã mua một lô vũ khí ở cửa hàng bán vũ khí, đây là danh sách các thứ đó.”

Y cầm một bản văn kiện đưa cho Điền Mộc.

Điền Mộc Chính Tông làm hiệu tay, văn kiện đưa tới trên tay Lăng Độ Vũ, Lăng Độ Vũ nhanh chóng xem qua, vẻ lãnh tỉnh của anh cũng không khỏi giật mình một cái.

Danh sách bao gồm hai mươi khẩu tự động vũ khí, đầy đủ đạn dược, hai súng phóng hỏa tiễn vác vai, điều này sẽ khiến Mặt nhật thánh chiến đoàn trở thành lực lượng vũ trang đáng sợ.

Hoang Đảo nói tiếp: “Đối với việc Cát Bách mua vũ khí mà nói,

những vũ khí này sẽ được đưa tới tam giác vàng giữa Thái Lan và Miến Điện, đảm bảo sẽ không sử dụng ở Nhật Bản, danh tiếng của Cát Bách ở quốc tế luôn tốt đẹp phi thường, việc buôn bán vũ khí này không có lý do không tin tưởng y.”

Lăng Độ Vũ trong lòng chột động, điều này hoặc giả là nguyên nhân do nhu yếu của Mặt nhật thánh chiến đoàn, vì không có đường dây lập sẵn, muốn đưa vũ khí vào nhật bản cũng khó như lên trời, nên chỉ Cát Bách ra mặt, vẫn còn có thể có được những vật nhu yếu. Điền Mộc Chính Tông hiển nhiên cũng có cách nghĩ như vậy, nổi giận nói: “Tên mọi hồn hào này, dám đến Nhật Bản mà làm việc tàn bạo.”

Hoang Đảo nói: “Cát Bách bị phát hiện lần cuối ở thị trường siêu cấp trong một thị trấn nhỏ gần Hoành Tân, đó là chuyện năm ngày trước đây, y và một phụ nữ da trắng khác, nghe nói đẹp tương đương Phong Tao, mua một lượng lớn lương thực và vật dụng hàng ngày, đủ cho khoảng mười người dùng trong vài tháng, điều gây ấn tượng rất sâu cho người bán hàng, là Cát Bách không ngừng muốn thân cận với nữ tử đó, nhưng nữ tử đó rõ ràng đối với Cát Bách cũng có một sự chán ghét tương đương. Chỉ là chúng ta đã tìm hết lữ quán, chỗ lữ hành nghỉ ngơi, phi trường, cũng đều không tìm thấy chút vết tích nào, trước mắt Cát Bách tựa như tiêu biến vào không khí.

Lăng Độ Vũ nghĩ bụng đây mới là lý do chính, nếu không người của Mặt nhật thánh chiến đoàn đã sớm thành tù nhân trong ngục rồi, phương pháp bảo mật của chúng giống như có một hệ thống.

Điền Mộc Chính Tông hỏi: “Còn về mặt Đại Dã Long Nhất thì sao?”

Hoang Đảo nói: “Khẳng định đã xảy ra chuyện, tôi đã liên lạc với người ở cục cảnh sát, người của khoa Trinh sát đặc biệt và vợ chồng Đại Dã Long Nhất chiều tối hôm qua đã chia nhau bay tới kinh đô, địa điểm được giữ bí mật, khiến người của chúng ta không biết được.

Chỉ là chúng ta điều tra theo một phương diện khác, phát hiện thiên kim của Đại Dã Long Nhất, Thiên Huệ Tử tiểu thư đã vào ở trong liệu dưỡng viện đắt tiền nhất kinh đô, nhưng liệu dưỡng viện ấy hôm qua đã phát sinh một ít sự việc không tầm thường, có người đã bị thương, việc này tịnh không tiết lộ ra ngoài, tin tức vẫn chưa biết được.

Điền Mộc Chính Tông và Lăng Độ Vũ trao đổi nhau một cái liếc mắt.

Điền Mộc Chính Tông trầm ngâm một lúc, nói với Hoang Đảo: “Từ giờ trở đi, đình chỉ mọi việc tìm kiếm tung tích Cát Bách hoặc điều tra hành động của Đại Dã, việc này tới đây là chấm dứt, trừ phi ta có lệnh mới.”

Hoang Đảo và Chiêu Cúc đều cảm thấy ngạc nhiên, Điền Mộc Chính Tông tựa như quay ngoặt 180 độ, khiến người nghĩ mãi vẫn chẳng hiểu, chỉ có Lăng Độ Vũ bình tĩnh như không, giống như đây là chuyện cần thiết nhất phải làm.

Điền Mộc Chính Tông nhìn Lăng Độ Vũ hỏi: “Anh còn vấn đề gì nữa?”

Lăng Độ Vũ biết rằng đây là cơ hội cuối cùng để hỏi của mình, hướng về Hoang Đảo chậm chạp hỏi: “Thiên kim của Đại Dã trú ở liệu dưỡng viện đó, nếu là ở cấp bảo mật cao nhất, thì kiểu điều tra nào có thể biết được?”

Điền Mộc Chính Tông trong mắt lộ ra thần sắc tán thưởng, câu hỏi này đã động đến cốt yếu của vấn đề, bất cứ hành động bắt cóc nào, quan trọng nhất là phải nắm rõ hành tung của kẻ bị bắt cóc, Hoang Đảo tìm được tung tích tuyệt mật này ở đâu?

Cũng có thể là cùng một nguồn với bọn bắt cóc.

Hoang Đảo nói: “Cũng là từ người trong cục cảnh sát, trong khoa trinh sát đặc biệt có đặt một tiểu tổ bảo an, chuyên trách an toàn cho người giàu và trọng yếu, do vậy hành tung của Thiên Huệ Tử tiểu thư bọn họ rõ như lòng bàn tay.

Lăng Độ Vũ cau mày, hiển nhiên là phải đau đầu nhức óc.

Điền Mộc Chính Tông gật đầu nói: “Người có thể ra ngoài được rồi.”

Hoang Đảo cúi người lui ra ngoài phòng, làm như Điền Mộc Chính Tông là thần chứ không phải người.

Điền Mộc Chính Tông nhìn Lăng Độ Vũ hỏi: “Anh biết tại sao tôi hoàn toàn rút lui khỏi sự kiện này không?”

Lăng Độ Vũ cười nói: “Đương nhiên là biết, Đại Dã nếu cần sự giúp đỡ của anh, tự nhiên sẽ kiếm anh, nhưng nếu anh nhúng tay vào việc này, lỡ làm bọn bắt cóc nổi giận, đem Thiên Huệ Tử ra thủ tiêu mất, Đại Dã không tìm anh đòi mạng mới là lạ.”

Điền Mộc Chính Tông lại cười lớn, vẻ rất sảng khoái, nói: “Cùng anh giao thủ thật là thống khoái.”

Lăng Độ Vũ cảm kích nói: “Chẳng qua anh cũng giúp tôi rất nhiều, do vậy việc tìm kim trong biển lớn biến thành tìm kim trong ao nhỏ.”

Chiêu Cúc không nhịn được cười phì lên một tiếng, nũng nịu cười nói: “Ví dụ của Lăng tiên sinh mới thật là lạ.”

Điền Mộc Chính Tông thần tình nghiêm chỉnh nói: “Chẳng qua anh cần cẩn thận Hoàn Sơn Chính, người đứng đầu khoa Trinh sát đặc biệt, thanh niên này rất khó đụng vào, y từng là bạn học của Đại Dã phu nhân Hòa Điền Đạo Hương, trong tay y có không ít nhân tài, tôi đối với y không có hảo cảm gì.”

Lăng Độ Vũ ngằm thờ một hơi.

Anh không chỉ phải ứng phó với người của Mặt nhật thánh chiến đoàn, có thể còn phải ứng phó cảnh sát địa phương của Nhật Bản, nghĩ đến khiến người ta đau đầu.

Không có lựa chọn nào khác, anh đứng dậy nói: “Cũng cần phải đi rồi, thời gian càng lúc càng cấp bách.”

Thánh chiến đoàn tùy thời có thể hoàn thành được thiết bị phát xạ đạn hạt nhân, thế giới này đang chần chừ ở biên giới vạn kiếp bất phục, không ai biết bọn điên này định làm gì, theo mức độ hiệu suất và tổ chức hành động, đã có thể biết được bọn chúng không ở nơi nào nhiệt mà chơi đùa.

Điền Mộc Chính Tông cũng đã đứng lên, dùng lực ôm lấy Lăng Độ Vũ một cái.

Chiêu Cúc cúi đầu nói: “Lăng tiên sinh, để tôi đưa ông ra.”

Lăng Độ Vũ cười lịch thiệp, đẩy cửa bước ra ngoài, Chiêu Cúc đuổi theo, cầm một gói đồ nhét vào tay anh.

Lăng Độ Vũ nhẹ nhàng nắm tay lại, nguyên lai là một xấp giấy.

Chiêu Cúc đỏ mặt nhẹ giọng nói: “Điện thoại của tôi, xe chờ ông ở ngoài cửa.”

Cô xoay người chạy đi như một làn gió xuân.

Lăng Độ Vũ lắc đầu cười khổ, anh nào còn thời gian hưởng thụ ôn nhu.

Đoạn đường gập ghềnh đang đợi anh trước mặt.

Chẳng qua là trên tất cả các con đường đều không thấy có ai đi cùng

Vực Ngoại Thiên Ma

Người dịch: Lam Sơn Quái Khách

Chương 3

Cựu ái tân sầu

Sáng sớm ngày mười hai tháng tám.

“Bộp!”

Cánh cửa bị đẩy mở ra.

Thiên Huệ Tử cảnh giác nhìn về phía cửa, cửa tuy đã bị đẩy mở ra, nhưng trong một lúc vẫn chưa có ai tiến vào.

Cô đang lúc hoài nghi, thì một người nhanh nhẹn lách vào cửa, thuận tay đóng cửa lại, rồi tựa vào cửa chăm chú nhìn cô; chỉ thấy người này cổ họng vừa bật lên một tiếng “cô cô” vừa nuốt một ngụm nước

miếng.

Chính là nam tử thô tráng tóc đỏ lần trước bị cảnh cáo không được đánh cô, trên mặt vẫn mang mặt nạ hóa trang, lộ ra ánh mắt tham lam liếc lên liếc xuống đánh giá cô.

Thiên Huệ Tử sợ sệt co người tựa vào một bên vách, lưng dựa thẳng vào bức tường bằng lãnh vô tình, lại cuộn lên, run giọng hỏi: “Ông muốn làm gì?”

Người đó nói bằng tiếng Anh: “Tôi không biết cô nói gì, chỉ là điều đó tình không quan trọng, cô là xử nữ hả? Tôi vẫn chưa ném qua nữ tử nào cao quý như cô, món hàng nhỏ hấp dẫn! Đừng dùng quần áo nữa!”

Thiên Huệ Tử nghe hơi thở thô trọc của hắn, nhìn ánh mắt cuồng loạn như dã thú, tinh thần đã đến chỗ biên giới sụp đổ, không nhận được lại kêu thét lên.

Người kia từng bước từng bước tiến lại gần, cười dữ tợn: “Kêu đi, nơi này có thiết bị cách âm tốt nhất, chẳng ai có thể nghe được, bọn họ đều đã đi rồi, hiện tại chỉ có cô và tôi thôi.”

Thiên Huệ Tử rên lên một tiếng, né tránh bàn tay to lớn duỗi ra sờ mặt mình, theo đuôi giường nhảy xuống, cướp đường phóng ra cửa. Gã đàn ông thô kệch đó lách người một cái, ôm trọn lấy cô, môi răng và nước miếng nóng hăm hấp, lướt qua khuôn mặt bầu bĩnh đẹp đẽ mềm mại của cô. Cái miệng rộng đằng sau mặt nạ hóa trang càng gia tăng sự khủng bố.

Thiên Huệ Tử nhiệt lệ tràn mi, muốn thoát khỏi thân thể khản bách của hắn, lại như chuồn chuồn lay cột đá, chẳng nhích mảy may, cơn bi phẫn lại trào lên, cúi đầu cắn thật mạnh vào đầu vai hắn.

Gã đàn ông thô kệch đó đau quá kêu to, dùng lực hết mạnh, vứt Thiên Huệ Tử đi như một cây đàn đứt dây, đập lên trên tường, gót chạm chân tường ngời xuống, lăn qua một bên, ngất đi luôn.

Tinh thần Thiên Huệ Tử lại không mất đi tri giác, cô bỗng mất đi trọng lượng, bay lên trên, lên tới nóc phòng, nhìn xuống phía dưới.

Cô “thấy” chính mình đang ngã nằm sát tường, gã đàn ông thô kệch kia đang hăng hắc cười lạnh, bước một bước về phía thân thể của mình.

Thiên Huệ Tử có một loại cảm giác giải thoát, gã đàn ông thô kệch kia không nhìn thấy cô, cô cũng chẳng thấy chính mình, trong lúc thanh tĩnh này cô chỉ là một cỗ năng lượng vô hình vô ảnh, hay giống như một người tàng hình, nhưng người tàng hình cũng có cảm giác của thân thể, còn cô lại chẳng có. Vô luận thế nào, gã đàn ông thô kệch kia cũng chỉ có thể chạm được thân thể bên ngoài của chính

mình, nhưng tinh thần của “chính mình” thì lại không cùng cô chịu khổ.

“Bình!”

Cửa lại bị đánh bật mở.

“Cát Bách, người làm gì đó?”

Một nam một nữ đã đẩy cửa tiến vào.

Bọn họ không mang mặt nạ, xem ra thì họ là người châu Âu, vẻ cao gầy đứng đắn của người nam, vẻ mỹ lệ tương đương của người nữ, kiểu nào nhìn cũng không giống với bọn giặc cùng hung cực ác.

Cát Bách cời mặt nạ xuống, lộ ra một vẻ mặt âm trầm ngang ngược, sống mũi y cong mà đầu mũi lại to, nhãn thần hung lệ, rõ ràng đang ở mức tức giận, lạnh nhạt nói: “Tôi tới đây xem xét cô ta, mới biết cô ta muốn đào tẩu...”

Thiên Huệ Tử không còn hứng thú nghe hắn nói nữa, tâm niệm chợt muốn hỏi, linh hồn xuyên qua đỉnh tường ra ngoài, bay lên trên trời, bên ngoài dương quang đầy trời, thế giới tốt đẹp như thế này. Đây là kinh nghiệm chưa từng có được, cô từng xem giới thiệu về “kinh nghiệm thoát ly” này trên báo chí, chẳng thể nghĩ được chính mình khi không lại có được. Từ khi mắc quái bệnh tới nay, đây là lần đầu cô cảm thấy sinh mệnh có chút ý nghĩa. Nhưng kiểu nơi chốn của cơn ác mộng ấy, vẫn còn ở một nơi sâu thẳm trong đầu óc, quá nhiều cô như hồn ma, khiến cô không thể thực sự cảm thấy yên lòng. Phóng mắt nhìn ra xung quanh, trong lòng lại kêu lên một tiếng “A”, đối diện với ngôi nhà hai tầng màu trắng đã nhốt cô là một ngôi miếu Thần Đạo to lớn, lầu gác nguy nga. Cha cô, Đại Dã Long Nhất từng dẫn cô tới chỗ này, cô còn nhớ được rằng cô từng mua trong miếu này một cái chong chóng bằng giấy, hiện tại vẫn treo trong phòng ngủ của cô.

Cô đã biết đây là nơi nào.

Trong lúc ý nghĩ còn chưa qua, trong lòng cô chợt lạnh, từ một nơi xa xôi bên ngoài bầu trời trào lên một lực lượng kêu gọi cô.

Cô phương tâm đại loạn, giống như mỗi lần ác mộng xuất hiện, đều có một hấp lực như nam châm, hút cô qua hư không đến một nơi xa xôi.

Thiên Huệ Tử trong lòng kêu lên: “Ông trời! Tôi cầu xin ông, tôi không muốn đi!”. Ác mộng mỗi lần một vẻ đáng sợ, sau cùng có một lần cô trở thành tù nhân của ác mộng.

Linh hồn cô bắt đầu bay lên trên, cảnh đẹp trên đất có ánh nắng đầy trời, biến thành hư không đen ngòm, cô di chuyển bằng tốc độ kinh người trong hư không rộng lớn, chỗ trong cơn ác mộng càng lúc

càng gần.

Đúng lúc này, một hấp lực ngược lại hút cô trở về, Thiên Huệ Tử không nhìn được lại kêu lên, âm thanh thoát ra khỏi cổ họng, cô bật ngồi dậy, linh hồn đã trở về trong thân thể trên giường.

Nữ tử đó đã mang lại mặt nạ, lấy tay đánh lên khuôn mặt bầu bĩnh của cô, buông một tiếng thở nói: “Ồ! Cô tỉnh rồi.” giọng nói trở nên lạnh lẽo: “Xoay người lại! Gáy cô đã bị thương.”

Tâm thần Thiên Huệ Tử lại bị một cảm giác run rẩy khác chiếm cứ. Cô lại không muốn tỉnh ngủ.

Nếu không cô sẽ rơi vào tay những sinh vật tà ác không biết tên đó, cô tỉnh nguyện để gã đàn ông thô kệch Cát Bách đó chiếm đoạt thân xác, chứ không muốn những hung vật ấy chiếm cứ linh hồn cô.

Giữa trưa ngày mười hai tháng tám.

Ngoại ô Đông Kinh.

Dưới ống nhòm, một căn nhà siêu cấp ở giữa lưng chừng núi với mức độ hào hoa ít nhất cũng gấp ba lần so với các nhà gần đó, dưới ánh nắng phát sáng lấp lánh, từ góc này chỉ có thể nhìn thấy trước ngôi nhà đẹp đẽ ấy những hoa cỏ tươi tốt được cắt tỉa khéo léo và những cây to rậm rạp, lơ mờ thấy được chút ít của tòa nhà, cũng đủ khiến người ta hiểu rằng chủ nhà là một người biết hưởng thụ.

Vườn kiểu rừng của Nhật Bản chia thành hai phái lớn là “Tịnh thổ” và “Thiên tông”, phái trước hết sức hoa mỹ để cầu rực rỡ, phái sau bình đạm tự nhiên đem lại cái chân thực bên trong. Căn nhà này bố trí theo kiểu tịnh thổ, càng ra về đường hoàng giàu có, Lăng Độ Vũ thậm chí còn thấy được một dòng suối giả xếp bằng đá cuội viên to viên nhỏ, chạy vòng quanh ở trước nhà.

Lăng Độ Vũ tâm thần tập trung ở cái cửa sắt to của tòa nhà, anh đang chờ thấy Đại Dã Long Nhất xuất hiện.

Chỗ ở của Đại Dã Long Nhất trước mắt đặt trong tình trạng bảo vệ rất nghiêm mật, sở dĩ ông ta không thể không cẩn thận đề phòng, vì ngày hôm nay đã sáu lần có thể thấy được Đại Dã phủ đệ trong một công viên trên đỉnh núi khác, vô tình đã quan sát khổ cực trong bốn tiếng đồng hồ.

Anh là người có tinh thần được tu dưỡng, dù có đợi ba ngày ba đêm cũng không hề thấy chán nản.

Cánh cửa sắt mở ra hai bên, một cỗ xe đua trắng toát từ bên trong phóng ra như một mũi tên, ngoặt qua ngõ xuống núi, tiến xiên vào công lộ.

Lăng Độ Vũ vội chụp lấy ống nhòm, vừa kịp nhìn thấy nữ tử ngồi trong xe.

Hòa Điền Đạo Hương?

Vợ thứ hai của Đại Dã Long Nhất.

Lăng Độ Vũ tâm niệm chuyển động như chớp, cuối cùng đã có quyết định. Đã đợi một dịp, phát hiện mất dấu chiếc xe của bà ta, mới cưỡi lên chiếc xe Linh Mộc của anh, kéo kính chắn gió trên nón bảo hiểm xuống, nhanh như chớp phóng xe đuổi theo.

Chưa đến nửa giờ, chiếc xe đua màu trắng đã tiến vào bãi đậu xe của một công ty buôn bán phía trung tâm thành phố Đông Kinh, Hòa Điền Đạo Hương lái vào bãi đậu xe, đi bộ vào trong công ty buôn bán.

Lăng Độ Vũ vội dừng xe, bước theo vào, Hòa Điền Đạo Hương không thể trong lúc Thiên Huệ Tử bị bắt cóc mà có tâm tình đi mua sắm, bên trong ắt có điều bí mật.

Nghĩ đến điều này, anh bước nhanh thêm.

Hòa Điền Đạo Hương chạy trước mặt anh, xuyên qua chỗ bán quần áo, bước lên thang máy lên lầu hai, ngay trong lúc đi rất vội vàng, cử chỉ động tác của bà cũng vẫn hoàn mỹ không chút tỳ vết, quần tây ngắn màu vàng, càng lộ rõ thân hình thon thả thanh tú động lòng người, càng khiến người ta có ấn tượng sâu sắc là cái cổ dài của bà ta, thêm vào mái tóc dài buộc cao sau gáy, vừa cao quý lại vừa thành thực hào phóng.

Lăng Độ Vũ rất muốn nhìn bà ta chính diện hoặc nghiêng một bên, theo trong Nhật Bản danh nhân lục, anh biết được bà ta tuy xuất thân không phải là nhà đại phú, lại là dòng dõi thư hương, ông nội và cha mẹ đều là người có danh tiếng trong giới học thuật, bản thân bà cũng là vũ công ba lê và tay chơi vĩ cầm có tiếng, đương nhiên, chỉ là bà có thân phận là phu nhân của Đại Dã Long Nhất, cũng đã làm bà trở thành minh tinh trong giới phụ nữ, mà bà so với minh tinh nào cũng càng có phong thái, chẳng lấy làm lạ khi Điền Mộc Chính Tông đối với phụ nữ thấy nhiều biết rộng, cũng vì bà mà tinh thần say đắm.

Chỉ là bà ta đang muốn đến nơi nào?

Lăng Độ Vũ gỡ nón bảo hiểm xuống, trước lúc thang máy đến lầu hai, vượt lên trước Hòa Điền Đạo Hương. Vừa ra khỏi thang máy, anh vượt lên trước bà ta, đi thẳng về phía bán đồ chơi, anh cưỡng lại ham muốn quay đầu nhìn lại bà ta, bởi vì anh đã cảm một thiết bị nghe trộm cực nhỏ, gắn thành công lên vòng đeo tay của bà ta. Chỉ cần anh lại phát ra một tín hiệu, thiết bị nghe trộm đó sẽ lăn xuống đất, làm đối phương không thể phát hiện được.

Hòa Điền Đạo Hương vẫn vô tình không biết, đi về hướng ngược lại với Lăng Độ Vũ, theo một cổng khác ở lầu hai, bước đến một cái cầu

bắc qua tòa nhà lớn khác.

Mười lăm phút sau, bà ta mang kính đen lên, bước vào một góc yên tĩnh trong nhà ăn, một người khoảng ba mươi tuổi đổ lại, là một nam tử mặt mũi sáng sủa vui vẻ đứng dậy đón bà ta.

Lăng Độ Vũ không dám bước vào nhà ăn, ở gian hàng gần đó giả bộ nhìn đồng hồ tây, tinh thần lại tập trung ở bộ phận thu âm trong tai, làm như đang do dự không biết mua vật gì.

Thanh âm của Hòa Điền Đạo Hương qua bộ phận thu âm trong tai phát ra: “Hoành Sơn tiên sinh, ông rốt cuộc đang đùa giỡn chuyện gì?”

Trong thanh âm nhu mì của bà có vẻ cứng rắn, vô cùng êm tai, chỉ là khiến Lăng Độ Vũ muốn nhảy dựng lên. Hoành Sơn? Không lẽ là Hoành Sơn Chính, người đứng đầu khoa trinh sát đặc biệt, sát tinh hiểm ác mà người người trong xã hội đen Nhật Bản đều khiếp sợ?! Bây giờ anh đã minh bạch tại sao Hòa Điền Đạo Hương lại tránh được sự dò tìm của cảnh sát, bởi vì Hoành Sơn Chính có thể dễ dàng truyền xuống mệnh lệnh kiểu như vậy.

Hoành Sơn Chính hạ thấp thanh âm hồn hậu của mình nói: “Đạo Hương, anh không phải là Hoành Sơn tiên sinh, mà là Chính, hay cũng là Hoành Sơn Chính, người thực sự yêu em đây.”

Hòa Điền Đạo Hương bình tĩnh nói: “Ba năm trước tôi đã trở thành Đại Dã phu nhân...”

Hoành Sơn Chính cũng bật cười, chỉ là trong tiếng cười đầy mùi vị đau khổ, vì sự bức tức trong lòng, vì vậy tiếng nói đã nâng cao không ít, không như lúc trước ráng giữ thanh âm cho thấp, làm màng tai Lăng Độ Vũ cũng phải chịu tội.

Hòa Điền Đạo Hương giọng nghi ngờ trách cứ: “Hoành Sơn tiên sinh...”

Hoành Sơn Chính cũng nói: “Ông ta yêu em à? Thứ ông ta yêu có thể là người vợ trước đã chết, con gái, sự nghiệp của ông ta, có điều không phải là em, hay không phải là em chân chính. Cái ông ta yêu thích chỉ là những hình tượng đẹp đẽ, hình tượng vũ công, hình tượng người chơi vĩ cầm của em, yêu chỗ xuất thân đầy mùi sách vở của em, điều đó khiến hình tượng của em được cải thiện rất nhiều, nhưng đó lại không phải là em chân chính, em và ông ta là hai loại người hoàn toàn khác nhau, nếu không ông ta không đến nỗi mỗi thành thị trên thế giới đều có nhân tình.” Y đã hồi phục sự tự kiểm chế, giọng nói hạ thấp, chỉ là nói vừa nhanh vừa gấp gáp, hiển nhiên những câu nói này chứa trong lòng đã lâu, trước mắt bộc phát như hồng thủy.

Hòa Điền Đạo Hương bình tĩnh một cách đáng ngạc nhiên bảo: “Ông ta từ đầu rất mực tôn trọng tôi.”

Hoành Sơn Chính cười lạnh: “Tôn trọng? Đúng rồi, ông ta đến giờ cũng chưa có nhân tình ở Nhật Bản, cũng không quấy phá lung tung, nếu như em nói đây là tôn trọng, đúng là tôn trọng a.”

Hòa Điền Đạo Hương yên lặng mất một lúc.

Lăng Độ Vũ ở bên kia bức tường thở dài một hơi, Hòa Điền Đạo Hương hiển nhiên biết Hoành Sơn Chính nói thật lòng, bà ta trước khi lấy chồng là bạn gái của Hoành Sơn, chỉ không biết hai người vì sao lại chia tay.

“Tiên sinh!”

Lăng Độ Vũ nhảy dựng lên, bởi vì thanh âm đến từ bên ngoài thiết bị thu âm, anh quay người nhìn lại, đập vào mắt là một cô gái trẻ bán hàng mặc quần áo bó sát. Kiểu người cô không đẹp lắm, là loại phụ nữ Nhật Bản điển hình thân lùn chân ngắn. chỉ có cặp mắt trong sáng, lấp lánh nhìn thẳng thân hình vận động viên mình cao tám thước, mày mắt tươi sáng Lăng Độ Vũ một cách hứng thú.

“Tôi có thể giúp gì cho ông không, đĩa nhạc trên tay ông đảm bảo nghe rất đã tai, tôi cũng có mua một cái về nhà đấy.”

Lăng Độ Vũ lúc này mới phát giác trên tay mình đang cầm một cái đĩa nhạc, liền nói: “Xin lỗi, tôi còn đang nghĩ ngợi” rồi không lý gì đến vẻ thất vọng của đối phương, lại bước đến trước một giá đĩa nhạc khác.

Vừa may trong tai Hoành Sơn Chính nói: “Đạo Hương, vứt bỏ mọi thứ, cùng anh ly khai Đông Kinh, bọn ta chẳng phải đã từng trải qua một chuỗi ngày khoái lạc sao? Nếu là em, anh có thể vứt bỏ tất cả, bao gồm cả kế hoạch lý tưởng của nhiều năm.”

Hòa Điền Đạo Hương lạnh lùng bảo: “Buông tay tôi ra, Hoành Sơn tiên sinh, ông lần này hẹn tôi đến để bàn chuyện quan trọng về Thiên Huệ Tử, nếu lại nói chuyện vô vị không kết quả thế này, tôi muốn cáo từ.”

Lăng Độ Vũ nghĩ bụng đây mới là chính đề, vừa khéo liếc mắt thấy cô gái Nhật nhiệt tình rất có hứng thú với mình tựa hồ tiến tới gần hơn, nghĩ thầm chỗ này không nên ở lâu, vội chuồn khỏi tiệm.

Giọng Hoành Sơn Chính vang lên từ thiết bị thu âm trong tai: “Em vì sao lại muốn quan tâm tới Thiên Huệ Tử, nó cho tới nay vẫn không muốn coi em là mẫu thân...”

Hòa Điền Đạo Hương đánh mắt về trầm tĩnh, nổi cáu: “Đó là chuyện của tôi, vấn đề của tôi, anh không có quyền nói, không có quyền can thiệp, bảy năm trước tôi đã nói rõ với anh, giữa chúng ta một đao cắt

đứt, mỗi bên không can thiệp vào bên kia.”

Hoành Sơn Chính cũng nói: “Anh trước sau vẫn không hiểu vì sao đang tốt đẹp tự nhiên lại muốn chia tay, hai năm cùng ở với em là khoảng thời gian khoái lạc nhất đời anh. Đột nhiên em không một lời từ giã bỏ sang Âu châu...”

Có tiếng y phục ma sát.

Hoành Sơn nói: “Đạo Hương, ngồi xuống đi.”

Hòa Điền Đạo Hương lấy giọng bình tĩnh nói: “Xin lỗi, tôi muốn đi.”

Hoành Sơn Chính cũng nói: “Để tôi nói lại vài câu.”

Hòa Điền Đạo Hương tịnh không ngồi xuống, lạnh lùng nói: “Anh không muốn cùng tôi nói về chuyện của Thiên Huệ Tử.”

Hoành Sơn Chính yên lặng một lúc, lúc nói lại đã hồi phục sự lãnh tĩnh tự kiềm chế, nói: “Không! Đó là lừa cô đấy, Đại Dã phu nhân, tôi mà không nói đến Thiên Huệ Tử, cô làm gì chịu tới đây gặp tôi.”

Lúc này Lăng Độ Vũ vừa bước tới bên ngoài nhà ăn, nghe được đáp án này, biết rằng Hòa Điền Đạo Hương tất nhiên sẽ phát áo ra đi, mình tự nhiên không nên đứng đầu bà ta, liền vội tiến về một tiệm hàng khác kế nhà ăn, tránh mặt bà ta.

Vừa khéo trong thiết bị thu âm truyền lại tiếng điện thoại di động kêu, anh liền tập trung tinh thần nghe trộm, trong tiệm hàng vài nữ nhân viên ánh mắt nhất tề chiếu lên người kẻ vừa xông vào này cũng chỉ có phớt lờ.

Hoành Sơn Chính cũng nói: “Cái gì? Biết rồi, tôi sẽ bắt được hắn...”

“Tiên sinh, cùng bạn gái chọn mua đồ à? Cô ấy size bao nhiêu?”

tiếng nữ nhân viên bán hàng cắt ngang việc nghe trộm của anh.

Anh ngạc nhiên nhìn lên, phía trước là ba nữ nhân viên bán hàng ánh mắt chớp chớp, tiếp theo thấy phía sau họ cùng bốn bên treo lủng lẳng đầy những nịt ngực, áo lót, quần lót, vớ tơ, toàn những thứ bán cho nữ.

Nếu muốn chọn thời khắc rắc rối nhất trong đời, “sát na” này nhất định thích hợp, Lăng Độ Vũ miệng nói “Xin lỗi”, vội vàng lui ra khỏi cửa. Mắt liếc thấy một bóng đen, tránh đã không kịp, một làn gió thơm đưa tới, một nữ tử ưu nhã lao vào trong lòng.

Hai người giạt mình tránh ra, bốn mắt nhìn nhau.

Đúng là Hòa Điền Đạo Hương.

Anh cuối cùng cũng xem được tận mặt bà ta, lại trong hoàn cảnh như thế này.

Đây là một bộ mặt thanh lệ đầy khí chất văn hóa, giống như một đóa hoa sen ngạo nhiên đứng một mình giữa thế tục ô nhiễm mà chỉ có thể từ xa trông lại, hình dáng như núi sông uốn lượn, tụ hợp cái đẹp

của trái đất.

Bà ta hơi định thần lại hiển nhiên vì đụng phải người khác mà hoang mang thất thố, chỉ khi bà ta nhìn đến Lăng Độ Vũ, mắt phượng sáng lên một cái, trong nháy mắt cúi khuôn mặt đỏ bừng xuống, nhẹ gật đầu nói: “Xin lỗi!”, bước qua Lăng Độ Vũ đang ngơ ngẩn, phóng ra đường.

Một người đàn ông lực lưỡng từ trong nhà ăn chạy ra. Nhấn thần tinh lệ nhìn Lăng Độ Vũ một cái, lại quay nhìn về sau lưng Hòa Điền Đạo Hương, đuổi theo.

Lăng Độ Vũ lại cười khở, trong lúc lộn xộn, giáp mặt với cả hai người, chẳng biết là phúc hay họa, chẳng qua trong não lúc này chẳng chứa bất cứ vật gì, chỉ có khuôn mặt không ăn khói lửa nhân gian của Hòa Điền Đạo Hương, cùng cảm giác thơm tho ấm áp. Dưới ánh đèn khuôn mặt Thiên Huệ Tử trắng xanh một chút huyết sắc cũng chẳng thấy, hiện thực và hư ảo đều gây đau đớn, đang lúc tiêu hao sinh mệnh của cô.

“Cầm tờ báo cao một chút, để cha cô thấy được ngày tháng.” Người đàn bà chụp ảnh dặn. Bà ta mang mặt nạ hình quỷ như một khuôn mặt giả, ngay sát ống kính chĩa vào cô, khiến người ta khó chịu phi thường.

Thiên Huệ Tử không tự nhiên mà nâng tờ báo lên cao một chút, cô như cây gỗ chẳng thể suy nghĩ.

Một người đàn ông khác đứng một bên ra lệnh: “Nói vài câu, để cha cô biết rằng bọn ta chưa cắt lưỡi cô.”

Thiên Huệ Tử trong lòng chột động, nhớ lại lúc xuất hồn từng thấy mặt ông ta.

“Nói mau!”

Thiên Huệ Tử trong lòng bán loạn, lướt qua một ý niệm táo bạo, lục tìm những câu cần nói.

Cô ngẩng đầu lên, dũng cảm nói: “Cha, con rất khỏe, nhớ mang cho con con búp bê đối diện với cái chong chóng, nó rất sợ đó.”

Người đàn ông bật cười: “Coi kìa! Chỉ có tài năng của nhà được gọi là cự phú mới nuôi dạy được đứa con gái ngốc nghếch thế này.”

Thiên Huệ Tử cúi đầu xuống, không để cho đối phương nhìn thấy thần tình của mình, cô đã thành công trong việc gửi một thông tin trọng yếu đi, chỉ mong Đại Dã Long Nhất có thể hiểu được ẩn ý của cô.

Hai người đối diện hoàn thành nhiệm vụ, thu máy ghi hình lại, từ phòng nhốt Thiên Huệ Tử ở lầu hai đi xuống dưới lầu. Trong phòng khách dưới lầu đã có ba nam một nữ ngồi trước một cái bàn dài,

Phong Hán Cát Bách đứng gần cửa lớn, tiếp lấy máy ghi hình nam tử đó đưa, đi ra khỏi cửa.

Một người đàn ông khác ngồi trước bàn quát: “Giao máy ghi hình xong, lập tức quay lại.”

Thần sắc Cát Bách sợ sệt kính trọng một cách đáng ngạc nhiên, nói: “Đương nhiên! Còn có vài ngày tôi sẽ được chia phần, vài ngày cũng không chờ được sao?”

Y chạy ra khỏi cửa. Rồi nghe tiếng xe hơi nổ máy chạy đi.

Người làm cho Cát Bách sợ sệt kính trọng đôi vai bè rộng, cần cổ đặc biệt thô trắng, nếu như có Lăng Độ Vũ hay Cao Sơn Ưng ở đây, nhất định sẽ nhận ra được y chính là nhân vật trọng yếu của Mặt nhật thánh chiến đoàn Nạp Túy Nhân.

Y tuổi khoảng từ ba lăm đến bốn mươi, điển hình cho người Đức, xương mặt ngang tàng, tròng mắt đặc biệt nhỏ, là một loại người khôn ngoan thâm trầm mà lại lạnh lùng tàn bạo; bàn tay để trên bàn, ngón tay thô trắng, khiến người ta cảm giác được rằng chúng có thể dễ dàng bóp nát xương cổ người khác.

Nạp Túy Nhân khiến người ta nhớ đến bọn Quốc Xã độc ác trung thành với Hitler nước Đức.

Những người này đã sớm cởi bỏ mặt nạ, ngồi ở chỗ trống bên bàn, nhìn về Nạp Túy Nhân, chỉ có cái đầu ngựa của y là ngửa lên.

Bên bàn vốn có ba nam một nữ, trừ Nạp Túy Nhân và một người khác, còn lại một nam một nữ đều là người Nhật Bản, trẻ tuổi phi thường, như hai người vừa tốt nghiệp đại học, chỉ có trong mắt ẩn chứa sự phẫn nộ không tên, khiến người ta cảm thấy trong lòng họ đầy những bất mãn đối với thế giới và xã hội.

Một người đàn ông ngoài năm mươi tuổi khác là một người Mỹ, mang kính gọng vàng, phong thái đạo mạo, chỉ giống một giảng viên đại học học vấn phi thường, ông ta nói với Nạp Túy Nhân: “Cát Bách có phải là một kẻ nổi loạn ngấm ngấm không? Tôi thấy khó mà tin nhiệm y.”

Nữ tử tóc vàng chụp hình Thiên Huệ Tử gật đầu nói: “Tôi đồng ý với cách nhìn của Phí Thanh bác sĩ, sáng nay Cát Bách đích xác là muốn xâm phạm Đại Dã Thiên Huệ Tử.”

Nạp Túy Nhân cười lạnh nói: “Ngải Toa, cô nên nhớ rằng Cát Bách là công cụ của bọn ta, dùng xong thì có thể vứt đi, loại kẻ điên như thế này, chỉ có thể kết hợp với người Do Thái, người da đen, người da vàng hạ đẳng bọn chúng đều nhanh chóng xuống địa ngục thôi; địa cầu mỹ lệ, là thuộc về bọn ta, chỉ thuộc về bọn ta thôi.”

Nam tử Nhật Bản trẻ tuổi nói: “Máy ghi hình chỉ cần không theo con

đường bình thường gọi đi mà thôi, vì sao lại bắt Cát Bách tới Đông Kinh giao cho “Thiên Hoàng”, và tôi không hiểu vì sao Cát Bách lại đi?”

Nạp Túy Nhân cười khanh khách, đầy tự tin nơi bản thân, nói: “Nhân Xuyên, cậu vừa gia nhập vào bọn chúng ta, chưa hiểu được thủ pháp của chúng ta, đây là vụ bắt cóc lần thứ mười hai của bọn ta, mỗi lần trước đều mang về cho chúng ta rất nhiều lợi ích, làm mộng tưởng của chúng ta càng dễ thực hiện hơn.”

Mắt y nhìn quanh mọi người một cái, thấy mỗi người lúc nghe được hai chữ “mộng tưởng”, trong mắt đều lóe lên thần sắc cuồng nhiệt và khát vọng, trên mặt lộ ra một nụ cười mãn ý, nói tiếp: “Bắt Đại Dã phải khuất phục trước yêu cầu của chúng ta, là một trường chiến tranh tâm lý, bọn ta cần làm y đối với cảnh sát Nhật Bản hoàn toàn mất hết lòng tin, mà Thiên Hoàng có thể dễ dàng an bài cho máy ghi hình đột nhiên xuất hiện bên cạnh ông ta trong sự giám thị nghiêm mật của cảnh sát. Tổ rõ thần thông quảng đại của bọn ta. Tạo thành áp lực tâm lý đối với Đại Dã.

Ngải Toa hỏi: “Nhưng vì sao lại muốn Cát Bách đi?”

Nạp Túy Nhân cười âm u với cô: “Giá trị lợi dụng của Cát Bách đã hoàn tất, tôi đã báo cho Thiên Hoàng, về sau bọn cô không phải chịu đựng hành vi ngu xuẩn của hắn nữa.”

Mọi người phát hoảng.

Ánh mắt Nạp Túy Nhân nhìn về màn hình ở góc tường, trên màn hình hiện cảnh Thiên Huệ Tử đang ngồi ở trên giường, nhất cử nhất động của cô đều hiển thị trên màn hình.

Nạp Túy Nhân nói: “Tôi tới đây đã đủ bốn tiếng đồng hồ, cộng thêm đêm qua hơn mười tiếng. Cô ta vẫn chưa chịu ngủ, đã chẳng phải là việc kỳ quái tương đương sao? Có lẽ tôi nên cùng cô ta nói chuyện một chuyện

Vực Ngoại Thiên Ma

Người dịch: Lam Sơn Quái Khách

Chương 4

Thiên Hoàng sinh hung

Lăng Độ Vũ trở về nhà ăn của tửu điểm ăn cơm trưa, đã gọi đĩa rau trộn, có nhiều vị mà ăn, ngay lúc ở trong hoàn cảnh ác liệt như thế này, tình hình khó nắm bắt như thế này, anh vẫn giữ được tâm thần

thanh thần trong sáng.

Anh đã nghĩ rất nhiều vấn đề. Phương thức tốt nhất, đương nhiên là nắm được sự hợp tác của cảnh sát Nhật Bản, nhưng nghe qua cuộc nói chuyện giữa Hoành Sơn Chính và Hòa Điền Đạo Hương rồi, anh cảm thấy không tín nhiệm cá nhân Hoành Sơn Chính, và việc Hoành Sơn Chính là người nắm được tin tức về Đại Dã Thiên Huệ Tử trong tay, bản thân việc ấy càng đáng nghi ngờ.

Hòa Điền Đạo Hương lại đúng là thực nữ có khí chất và sôi nổi, nếu có cơ hội phải xem cô ta biểu diễn, vô luận là biểu diễn múa ba lê hay đàn vĩ cầm.

Thứ đến là chiếm được sự tin cậy của Đại Dã Long Nhất, chỉ giận Điền Mộc Chính Tông không chịu tham gia vào sự kiện này, nếu không thì đây chưa chắc đã là chuyện không thể làm được, nếu không có cách tốt hơn, chỉ có thể vào Đại Dã phủ đệ, trực tiếp gặp Đại Dã, chẳng qua đó là cách làm tối nguy hiểm.

Nghĩ đến đây, trong lòng chợt động, mơ hồ cảm thấy Hòa Điền Đạo Hương có thể là nhịp cầu nối liền với Đại Dã.

Cách hành sự chu đáo và bí mật của Mật nhật thánh chiến đoàn khiến anh khó tin rằng mục đích của chúng chỉ là hủy diệt văn minh, sau đó đợi chờ sự tái sinh kiểu thần thoại, bên trong có thể còn chứa âm mưu lớn hơn, chỉ là tư liệu có hạn, khó có thể đánh giá trước được.

“Reng reng!”

Người phục vụ giơ lên cái bảng gọi người nghe điện thoại, chạy qua trước bàn, Lăng Độ Vũ nhìn theo quán tính, chợt nhảy dựng lên nói: “Là tôi!”

Trên bảng là ba chữ Lăng Độ Vũ viết rõ ràng bằng tiếng Anh.

Theo chỉ dẫn của người phục vụ, anh bắt điện thoại lên, nói: “A lô, ai đó?”

“Lăng tiên sinh, là tôi, Chiêu Cúc đây.”

Lăng Độ Vũ ngậm than một tiếng, đang lúc tìm nát óc ý tưởng để cự tuyệt mà không khiến đối phương phật lòng.

“Tôi tìm được nơi hạ lạc của Phong Hán Cát Bách rồi, y đang ngồi uống rượu ở quán rượu Tiểu Tỉnh tên đường Ngân Tuyên Tiểu Tỉnh, ông mau đến đó, không được nói là tôi mách đấy.”

Lăng Độ Vũ tựa hồ lại muốn nhảy dựng lên, hỏi rõ nơi chốn, rồi lên xe lao đi như một cơn lốc. Đến ngoài cửa quán rượu, bóng dáng to lớn của Cát Bách đã rời khỏi đó, một điểm cũng chẳng nghĩ được sát tinh đã đến.

Lăng Độ Vũ tịnh không dừng xe, phóng qua Cát Bách, tới góc đường

mới dừng lại. Cát Bách lúc này đã vượt qua con đường, trên đường người đi hơi nhiều, y theo lẽ đường bước nhanh về phía đông, tựa hồ muốn đến một nơi nào đó. Lăng Độ Vũ tính kế ở trên đường gần đó, cần bám đuôi tựa như Cát Bách này là một người có kinh nghiệm giang hồ tịnh không dễ đụng chạm, chẳng qua y rất khó ngã, vật tốt nhất là thiết bị nghe trộm tìm vết.

Anh thông thả cuộc bộ chờ Cát Bách chạy qua, lúc hai người chạm nhau, thiết bị nghe trộm tìm vết nhỏ như đầu ngón tay, đã được dán ngoài ống quần tây của Cát Bách. Thủ pháp của anh nhanh nhẹn vô cùng, dù người đi ở sát bên cũng chẳng thể thấy được động tác của anh, chỉ thấy mức độ chuyển động của tay anh lớn hơn một chút.

Lăng Độ Vũ đi thẳng tới một ngã tư đường khác mới quay người đuổi theo.

Nửa tiếng đồng hồ sau, Cát Bách tiến vào trong một bưu điện lớn ở bắc thành Đông Kinh, Lăng Độ Vũ thầm kêu không hay, thùng thư trong bưu điện là chỗ mà giới xã hội đen hay dùng để trao đổi đồ vật, chỉ cần mang thứ gì đó bỏ vào trong một thùng thư chỉ định, sau đó để một người khác đến lấy, hoàn toàn tiện lợi, dễ dàng tránh được tai mắt của người ngoài.

Quả nhiên chưa đầy nửa khắc thiết bị thu âm trong tai truyền lại tiếng chìa khóa mở cửa thùng thư, tiếp đó là tiếng vật cứng chạm vào đáy thùng thư, cửa lại đóng lại.

Lăng Độ Vũ tâm niệm xoay chuyển như chớp, thiết bị vừa tìm vết vừa nghe trộm này, chỉ hiệu quả trong vòng nửa dặm Anh (mile), nếu như lúc này anh không bắt được Cát Bách, để y ngồi lên xe hơi rồi, muốn tìm ra hắn cũng rất khó khăn, địa điểm bắt gặp lại có thể là ngoài thành Đông Kinh, lúc đó lại có một điều không hay là y dễ đào thoát.

Anh hạ quyết định, bước nhanh lên thêm đá của bưu điện.

“Cát Bách!” một tiếng gọi nhỏ yếu từ thiết bị thu âm trong tai vang lên, chứng tỏ có người ở xa đang gọi Cát Bách, thanh âm có điểm quen tai.

Lăng Độ Vũ ngạc nhiên dừng bước, đây là chuyện gì vậy?

Cát Bách kinh ngạc nói: “Thiên Hoàng! Là ông!”, tiếp đó là tiếng bước chân của hai người.

Lăng Độ Vũ cắn răng, chạy vào trong bưu điện.

Trong đại sảnh của bưu điện có hơn trăm người, chen chúc náo nhiệt phi thường, một góc bên trái đại sảnh là hàng hàng thùng thư, lại không có bóng dáng của Cát Bách.

Thiết bị thu âm truyền ra một tiếng “Bụp”, tiếp đó là tiếng vật nặng đổ

xuống đất.

Lăng Độ Vũ trong lòng chấn động một cái, biết rằng đó là tiếng bắn của súng ngắn có gắn giảm âm, nhìn vào thiết bị tìm vết trên tay, không để ý đến ánh mắt kinh hãi của người khác, xông về phía bên trái, chuyển vào một góc, rõ ràng là khu rửa tay của nam, trước cửa rất vắng vẻ, một người cũng chẳng có. Lăng Độ Vũ hít vào một hơi. Anh tung một đá đá bật cánh cửa khu rửa tay, xông vào bên trong. Cát Bách nằm gục trên mặt đất của khu rửa tay, sau gáy hiện rõ một lỗ đạn, máu tươi cuộn cuộn chảy ra, trên đất là một vũng máu đỏ. Lăng Độ Vũ đang muốn lật gã lại, tiếng mở cửa từ phía sau truyền tới, cùng lúc anh nghe thấy tiếng lôi kéo, anh thân kinh bách chiến không nghĩ cũng biết đó là chuyện gì, đó là hung thủ giết Cát Bách đã đi rồi trở lại.

Phản ứng của một người khác nhất định là lẩn tránh về phía trước, chỉ là ở đó hoàn toàn bị động và khó ứng phó với sự tập kích tiếp theo, một cách làm việc của Lăng Độ Vũ là ra ngoài sự suy nghĩ của người khác, hiểm trung cầu thắng, hai đầu gối nhún một cái, toàn thân bay ngược về phía sau, lăng không lộn một vòng, hai chân nhắm đầu mặt kẻ tập kích mà đá.

“Bup! Bup! Bup!”

Ba phát súng của hung thủ bắn vào khoảng không.

Thân thủ của người kia cũng chẳng vừa, lập tức lùi ra khỏi cửa, một tay nắm cửa đóng ập lại.

“Rầm!”

Hai chân của Lăng Độ Vũ đá vào ngay giữa cửa, cửa lập tức bật ra, anh không dám xông ra ngay, lách sang một bên cửa, ba viên đạn rít lên bay qua.

Ngoài cửa tiếng bước chân rời xa.

Lăng Độ Vũ xông ra khỏi cửa, bóng dáng hung thủ đã biến mất, anh tuy không thấy mặt hung thủ, nhưng đã nghe qua thanh âm của hắn, biết được hắn là ai.

Sáng sớm ngày mười ba tháng tám, Đông Kinh.

Hòa Điền Đạo Hương và Đại Dã Long Nhất sóng bước bước xuống thềm đá, tài xế đã sớm mang chiếc xe thùng dừng ở dưới thềm, đã mở sẵn cửa, mời họ bước vào.

Đại Dã Long Nhất năm nay bốn mươi bảy tuổi, mặt chữ Quốc, tinh thần sáng láng, hai mắt lấp lánh có thần, mũi ông ta đầy đặn có thể, mép miệng góc cạnh phân minh, nhìn qua là một nhà đại tư bản uy nghiêm và phong phạm, thân cao năm thước bảy tấc, so với Hòa Điền Đạo Hương thì lớn hơn nửa tấc, chỉ là việc giữ gìn tốt phi

thường, không có khiếu phát phì của đàn ông trung niên.

Hòa Điền Đạo Hương tiễn ông đi, tâm thần lại tựa như ở một không gian khác.

Đại Dã Long Nhất thần tình có vẻ tiều tụy, nhẹ nhàng bảo: “Đừng lo lắng, sự tình nhất định sẽ được giải quyết, Hoàn Sơn Chính cũng là một người rất có biện pháp.”

Hòa Điền Đạo Hương đôi mày thanh tú nhú chặt hơn, vẻ lo lắng trong mắt như mây mù dày đặc kết tụ, muốn nói, nhưng cuối cùng đi thẳng tới xe thùng, cũng chẳng có lời nào nói ra.

Hòa Điền Đạo Hương quay người đi vào, như có cảm giác, quay đầu nhìn lại, xe thùng của Đại Dã Long Nhất đang gấp gáp lùi lại

Hòa Điền Đạo Hương ngẩn ra đứng nhìn, Đại Dã Long Nhất mở cửa xe, mặt xám như tro chạy ra, trên tay cầm một bọc gì đó, bước thẳng lên thềm, đi vào trong nhà.

Bà vội theo ông vào thư phòng, Đại Dã chẳng nói một lời, mở túi công văn, lôi ra một hộp máy ghi hình.

Đại Dã Long Nhất lạnh giọng nói: “Bà coi, cảnh sát toàn là ăn hại, bọn bắt cóc đưa một cái hộp to thế này vào trong xe tôi mà họ vẫn ngu ngốc chẳng biết.”

Hòa Điền Đạo Hương lòng se lại, hỏi: “Bốn anh trông xe cũng chẳng thấy à?” Bốn anh ở đây là bốn người quản lý kiêm bảo vệ của Đại Dã.

Đại Dã Long Nhất trầm giọng bảo: “Cái hộp đồ này để ở thềm đặt chân của tôi trong xe, bốn người quét dọn không thấy là chuyện có thể thông cảm.”

Hòa Điền Đạo Hương lòng lạnh một cơn, bọn bắt cóc lúc bắt cóc đã dùng bạo lực không cần thiết, máu lạnh giết chết hai bảo vệ, mặc dù thuốc mê cũng đủ rồi, bọn chúng làm kiểu này, chính là cho thấy quyết tâm không ngại giết người. Bây giờ dùng phương pháp khó khăn cao độ này, trực tiếp đưa máy ghi hình không qua người khác mà giao vào tay Đại Dã, khiếu thần thông quảng đại này, khiến người ta có cảm giác khó chống lại.

Đại Dã Long Nhất cầm máy ghi hình đi vào trong, màn hình góc rộng gắn trên tường bật sáng, sau khi nháy hai lần, Đại Dã Thiên Huệ Tử khuôn mặt trắng xanh, cúi đầu, trên tay cầm một tờ báo, xuất hiện ở giữa màn hình.

Hòa Điền Đạo Hương không chịu nổi chua cay trong lòng, nước nở một tiếng, lại bật khóc.

Thiên Huệ Tử bỗng ngẩng đầu lên, cặp mắt đẹp mệt mỏi đỏ như máu, nhìn vào ống kính, lấy ngữ điệu kiên định nói: “Cha! Con rất

khỏe! Nhớ lấy cho con con búp bê đối diện với cái chong chóng, nó rất lạnh đó.”

Hòa Điền Đạo Hương trong lòng đã buồn còn buồn hơn, Thiên Huệ Tử chỉ gọi cha, lại không gọi bà, từ khi Đại Dã lấy bà đến nay, Thiên Huệ Tử vẫn chưa gọi bà một tiếng “má má”.

Đại Dã Long Nhất đóng máy ghi hình, quay người lại.

Hòa Điền Đạo Hương nhìn về phía ông.

Đại Dã Long Nhất nói: “Con bé này, tôi chưa từng thấy nó thích chơi búp bê, cho tới năm nó mười sáu tuổi, do sự phản đối của nó, tôi đã không gọi nhũ danh Dương Oa Oa (búp bê) của nó nữa, ngữ điệu hoang lương, đầy vẻ biết lỗi và hối hận của một người đàn ông coi sự nghiệp hơn tất cả đối với con gái.

Đại Dã Long Nhất quay đầu lại, mặt đầy nước mắt, nói: “Chuyện trong máy ghi hình này đừng nói cho ai hết, kể cả cảnh sát, phóng tâm đi, Thiên Huệ Tử sẽ nhanh chóng trở về thôi.

Phòng ngủ của Thiên Huệ Tử một hạt bụi cũng chẳng có, tuy hai năm nay cô toàn ở Mỹ học đại học, nhưng Hòa Điền Đạo Hương vẫn dặn người làm quét dọn mỗi ngày.

Bà tiến vào phòng ngủ, cái chong chóng tinh xảo được chế từ nan tre và tơ quắn, thả trong một cái hộp thủy tinh, treo trên bức tường đối diện với giường ngủ. Chong chóng cho người ta điều ước, chong chóng mà quay, vận may sẽ đến, mong ước trong lòng sẽ thành sự thật. Thiên Huệ Tử cầu cái chong chóng này từ trong miếu về, lòng yêu thương nó chẳng hề thay đổi, chỉ không biết lời cầu nguyện lúc đó là gì. Chẳng qua cô không kể lại, hoặc giả là Thiên Huệ Tử cầu cho người mẹ đã chết của mình an hưởng phúc trời.

Hòa Điền Đạo Hương rất ít khi đi vào phòng ngủ của Thiên Huệ Tử, lúc có Thiên Huệ Tử thì bà không dám, lúc không có Thiên Huệ Tử, lại không có ý định đi vào, ánh mắt bà tìm kiếm con búp bê, trước mắt bà chỉ có thể làm việc mà Thiên Huệ Tử dặn bảo, là tìm con búp bê.

Chỗ đối diện với cái chong chóng chỉ có cái giường ngủ, chẳng có con búp bê nào, trong phòng một con búp bê cũng chẳng có, đúng như Đại Dã đã nói, Thiên Huệ Tử trước giờ không thích chơi búp bê. Hòa Điền Đạo Hương trong lòng chột động, chạy lại gần cái chong chóng, ở giữa chong chóng có kí hiệu, in dòng chữ giống như là: “Nại Lương Bảo Sơn huyện Thần Đạo miếu”

Đây là chuyện gì vậy?

Tim bà nhảy lên bình bịch, trong lòng nắm được đầu mối của một ít ý niệm chưa thành hình chỉ mới vừa lộ ra.

Bà nhớ lại ánh mắt Thiên Huệ Tử lúc nói những câu đó, lời nói của Đại Đã trong lòng vọng lên: “Con bé này, tôi chưa từng thấy nó thích chơi búp bê, cho tới năm mười sáu tuổi... tôi mới thôi không gọi nhũ danh Búp Bê của nó.”

Hòa Điền Đạo Hương tim nhẩy tới chân thủy, run giọng lẩm bẩm:

“Búp Bê là Thiên Huệ Tử, Búp Bê là Thiên Huệ Tử.”

Khuôn mặt của Thiên Huệ Tử trong máy ghi hình, khuếch đại trong tâm linh của bà.

“Nó rất lạnh! Nó rất lạnh!”

Thanh âm của Thiên Huệ Tử lấp đầy tim bà.

Hòa Điền Đạo Hương lại hét lên.

Quản gia xô cửa chạy vào, sợ hãi hỏi: “Phu nhân, chuyện gì xảy ra đó? Có Hoành Sơn tiên sinh đến.”

Hoành Sơn Chính cũng theo sau người quản gia chạy vào, hỏi: “Đại Đã phu nhân, chuyện gì vậy?”

Hòa Điền Đạo Hương mặt hoa trắng bệch như tuyết, run giọng nói:

“Mời theo tôi đi kiểm Long Nhất, tôi biết Thiên Huệ Tử ở đâu rồi.”

Vực Ngoại Thiên Ma

Người dịch: Lam Sơn Quái Khách

Chương 5

Công khuy nhất quĩ

Ngày mười ba tháng tám, sáng sớm.

Thiên Huệ Tử nửa nằm nửa ngồi trên giường, mi mắt càng lúc càng nặng, cơn buồn ngủ đang gặm nhấm ý chí kháng cự của cô.

Không! Ta không thể ngủ!

Ta không thể đến cái nơi xa xôi đó, chịu để những sinh vật tà ác đó khống chế.

Bỗng nhiên ánh đèn tắt phụt, đây là một gian phòng chẳng có cửa nẻo gì hết, lập tức chìm vào bóng tối xòe tay trước mặt cũng không thấy.

“Kẹt kẹt!”

Cánh cửa bị đẩy mở ra, rọi vào một tia sáng nhỏ yếu ớt, rồi bỗng tối lại, một bóng người phóng thẳng vào trong căn phòng tối om, Thiên Huệ Tử sợ đến tê cóng cả người, như thể bị vớt xuống nước đá đang đóng băng.

Một vật đen đen đang tiến lại, là một người đàn ông cao lớn, nhưng

mặt không nhìn rõ.

Cửa bị ông ta nhẹ nhàng khép lại.

Thiên Huệ Tử không nhìn được lại rên lên, lùi lại dựa lưng vào tường, lắc đầu khóc nói: “Không được! Không được!” Người đàn ông đó dùng tiếng Anh mang nặng khẩu âm người Đức nói: “Đừng sợ! Tôi không làm hại cô, kẻ xâm phạm cô là Cát Bách đã bị trừng trị rồi, bất cứ một phương pháp thô bạo nào phá hoại đến người người đẹp như cô đều phải bị hủy diệt.”

Sự sợ hãi của Thiên Huệ Tử chỉ có tăng chứ không có giảm, kêu lên: “Không được qua đây!”

Người đó đến bên giường, ngồi xuống, dịu dàng nói: “Không hiểu tôi à? Cô học triết học và văn học ở Harvard, cô nhất định có hoài bão và lý tưởng của cô, giống như chúng tôi cũng có lý tưởng và khát vọng của chúng tôi.”

Thiên Huệ Tử thấy y không tiến thêm chút nào nữa, trong lòng hơi yên, nói: “Hoài bão của các ông? Bắt cóc và mưu sát cũng được tính vậy sao?”

Người đó cười nhẹ, nói: “Chúng tôi cũng bắt đắc dĩ phải làm vậy, cái mà văn minh nhân loại mang lại không phải là hạnh phúc, mà là tai hại, dân số bùng nổ, ô nhiễm môi trường chẳng chút úy kị, phá hoại, giết sạch những sinh mệnh khác, chặt đốn rừng núi tươi đẹp, lãng phí tài nguyên của Trái Đất, cô nói xem đối với các hành vi tàn bạo này, chúng tôi phải tính toán thế nào? Để cứu lấy tinh cầu mĩ lệ nhất trong vũ trụ này, tôi không tiếc làm bất cứ việc gì.”

Ngữ khí của y tịnh không kích động, nhưng lại là tiếng kêu bi thương phát từ thâm tâm của y.

Thiên Huệ Tử chẳng thể ngờ được y lại nói như vậy, suy nghĩ một chút rồi nói: “Tôi chẳng thể nghĩ ra việc này và bắt cóc tôi có quan hệ gì?”

Người đó nói: “Để hoàn thành lý tưởng của chúng tôi, chúng tôi cần nhiều tiền bạc và tài liệu cần thiết, loại đại tư bản bóc lột người khác như cha cô, tích tụ nhiều tài sản không cần thiết, bọn tôi lấy của ông ta một ít, tịnh không quá phận, kỳ thực cái ông ta vốn có rất lớn so với cái chúng tôi lấy của ông ta.”

Thiên Huệ Tử nói: “Đây... đây là cái lý lẽ méo mó gì vậy?”

Người đó cười lạnh: “Lý lẽ méo mó! Toàn bộ cái văn minh nhân loại này từ đầu đã đi vào con đường sai lầm, đại cách mạng công nghiệp càng làm cho gia tốc của sai lầm đó khuếch đại hơn, một khi phát ra chẳng thể thu lại. Lý lẽ méo mó trong tay cường quyền lại biến thành chân lý; sự xuất hiện của thành thị, làm người ta dồn lại một chỗ, phá

hoại sinh thái tự nhiên; con người càng tiếp cận, sự cách ly càng lớn; kinh tế càng phát triển, thì càng yếu ớt dễ gãy. Loại loại hành vi đều trái ngược với lẽ thường, tội ác mỗi ngày một nghiêm trọng so với ngày trước, nhưng lại chẳng thấy bất cứ nhân tố nào cản lại xu thế phát triển này...”

“Bộp bộp, bộp bộp” Người đó nói: “Vào đi!” Nữ lang tóc vàng xông vào, hoảng sợ nói gấp: “Không hay rồi! Thiên Hoàng có điện thoại tới!” Người đó trầm giọng nói: “Ra ngoài hãy nói!”

Thiên Huệ Tử ban đầu thì ngạc nhiên, kể đó trong lòng phát xuất một tia hy vọng.

Nạp Túy Nhân và nữ lang tóc vàng Ngải Toa bước ra ngoài phòng. Những người khác đã tụ tập trước cửa, trong mắt đều có thần sắc kinh hoàng.

Nạp Túy Nhân rất bình tĩnh hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Văn Toa nói gấp: “Thiên Hoàng có điện thoại tới, nói Đại Dã Thiên Huệ Tử trong máy ghi hình đã dùng một ám ngữ xảo diệu nói lộ địa điểm của chúng ta, chúng ta phải lập tức ly khai. Phải ly khai trước khi cảnh sát phong tỏa toàn bộ khu vực.”

Nạp Túy Nhân toàn thân chấn động, chẳng thể tin được nói: “Chuyện này làm sao có thể xảy ra được? Nhanh, tìm thuốc mê cho cô ta, lập tức triệt thoái, sử dụng kế hoạch đối phó với tình trạng khẩn cấp.” Mọi người lãnh mệnh đi ngay.

Nạp Túy Nhân đẩy cửa vào phòng, quát lên: “Người làm sao mà biết được chỗ chúng ta giấu mình?”

Thiên Huệ Tử nhếch mép cười ruồi.

Phí Thanh bác sĩ mang ống tiêm thuốc đi vào.

Thiên Huệ Tử tuy nhìn không rõ ràng, cũng trực giác mà biết được sẽ có chuyện phải phát sinh trên thân của chính mình, hải nhiên hỏi: “Làm gì đấy?”

Phí Thanh bác sĩ nói: “Đưa bé ngang ngược, tiêm một mũi cô sẽ đi vào giấc ngủ rất sâu, cô không phải không muốn ngủ chứ?”

Sợ hải lại trào lên như nước thủy triều, Thiên Huệ Tử hét lên: “Không được!”

Hòa Điện Đạo Hương khởi động máy xe, chiếc xe Pháp Lạp Lợi phóng ra khỏi cửa lớn, như một cơn lốc chạy qua sân bay.

Hoành Sơn cùng Đại Dã đã đi trước một bước bay đến Nại Lương, tham dự việc giải cứu Thiên Huệ Tử.

Đại Dã mới đầu muốn cô ở lại Đông Kinh, bắt quá bà cuối không chịu nổi cái tư vị kiến bò trong chảo nóng, phóng thẳng đến Nại Lương, bà không biết mình có thể làm gì, nhưng cũng tốt hơn ngồi ngơ ngẩn

ở trong nhà.

Một cỗ xe xuất hiện trong kính chiếu hậu, cách sau xe bà một đoạn đường, rồi lại biến mất không nhìn thấy, bà hơi yên lòng, trong lúc nhiều xe thế này, khó tránh khỏi nhìn dây ra rần.

Bà quay nhìn con đường thẳng của sân bay, không muốn đến thẳng sân bay, dừng xe tại chỗ đậu xe, nhắm khu nhà chính của sân bay chạy nhanh tới.

Đây là mùa nghỉ hè, nhà chính đầy nghẹt người.

Một người xuất hiện ở trước mặt, chắn mất đường đi của bà.

Hòa Điền Đạo Hương định thần nhìn lại, nguyên lai ngày hôm đó sau khi gặp mặt Hoàn Sơn Chính, bà đã đụng vào người thanh niên anh tuấn này.

Anh đã cho bà ấn tượng sâu sắc phi thường.

Người đó đương nhiên là Lăng Độ Vũ.

Lăng Độ Vũ mỉm cười nói: “Đại Dã phu nhân.”

Hòa Điền Đạo Hương sắc mặt trầm xuống, nói: “Anh bám đuôi tôi?”

Lăng Độ Vũ thành khẩn nói: “Tôi muốn cô giúp tôi một ít việc.”

Hòa Điền Đạo Hương tịnh không có cảm giác nguy hiểm, bởi vì bốn phía xung quanh đều là người, ở phía xa lại có bốn người cảnh sát, bà không tin đối phương dám công nhiên xâm phạm bà.

Mà càng quan trọng hơn nữa là nam tử trước mặt có một loại khí chất cao quý và chính nghĩa trời sinh. Nhấn thần như muốn nhìn thấu trong tâm người khác.

Nhưng bà hiện tại đích xác là không có tâm tình nghe đối phương nói gì, cũng không có hứng thú biết ý đồ của anh, trước mắt không có chuyện gì quan trọng bằng một phần ngàn, một phần vạn so với việc đi cứu Thiên Huệ Tử.

Hòa Điền Đạo Hương cúi đầu tránh ánh mắt hút người như nam châm của Lăng Độ Vũ, nói: “Xin lỗi! Tôi có việc gấp!”

Bà cất bước vòng qua mà đi.

Lăng Độ Vũ thân người di động một cái, lại chặn trước mặt bà.

Hòa Điền Đạo Hương tức giận nói: “Anh mà không nhường đường, tôi lập tức kêu cảnh sát.”

Lăng Độ Vũ bình tĩnh nói: “Tôi vì chuyện của Thiên Huệ Tử mà tới, nếu cô không cho tôi cơ hội nói rõ ràng, Thiên Huệ Tử tiểu thư khó lòng thoát khỏi khốn cảnh.”

Hòa Điền Đạo Hương phương tâm đại chấn, trừng mắt nhìn Lăng Độ Vũ hỏi: “Anh làm thế nào mà biết được chuyện Thiên Huệ Tử? Anh là...”

Bà trong lòng nghĩ đến một khả năng, đang muốn kêu thét lên.

Lăng Độ Vũ vội vàng nói: “Không! Cô nghĩ sai rồi, tôi không những cùng bọn bắt cóc một điểm quan hệ cũng chẳng có, mà còn là tử đối đầu của bọn chúng, xin cho tôi một ít thời gian để giải thích.”

Hòa Điền Đạo Hương lạnh lùng nói: “Có chuyện gì đi nữa, xin anh trực tiếp nói với cảnh sát hoặc Đại Dã tiên sinh, bây giờ xin lập tức tránh đường.”

Lăng Độ Vũ thấy bà thần tình kiên quyết, biết rằng không thể cùng bà giằng co ở đây, giơ tay ra hiệu nhường đường, tránh qua một bên.

Hòa Điền Đạo Hương đầu cũng chẳng ngoái, phóng thẳng về trước.

“Hoành Sơn Chính cũng là người trong bọn bắt cóc đấy!”

Hòa Điền Đạo Hương toàn thân chấn động, dừng bước ngay lại, chầm chậm xoay người, túm ngực ngác nhìn Lăng Độ Vũ.

Bà thở gấp một hơi, run giọng nói: “Anh nói dối!” Lăng Độ Vũ duỗi tay đưa ra một tờ giấy ghi chữ, khẩn thiết nói: “Đây là chỗ tôi trú chân, cô nếu muốn cứu Thiên Huệ Tử, xin mời trong ngày hôm nay liên lạc với tôi.”

Ánh mắt Hòa Điền Đạo Hương rơi xuống trên tờ giấy, đó là tên một tửu điểm và số phòng.

Hòa Điền Đạo Hương đã bớt thở hỗn hển, lắc đầu nói: “Không! Đây không phải là sự thật, tôi không cần phải tiếp xúc với anh nữa.” Bà đứng cũng chẳng đứng đến tờ giấy, lắc đầu chạy đi, tuy nhiên tay chân không khỏi lạnh giá.

Đại Dã Long Nhất, Hòa Điền Đạo Hương cùng Hoành Sơn Chính đứng trong nhà của bọn bắt cóc, chuyên gia cảnh sát đủ kiểu đủ loại đang lục soát. Điều làm cho người ta nhìn thấy phải hoảng sợ là trên tường có người dùng sơn môi đỏ như máu viết mấy chữ: “Đại Dã Long Nhất, đây là cơ hội cuối cùng.”

Một cảnh sát chạy lên báo cáo: “Trong nhà còn lưu lại một lượng lớn giấy viết, quần áo, thậm chí trong nhà bếp còn một lượng lớn thức ăn đông lạnh, cho thấy bọn bắt cóc chạy trốn rất gấp rút, đến thời gian xóa vết tích cũng chẳng có.”

Đại Dã Long Nhất sắc mặt âm trầm tựa như bầu trời sắp chuyển giông bão, chỉ là lại chịu được không phát tác.

Hòa Điền Đạo Hương mặt hoa trắng bệch như giấy, miệng run cầm cập.

Hoành Sơn Chính sắc mặt cũng rất không tự nhiên, cố ý chạy ra ngoài.

Hòa Điền Đạo Hương nhẹ giọng nói: “Long Nhất, tôi muốn tìm một chỗ nói vài câu.”

Đại Dã nói: “Tôi không có tâm tình.”

Hòa Điền Đạo Hương nói: “Đó là chuyện rất trọng yếu, liên quan đến Thiên Huệ Tử.”

Đại Dã Long Nhất hai mắt sáng lên, bây giờ chỉ có ba tiếng Thiên Huệ Tử mới có thể thu hút được sự chú ý của ông.”

Hai người trở lại ngồi trong xe, đóng cửa lại, không gian chật hẹp làm Hòa Điền Đạo Hương cảm thấy đó là chỗ tốt, bà trầm ngâm một lúc, nói: “Hoành Sơn tiên sinh có thể có vấn đề.”

Ngay cả khi ở trong tình hình thế này, ngữ khí và cách dùng từ của bà vẫn nhẹ nhàng êm tai.

Đại Dã Long Nhất ngẩn ra một lúc, tiếp đó trong mắt bắn ra thần sắc cuồng loạn kinh người, nghiêng răng ken két nói: “Tôi không quản chuyện ai có vấn đề, Hoành Sơn có vấn đề, hay là bà có vấn đề, tôi chỉ cần tìm được con gái của tôi, con gái của tôi, hiểu không hả?”

Tình hình của con gái làm cho ông mất hẳn bình tĩnh.

Hòa Điền Đạo Hương nhìn Đại Dã Long Nhất vẻ không thể tin được, từ ngày biết nhau đến nay, đây là lần thứ nhất ông dùng ngữ khí đó để nói chuyện với bà, nước mắt chẳng chút khống chế tuôn ra vành mắt bà.

Đại Dã Long Nhất tựa hồ biết mình đã dùng từ quá nặng, thở dài một hơi, nói: “Tôi nhất định cần Thiên Huệ Tử trở về chẳng chút sút mẻ, đó là đứa trẻ đáng thương.”

Nước mắt của Hòa Điền Đạo Hương trong mắt Đại Dã Long Nhất tựa như một người ngoài chẳng chút liên quan chứ chẳng phải là một người đã cùng ông ngủ chung một giường nhiều năm như vậy.

Ngày mười ba tháng tám, hoàng hôn.

Lăng Độ Vũ tra chìa khóa vào ổ khóa phòng mình trong tửu điểm, bỗng nhiên trong lòng chợt động, trực giác báo cho anh biết bên trong có người, nhiều năm tu luyện gian khổ về tinh thần, khiến anh có được linh giác siêu tự nhiên mà có nói người khác cũng chẳng tin. Anh vẫn mở cửa ra bình thường, nhưng không lập tức tiến vào.

Một giọng nữ rất ngọt ngào nũng nịu vang lên: “Lăng tiên sinh! Đã về rồi đó à?”

Lăng Độ Vũ cười lắc đầu, tới Nhật Bản khó nói là chỉ có thu hoạch kiểu này.

Chiêu Cúc mặc áo đơn bằng tơ và quần Jean, uể oải ngồi dựa trong ghế sofa, một loại phong tư anh sáng khiến người ngạc nhiên mừng rỡ, cùng với cảnh hoa ngày hôm đó có một vẻ kỳ thú rất khác.

Lăng Độ Vũ cố giữ vẻ tự nhiên ngược với vẻ vui vẻ này của cô.

Lăng Độ Vũ ngồi xuống cạnh cô, cười nói: “Tôi vẫn chưa từng cảm ơn cô.”

Khuôn mặt búng ra sữa của Chiêu Cúc lộ ra vẻ ngấm rượu của người say, nói: “Có thể giúp được việc của ngài, là vinh hạnh của Chiêu Cúc.”

Lăng Độ Vũ chẳng thể nghĩ được rằng cô chẳng chút kể công, có điểm ngoài sự suy nghĩ của mình, nói: “Cô có hứng thú cùng tôi ăn cơm chiều không?”

Trong mắt Chiêu Cúc lóe lên tia sáng vui thích, đưa ngón tay chỉ cái hộp vuông và bình rượu ở trên bàn nói: “Tôi đặc biệt đến chỗ chuyên môn bán Man ngư có tiếng ở Đông Kinh mua hai con Man ngư, còn có một bình rượu gạo, chẳng biết ngài có thích không?”

Lăng Độ Vũ đối với ý tốt của Chiêu Cúc cảm thấy gọi không chịu tới, mắt thấy giai nhân như hoa phục vụ, rượu chưa tới môi người đã say, đổi giọng hỏi: “Cô và Điền Mộc có quan hệ gì?”

Từng nói biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, nếu như Chiêu Cúc là người yêu riêng của Điền Mộc Chính Tông, đứng ở lập trường bằng hữu, vô luận thế nào cũng không thể lấy thứ tốt đẹp của người, anh tuy không tránh chuyện phong lưu, nhưng cũng có nguyên tắc phi thường.

Chiêu Cúc bị Lăng Độ Vũ chặn một câu như mở cửa đã nhìn thấy núi, làm cho mặt phấn đỏ như ráng hồng, cúi đầu nói: “Điền Mộc tiên sinh đối với tôi rất tốt, tôi vốn là kỹ nữ có tài, ông ta cho tôi bán quán rượu cho ông ta, tôi cũng kiêu như con gái ông ta vậy.”

Lăng Độ Vũ quả tim không còn nhảy rộn lên nữa, y đã nhớ cô ta đã nói như vậy, không những nói rõ với Lăng Độ Vũ rằng cô ta là người tự do, có thể để anh hưởng thụ, phải biết đại gia đều là nam nữ thành thực, trong những cuộc gặp gỡ bên đường thế này, một là đường ai nấy đi, nếu cùng đi một chỗ, tất nhiên là quan hệ xác thịt, phần kích thích bên ngoài tác động tới người ta.

Lăng Độ Vũ đứng lên nói: “Để tôi tắm một cái đã, rồi mới hưởng thụ Man ngư và rượu gạo của cô.”

Chiêu Cúc yêu kiều đứng dậy, lấy tiếng như muỗi kêu nói: “Để Chiêu Cúc phục thị Lăng tiên sinh tắm.”

Lăng Độ Vũ ngạc nhiên, nhất thời không biết trả lời thế nào, đứng ngay lúc đó, chuông cửa kêu lên.

Lăng Độ Vũ nhíu mày hỏi: “Ai?” trong thời khắc quan trọng thế này, ai lại phá tan phong cảnh như vậy, bất quá cũng lại nên thuận tay treo một tấm bảng “Xin đừng quấy nhiễu” lên ngoài cửa.

Anh ở sau cửa cẩn thận kêu lên: “Ai?”

“Tôi đây! Hòa Điền Đạo Hương.”

Lăng Độ Vũ ngậy ra một lúc, kéo cửa mở ra.

Nhìn qua thấy Hòa Điền Đạo Hương mặc váy liền áo màu vàng nhạt, người cao gầy, phong tư duyên dáng yêu kiều đứng đó, cặp mắt phượng vừa đẹp vừa dài có chỗ sưng đỏ, cho thấy hôm nay đã từng khóc qua một trận.

Ánh mắt của bà vượt qua đôi vai rộng của Lăng Độ Vũ, nhìn lên trên người Chiêu Cúc đang ở trong phòng, thần tình rõ ràng có điểm ngạc nhiên và ngoài ý muốn.

Hòa Điền Đạo Hương cúi đầu nói: “Xin lỗi, làm phiền các người rồi.” Bà chuyển thân muốn đi, có điểm kì quái của sự xấu hổ và tức giận giao nhau, nhưng Lăng Độ Vũ chỉ là người ngoài.

Lăng Độ Vũ nhìn một cái về Chiêu Cúc ở phía sau, quay lại gọi: “Đại Dã phu nhân!” Hòa Điền Đạo Hương bước vào thang máy để đi.

Lăng Độ Vũ đang muốn đuổi theo, Chiêu Cúc đã vượt qua anh, kéo Hòa Điền Đạo Hương lại nói: “Phu nhân! Tôi chỉ là người mang đồ vật cho ông chủ, hiện tại cũng phải đi rồi, tôi không quấy nhiễu hai người mới đúng.”

Cô quay về phía Lăng Độ Vũ cúi người chào tạm biệt.

Rồi cô quay lại phía trước đi mất.

Hòa Điền Đạo Hương đứng ở giữa hành lang, nhất thời không biết phải làm thế nào.

Lăng Độ Vũ lòng muốn nói dối cho tới nơi tới chốn.

Trong phòng vẫn còn Man ngư với rượu gạo, vì vậy lúc này không nên ở trong phòng, bèn nói: “Chi bằng chúng ta lên tiệm cà phê ở lầu hai, làm vài cốc cà phê được không?”

Hòa Điền Đạo Hương gật đầu.

Tại một góc im lặng trong tiệm cà phê.

Hai người đã ngồi xuống, gọi thức uống xong, Hòa Điền Đạo Hương cúi đầu, cắn vào môi dưới, muốn nói lại thôi. Lăng Độ Vũ lòng nghĩ trạng thái tâm tình của loại mỹ nữ như thế này, thật khiến người ta nhìn trăm lần cũng không chán, chỉ là việc chính cần phải gấp, mới mở đầu câu chuyện: “Thế nào? Nhất định đã phát sinh một số chuyện, đúng không?”

Hòa Điền Đạo Hương chậm chậm ngẩng đầu lên, dùng lực gật đầu xuống, nói: “Đúng đó!”

Nhìn người nam tử đối diện còn chưa biết tên, trong lòng bà bỗng khởi lên một cảm giác ấm áp và an toàn mà đối với chồng cũng chẳng có.

Đặc biệt là nhãn thần của đối phương sâu thẳm vô tận, đã có vẻ triết gia trí thức, lại có vẻ kiên nghị và dũng khí của chiến sĩ anh hùng, hình thành một khí chất đặc biệt phi thường.

Bà cho tới nay vẫn chưa thấy qua loại nhân tình như vậy.

Lăng Độ Vũ nói: “Để tôi phỏng đoán thử xem nhé, nhất định là chuyện của Thiên Huệ Tử đã phát sinh vấn đề, mà với Hoành Sơn Chính cũng có quan hệ.”

Hòa Điền Đạo Hương lại gật đầu, như đã biến thành một kẻ câm rồi vậy.

Lăng Độ Vũ hỏi: “Cuối cùng là chuyện gì?”

Hòa Điền Đạo Hương cup mắt xuống nói: “Anh không phải là chuyện gì cũng biết sao?”

Ánh mắt xuyên thấu tâm người của Lăng Độ Vũ làm một kẻ có giới hạn như bà không chịu nổi.

Lăng Độ Vũ cười nói: “Tôi cũng muốn mình là thượng đế, đáng tiếc là việc không theo ý mình.”

Bầu không khí căng thẳng này giờ, đến lúc này mới có điểm thư thả.

Hòa Điền Đạo Hương dừng cảm đón ánh mắt của Lăng Độ Vũ, nói: “Tôi tịnh không biết anh, không biết tên cũng như lai lịch của anh, anh đầu tiên phải làm tôi tin tưởng anh đã, tôi mới có thể nói cho anh biết rốt cục đã xảy ra chuyện gì.”

“Cách nói “anh anh tôi tôi” làm cho bộ não của Lăng Độ Vũ cũng to lên.

Anh xua tay nói: “Được rồi được rồi! Để tôi giới thiệu mình với cô, tôi kêu là Lăng Độ Vũ...”

Sau đó anh nói đại khái mục đích chuyến đi Nhật Bản của mình cho bà biết, bên trong đương nhiên bỏ qua những chi tiết cần bảo mật như Kháng bạo liên minh và Điền Mộc Chính Tông.

Hòa Điền Đạo Hương mặt hoa lại trắng bệch, lẩm nhẩm nói: “Khó có thể nói Hoành Sơn là người của tổ chức điên cuồng này. Y lại... lại giết người. Ôi! Thiên Huệ Tử!”

Bà nhắm mắt lại, rồi bỗng mở mắt ra, nói: “Không! Đây không thể là sự thật được, không ai đủ ngu để đi làm chuyện tự sát như vậy!”

Lăng Độ Vũ giang tay ra nói: “Tôi cũng không tin, nhưng trên đời này không chuyện lạ gì là không có, có thể là Thánh chiến đoàn cố ý tung hỏa mù kiểu này, để che giấu âm mưu ngấm to lớn của bọn chúng, chế tạo đạn hạt nhân tịnh không phải là chuyện dễ, thiết bị bắn nó đi lại càng không dễ, muốn dùng một loại đạn hạt nhân đơn giản chế tạo sơ sài để hủy diệt địa cầu, chỉ đơn giản là kẻ ngu nói mê, những chuyện này cô khoan bàn tới, chuyện trước mắt là khẩn cấp, phải cứu được Thiên Huệ Tử, bởi vậy tôi cần sự hợp tác của cô.”

Hòa Điền Đạo Hương thở dài một hơi: “Tốt! Tôi không biết là đã bị anh thuyết phục, lại không có chọn lựa nào khác.”

Lần này đến lượt bà đem hết chuyện ngày hôm nay kể ra.
Lăng Độ Vũ liên tục hỏi lại, một điểm nhỏ cũng chẳng bỏ qua.
Đặc biệt là nội dung trong máy ghi hình, anh càng hỏi đi hỏi lại mấy lần, cuối cùng nhú tí đôi mày, suy nghĩ khổ sở không nói gì.
Hòa Điền Đạo Hương nhẫn nại chờ đợi, do từ sáng nay bắt gặp cái máy ghi hình tới giờ, xảy ra toàn những việc kinh hoàng, đến lúc này trong lòng bỗng nhiên thanh tĩnh sáng suốt, tựa hồ mọi sự đều có thể giải quyết.
Câu nói của Đại Dã như vết thương sâu trong lòng bà, đã bị vứt ở một chỗ xa xôi chẳng thể sờ đến được.
Lăng Độ Vũ lắc đầu cười khổ nói: “Tôi thật không hiểu được, Thiên Huệ Tử làm sao mà biết được nơi nhốt mình? Với tác phong làm việc cẩn thận của Thánh chiến đoàn, tuyệt không bỏ sót một kẻ hờ như vậy.”
Hòa Điền Đạo Hương nhún nhún vai, cho thấy đây là một vấn đề không hiểu được.
Lăng Độ Vũ nói: “Vô luận thế nào, Thánh chiến đoàn đã để lại rất nhiều dấu vết, chỉ cần chúng ta giỏi lợi dụng, tất có thể đưa bọn chúng vào tử địa.”
Anh ngừng một chút rồi hỏi: “Đại Dã tiên sinh có nhận được yêu cầu đe dọa của bọn bắt cóc không?”
Hòa Điền Đạo Hương nói: “Không có!” Lăng Độ Vũ hỏi: “Đại Dã tiên sinh đối với chuyện này có tỏ vẻ kì quái không?”
Hòa Điền Đạo Hương nói: “Không có!” Lăng Độ Vũ nói: “Thánh chiến đoàn quả là cao minh, yêu cầu đe dọa đã sớm đưa tới chỗ của Đại Dã tiên sinh rồi.”
Hòa Điền Đạo Hương ngơ ngác nhìn Lăng Độ Vũ.
Lăng Độ Vũ chồm tới trước nhẹ giọng nói: “Bọn bắt cóc phải ngay khi vụ bắt cóc phát sinh, đưa yêu cầu đe dọa tới tay Đại Dã, lại chỉ có Đại Dã một(1)”
Hòa Điền Đạo Hương trong lòng ứa nước mắt, Đại Dã đến bà cũng lừa dối, thì bà là cái gì.
Lăng Độ Vũ nói: “Tôi có thể không cùng Đại Dã tiên sinh nói chuyện được, nếu biết được yêu cầu của bọn bắt cóc, có thể giải được âm mưu của Thánh chiến đoàn, sẽ có sự giúp đỡ rất lớn.”
Hòa Điền Đạo Hương lắc đầu u ám nói: “Chuyện đó không được đâu, đặc biệt anh không phải là người Nhật Bản, còn ông ta thì từ đầu tới đuôi đều là người đàn ông Nhật Bản, tự tư chủ quan, chỉ lại dùng giáo dục và phong độ để đánh giá, ông ta lại chẳng tiếc thứ gì để đổi lại con gái của mình.”

Lăng Độ Vũ hỏi: “Từ đầu ông ta đã là người như thế, sao cô còn lấy ông ta?”

Hòa Điền Đạo Hương giọng kì lạ trách cứ: “Lăng tiên sinh...”

Lăng Độ Vũ chợt nhận ra sự đường đột của mình, ân hận nói: “Xin lỗi! Tôi đã lỡ lời.”

Hòa Điền Đạo Hương trở lại vấn đề: “Bây giờ chúng ta phải làm gì?”

Lăng Độ Vũ mỉm cười đầy vẻ tin tưởng: “Trung Quốc có bộ binh thư, bên trong có một chương gọi là “Tạo thế”, thường thì nếu cô muốn đẩy một tảng đá lớn, ở dưới đất bằng thì đẩy không chuyển, nhưng ở đỉnh con dốc trên đồi, lại dễ dàng lăn xuống, đây gọi là tạo thế.”

Hòa Điền Đạo Hương trong mắt lóe lên vẻ hứng thú, người Trung Quốc trước mắt đây mỗi một lời nói, hành động đều có thể theo cách đó mà hấp dẫn tâm thần bà.

Lăng Độ Vũ đưa tay làm bộ chụp bắt, ngữ khí nặng hơn: “Hoành Sơn Chính mặc dù giáo hoạt hùng cường, tôi cũng sẽ bẻ cổ hắn, tôi muốn khiến hắn trở thành nguyên nhân đưa đến thất bại cho Thánh chiến đoàn.”

=====

Lam Sơn Quái Khách chú: Nguyên văn chỗ này cũng bị thiếu như vậy: : 凌渡宇俯前轻声道：“圣战团只须在◆◆

◆劫发生的同一时间，◆

◆勒索信送到大野手上，便只有大野一 (Lăng Độ Vũ phủ tiền khinh thanh đạo: “Thánh chiến đoàn chỉ tu tại lỗ kiếp phát sinh đích đồng nhất thời gian, tương lạc tác tín tổng đảo Đại Dã thủ thượng, tiện chỉ hữu Đại Dã nhất

Vực Ngoại Thiên Ma

Người dịch: Lam Sơn Quái Khách

Chương 6

Hải thượng kinh biến

Ngày mười bốn tháng tám, sáng sớm.

Chuông điện thoại trong phòng của tửu điểm kêu vang.

Ý thức của Lăng Độ Vũ trong biển lớn tâm linh theo đó từ từ nổi lên, trở về thế giới hiện thực, anh rời khỏi trạng thái và tư thế thiền định, đứng lên, bước đi vài bước.

Anh bắt điện thoại.

“Ở chỗ anh đang là lúc nào?” Giọng nam hùng tráng dùng anh ngữ hỏi.

Lăng Độ Vũ nhìn cảnh sắc thành thị dưới ánh mặt trời mới mọc, vừa có một đôi bồ câu trắng bay qua, tựa hồ vì khí trời mới mẻ mà hân hoan cổ vũ.

Anh trả lời “Sáng sớm, Kim Thống, có món hàng tốt gì để bán cho tôi đó?”

Kim Thống là tên hiệu, kì thực đó là chiến hữu vào sinh ra tử của anh (xem truyện “Quang thần” và “Thú tính hồi quy”) là một người ở tầng lớp lãnh đạo tối cao của cảnh sát hình sự quốc tế, có địa vị phi thường trong giới cảnh sát quốc tế.

Kim Thống nói: “Làm xong việc này của anh mới kiếm thằng cha lão bằng hữu, bận rộn một tối, xem anh trả ơn kiểu gì?”

Lăng Độ Vũ cười mắng: “Nếu hàng hóa của anh quả thuộc loại tốt, không chỉ mình tôi, toàn nhân loại cũng sẽ trả ơn anh, nếu như bọn họ nghe nói chuyện đó.”

Kim Thống thở dài một hơi, nói: “Gặp được cái thằng cha vong ân bội nghĩa là anh, chỉ có làm đại thiện nhân thì ân bất cầu báo, đầu tiên, lấy dấu tay ở chỗ bọn bắt cóc trú ẩn ở Nại Lương, do cảnh sát Nhật Bản truyền cho hình cảnh quốc tế ở Paris, nhận ra một người bên trong đó.”

Lăng Độ Vũ có thể tưởng tượng bên trong đã tổn bao nhiêu nhân lực và vật lực, khen ngợi: “Anh bạn tốt, đó là ai?”

Kim Thống nói: “Người này trong giới nghiên cứu tầng Ozone có danh tiếng rất lớn, từng là chuyên gia trong cục khí tượng của Mỹ, từng phát biểu hơn hai mươi chương là việc bảo vệ Trái Đất trọng yếu như thế nào, đã đề xuất nhiều loại phương pháp giải cứu, đáng tiếc đều không được quốc gia chấp nhận, cuối cùng tức mình từ chức, y là Phí Thanh bác sĩ.”

Lăng Độ Vũ nói: “Một dạng nhân tài, vì sao không được quốc gia lưu giữ?”

Kim Thống nói: “Kế hoạch bảo hộ của ông ta có va chạm với kế hoạch phát triển của các đại công ty, cho nên bị ngầm ngầm gạt bỏ, tới tài trợ nghiên cứu cũng bị tạm thời cắt ngang, bị phần tụt lại, ông ta từng mưu toan phóng tạc đạn trong công ty, sự việc thất bại bị bắt, sau hai năm vào tù, ra tù tựa như biến mất khỏi nhân gian, chẳng thể ngờ được lại trở thành thành viên của Thánh chiến đoàn.”

Cho tới lúc buông điện thoại xuống, Lăng Độ Vũ cũng không biết là tư vị thế nào.

Bất quá trước mắt không nên nghĩ nhiều, anh lại gọi một cú điện

thoại tới Điền Mộc Chính Tông, bây giờ anh đang muốn đối phó với người của Hoành Sơn Chính, Điền Mộc tựa hồ nghĩ cũng chẳng nghĩ liền đáp ứng.

Mọi thứ đều đã an bài, chỉ còn gọi cho Hoành Sơn Chính một cú điện thoại.

Anh đúng là đang tạo thế.

Chỉ có nhân lúc địch nhân mất bình tĩnh, anh mới có thể nhân kẽ hở mà vào, có cơ hội để chớp lấy.

Chuông cửa kêu lên.

Người đến là Hòa Điền Đạo Hương, mặc trang phục đi đường bó sát đơn giản, một kiểu đi chơi ngoại thành, nói: “Thuyền thoi đã dự bị tốt rồi.”

Lăng Độ Vũ kinh ngạc đến nỗi miệng không khép lại được, nói: “Cô vì cái gì mà biến ra như vậy?”

Hòa Điền Đạo Hương mang một biểu tình xinh đẹp sắc sảo và vô lại, nhún vai nói: “Trang phục khi đi biển của tôi đều là kiểu này, có gì kì lạ đâu.”

Lăng Độ Vũ cười khổ nói: “Tôi hỏi cô mượn thuyền thoi, là chuẩn bị một mình ra biển, tịnh không có tính chuyện kêu cô đi, mà chuyến đi này sống chết chưa biết, sao thích hợp với mũ nhân nhu nhược như cô?”

Hòa Điền Đạo Hương ưỡn ngực mạnh mẽ nói: “Tôi là tay bơi thuyền thoi ưu tú, xứng đáng với anh, “đùng đùng đùng” lúc cùng bọn giặc chiến đấu, tôi sẽ vì anh mà điều khiển chiếc thuyền, lúc anh buồn, tôi có thể vì anh mà kéo đàn vĩ cầm.”

Thần thái của bà hôm nay rõ ràng đã thoải mái rất nhiều, giống như con chim non ở trong lồng tù túng được giải phóng, thần thái lúc nói thật khiến người ta khó dập tắt được sự hứng thú của bà.

Lăng Độ Vũ nói: “Đại Dã Long Nhất sẽ nghĩ như thế nào?”

Hòa Điền Đạo Hương thu nụ cười, hít sâu một hơi, chậm chạp nói: “Trên danh nghĩa thì ông ta vẫn là chồng tôi, nhưng trong lòng thì tôi và ông ta đã ly hôn rồi. Tôi và ông ta là hai loại người hoàn toàn khác nhau, ông ta muốn bảo vệ đi theo sát gót, tôi không đồng ý; ông ta muốn ngồi xe Nhật Bản do tài xế lái, tôi lại muốn tự lái chiếc xe Pháp Lạp Lợi của mình; ông ta muốn tôi đi ứng phó với những kẻ gian thương đầy người mùi tiền, tôi lại đi nghe biểu diễn âm nhạc...”

Bà bồng cúi đầu xuống, u uẩn nói: “Xin lỗi! Tôi không nên cùng anh nói chuyện này.”

Lăng Độ Vũ nói: “Có gì là nên hay không nên đâu!”

Hòa Điền Đạo Hương nói: “Cảm ơn anh!”

Lăng Độ Vũ ngạc nhiên hỏi: “Cảm ơn tôi chuyện gì?”

Hòa Điền Đạo Hương nói: “Anh đã đáp ứng mang tôi theo.”

Lăng Độ Vũ mơ màng hỏi: “Tôi đáp ứng mang cô đi hồi nào?”

Hòa Điền Đạo Hương nói: “Ngay lúc anh nói không có nên hay không nên.”

Lăng Độ Vũ trầm lặng không cười, nói: “Chỉ là Đại Dã Long Nhất sẽ nói tôi dụ dỗ người ta.”

Hòa Điền Đạo Hương có một kế hoạch ngoài ý muốn, nói: “Yên tâm đi! Ông ta hôm qua đã bay sang Mỹ, chẳng qua so với ông ta ở nơi này, cũng không có phân biệt, sau khi kiếm được Thiên Huệ Tử rồi, chuyện của tôi với ông ta sẽ kết thúc.”

Lăng Độ Vũ trầm ngâm nói: “Đại Dã đã khuất phục, yêu cầu của bọn bắt cóc ngoài tiền bạc ra, còn có sản phẩm của công ty dưới quyền ông ta, do vậy chỉ cần nắm chắc hoạt động của Đại Dã, chúng ta có thể tính được yêu cầu của bọn bắt cóc là gì. Tốt rồi! Trước khi đưa thuyền ra biển, mời cô gọi một cú điện thoại.”

Hoành Sơn bắt điện thoại lên, nói: “Hoành Sơn Chính đây!” nghe trong ống nghe truyền lại tiếng thở trầm trọng.

Hoành Sơn Chính nhíu mày hỏi: “Ai?”

“Hoành Sơn Chính à! Ông thật... không nghĩ ra được ông là loại người nào!”

Hoành Sơn Chính cũng ngẩn ra nói: “Đạo Hương, là cô!”

Giọng Hòa Điền Đạo Hương phẫn nộ nói: “Không được gọi tôi là Đạo Hương!”

Hoành Sơn Chính lạnh lùng lấy lại vẻ kính trọng nói: “Đại Dã phu nhân, xin hỏi kiếm tôi có chuyện gì?”

Hòa Điền Đạo Hương cũng lạnh lùng nói: “Có người kiếm chồng của tôi, nói muốn bán cho ông ấy chứng cứ rằng ông tham gia bắt cóc Thiên Huệ Tử.”

Hoành Sơn Chính cả người nhảy dựng lên, cuồng nộ nói: “Đây là chuyện tuyệt đối bậy bạ, y là ai vậy?”

Hòa Điền Đạo Hương hỏi: “Bậy bạ? Người đó nói ông đã giết chết tên điên nào đó gọi là Cát Bách. Bậy bạ hả? Tôi thật hối hận đã biết ông.”

“Bộp!” Điện thoại bị cắt.

Hoành Sơn Chính cũng nắm ống điện thoại, quên mất việc buông nó xuống, tư tưởng tiến vào trạng thái hỗn loạn trước giờ chưa thấy, chuyện yếu hại nhất đối với y là Hòa Điền Đạo Hương đề cập đến việc giết Cát Bách, cho y biết được đó thật không phải là lời đe dọa suông.

Đã đến thời khắc để ly khai.

Mà phải dùng đến tốc độ cực nhanh để ly khai.

Cũng may là y đã sớm có kế hoạch ứng biến, vì sau khi đã đạt thành đại nghiệp, mỗi một bộ sậu đều từng trải qua những ý tưởng bí mật.

Tuy nhiên y chẳng nghĩ phải trốn gấp một cách ngoài ý muốn, mà lại do vụ rắc rối chẳng minh bạch như thế này.

Tiếng hải âu kêu to bay qua vịnh biển, trên mặt biển đập cánh bay xuống, tìm kiếm trong mục tiêu những con cá.

Gió biển mang đầy vị mặn, thổi vào cảng biển ở phía đông nam thành Đông Kinh.

Lăng Độ Vũ đứng trong cabin, điều khiển chiếc thuyền thoi chạy nhanh vào vịnh, đậu ở một góc vịnh biển.

Trong cabin có đầy các loại vật dụng: thiết bị hàng hải đã được tự động hóa, dụng cụ tính toán ngành hàng hải, radar chính xác, máy thu phát vô tuyến công suất lớn, hệ thống thu hình và thu thanh tiên tiến.

Chiếc thuyền này mệnh danh “Đạo Hương Hiệu” chiều dài chín mươi tám, là lễ vật mà Đại Dã Long Nhất tặng cho Hòa Điền Đạo Hương nhân ngày sinh nhật thứ hai mươi lăm, đó là chuyện ba năm về trước.

Thân thuyền kiên cố phi thường, tốc độ cao nhất có thể đạt năm mươi tám, trên cột buồm có gắn antenna, radar và các loại dụng cụ điện tử khác, làm thành công cụ tìm dấu vết bọn Nạp Túy Nhân, có thể nói là không có gì lý tưởng hơn.

Lăng Độ Vũ đã đỗ xong thuyền, rời khỏi cabin, bước lên boong tàu, vào trong “khách sảnh”

Hòa Điền Đạo Hương vừa nấu xong thức ăn, dọn lên đầy bàn, cô có điểm trừ trừ măn ý cười nói: “Lăng tiên sinh, cơm trưa đã chuẩn bị xong rồi.”

Lăng Độ Vũ ngồi xuống trên sàn trũng, đang muốn làm cho mình một cốc nước đá, Hòa Điền Đạo Hương đã sớm phục vụ trước một bước.

Cô lại nhớn nhoe đầy tiểu ý, nhìn Lăng Độ Vũ vừa ăn vừa gấp, tốc độ chậm gấp hai lần so với Lăng Độ Vũ, đang ăn thức ăn trước mặt.

Lăng Độ Vũ miệng ngậm đầy một miếng thợ tự, nói hàm hồ không rõ: “Cô thích nhìn người khác ăn à?” Hòa Điền Đạo Hương chum miệng cười nói: “Không! Những người khác trước mặt tôi đều ăn rất khuôn phép, chưa có người nào ăn kiểu chó sói nuốt hổ như vậy, do vậy phát hiện được rất có hứng thú.”

Lăng Độ Vũ đang muốn nói, thì vô tuyến điện đã kêu lên.

Lăng tiên sinh, tôi là Hoang Đảo, xe của Hoành Sơn vừa chạy qua Cao Khi, chạy về hướng Chiêu Điền, nếu như tôi tính không lầm, mục đích của y không ngoài hai cảng nhỏ Bách Khi và Trục Giang. Giữ liên lạc đây.”

Lăng Độ Vũ bưng lên một đĩa cá sống, nói: “Nữ thuyền trưởng, thuyền lại phải ra biển rồi.”

Chiếc thuyền thoi tăng hết tốc độ men theo bờ biển mĩ lệ tiến về phía trước, Hòa Điền Đạo Hương toàn thần lái chiếc thuyền thoi, Lăng Độ Vũ ngồi thoải mái bên vô tuyến điện, không ngừng tiếp thu tin tức về hành trình của Hoành Sơn Chính, chỉ có thể lực của Điền Mộc Chính Tông mới có thể lần theo dấu vết của một cao thủ dày dạn kinh nghiệm kiểu như Hoành Sơn Chính.

Hòa Điền Đạo Hương nói: “Anh làm sao mà biết mục đích của Hoành Sơn Chính là hải cảng này?”

Lăng Độ Vũ lé mắt nói: “Cô có bí mật mà cô không thể hé răng, tôi cũng có như cô vậy, kiểu này là công bằng, đúng không?”

Hòa Điền Đạo Hương nhẹ giọng bảo: “Nếu như tôi đem bí mật của tôi nói với anh, anh cũng chẳng chịu đem bí mật của mình nói với tôi.”

Lăng Độ Vũ trong lòng trỗi lên một luồng ám áp, khiến loại nữ tử hàm súc kiểu như Hòa Điền Đạo Hương này, nói ra những lời kiểu như vậy, cũng có rất nhiều tình ý, đặc biệt là cô vẫn mang thân phận Đại Dã phu nhân.

Lăng Độ Vũ cười nói: “Bí mật không phải là vật có thể đem trao đổi, tôi từng xem qua một tấm ảnh, biết được Thánh chiến đoàn đi thuyền tới Nhật Bản, vì vậy nghĩ rằng nếu gặp sự cố khẩn cấp, công cụ tốt đẹp nhất để bọn chúng rút lui toàn bộ, là gì nếu không phải là cướp thuyền, ra hải phận quốc tế, bọn chúng sẽ được an toàn, đặc biệt là trên thuyền bọn chúng tất phải có vũ khí, cơ hội đào tẩu tăng lên rất nhiều.”

Hòa Điền Đạo Hương hoảng sợ kêu lên: “Ôi! Thì ra là vậy, nhưng vì sao anh không báo cho cảnh sát Nhật Bản biết?”

Lăng Độ Vũ nói: “Trước giờ tôi đều không tin vào cơ cấu quan liêu, chỉ từ lúc này trở đi, cảnh sát quốc tế sẽ biết được bọn chúng.”

Hai người chìm vào im lặng, gió biển từ từ thổi tới, mặt trời từ từ lặn xuống chân trời phía tây, ráng nhuộm bầu trời một màu hồng phấn mê người.

Trước giờ có thuyền nào chạy qua, đều trao đổi tín hiệu với thuyền của bọn họ, hải hươc là trong vùng biển rộng như vậy, khoảng cách xa xôi giữa người với thế gian bị thu hẹp lại.

Hòa Điền Đạo Hương xuất kỳ bất ý nói: “Anh có biết tại sao tôi dễ dàng tin vào cách nhìn của anh đối với Hoành Sơn Chính không?”
Lăng Độ Vũ nhìn bà vẻ thắc mắc.

Hòa Điền Đạo Hương nói: “Y từng là người yêu thời đại học của tôi, từng trải qua một chuỗi ngày tốt đẹp, thời gian ấy tôi phát hiện một hành vi kỳ quái của y, thường thì y xây thành trì bằng cát, trong quá trình xây đắp y dụng tâm và chuyên chú kinh người; nhưng sau khi xây xong bức thành mỹ lệ rồi, y lại dùng chân san bằng chẳng chút lưu tình, trong mắt bắn ra đầy ánh sáng vừa lòng, tôi hỏi y vì sao muốn làm như thế, y nói chỉ có hủy diệt mới khiến những sự vật đẹp để không trải qua giai đoạn suy tàn, vì thế hủy diệt mới là của vĩnh hằng.”

Lăng Độ Vũ trong lòng nổi lên một cổ hàn ý, có thể có loại tâm lý này, mới khiến một Hoành Sơn Chính quyền cao chức trọng theo đuổi Thánh chiến đoàn của “Tái sinh thế giới”.

“Đó không phải là nguyên nhân khiến cô rời bỏ y đấy chứ?”

Hòa Điền Đạo Hương nói: “Bên trong chỉ có một nguyên nhân, cơ bản y vốn là một người rất ích kỷ, muốn hoàn toàn chiếm được tôi, tôi... tôi chịu không nổi sự ràng buộc đó, giống như tôi cuối cùng không chịu nổi sinh hoạt của “Đại Dã phu nhân”.”

Lăng Độ Vũ gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Hòa Điền Đạo Hương hỏi: “Anh rốt cuộc là người như thế nào?”

Lăng Độ Vũ biết rằng bà muốn biết thân phận của mình, thở dài một hơi nói: “Chỉ là một kẻ ngốc, lúc mọi người đang hưởng thụ sự yên bình của văn minh nhân loại thì tôi lại vì một lý tưởng xa không với tới mà chạy đông chạy tây, vào sinh ra tử, cũng may tôi nhận ra rằng làm kẻ ngốc luôn khoái lạc hơn làm người thông minh.”

Hòa Điền Đạo Hương phì cười nói: “Kiểu tính toán này là logic gì vậy?”

Vô tuyến điện lại kêu lên, tiếng Hoang Đảo truyền ra: “Xe của Hoành Sơn sau khi đổ thêm dầu ở Trường Cương, hướng về phía bắc chạy gấp, y từng hỏi người ở trạm xăng đường Tân Hồng. Bọn anh ở đó à?”

Lăng Độ Vũ cười nói: “Bọn tôi rời Tân Hồng chỉ có hai giờ thuyền trình, chỉ không đề phòng khả năng xông lên bờ để bắt Hoành Sơn thôi.”

Hoang Đảo cười lớn nói: “Nhớ là không được bắt gấp y theo kiểu này, để y chết được thấu triệt một điểm.”

Đêm tối cuối cùng cũng buông xuống.

Thuyền thoi trên biển Nhật Bản nhờ gió lướt trên sóng, phía đông là

đường bờ biển kéo dài không dứt của Bản Đảo Nhật Bản, trên trời là lưới sao đang bày bàn cờ.

Cảnh ấy tráng lệ cảm động lòng người, so với sự nhộn nhịp đông đúc của thành phố Đông Kinh, đây lại là một thế giới hoàn toàn khác, chỉ có ở nơi này, trong sự ập ủ của đại tự nhiên, con người mới có thể nhận biết được bản chất và ý nghĩa của sinh mệnh, rừng rậm trên đất Tam Hợp chỉ có thể mang lại mát mát, chán nản và cảm giác thành tựu giả vờ.

Thanh âm của Hoang Đảo lần nữa vang lên từ vô tuyến điện: “Hoành Sơn Chính cũng lên một cái xuồng du lịch không có ai đang đỗ tại Tân Hồng, phóng nhanh về hướng Tá Độ Đảo, du thuyền đã được bọn tôi gắn thiết bị tìm vết, từ giờ trở đi, mọi chuyện chuyển lại cho anh.”

Lăng Độ Vũ cảm kích nói: “Cảm ơn các anh, và sự quan tâm của Điện Mộc.”

Thuyền thoi phóng hết tốc lực về phía trước.

Trách nhiệm điều khiển giao vào trong tay của Hòa Điện Đạo Hương, Lăng Độ Vũ tụ tinh hội thần ngồi trước màn hình theo dõi, nhờ vào thiết bị cảm ứng tín hiệu điện tử tinh xảo, lần theo tín hiệu đặc biệt phát ra từ thiết bị tìm vết gắn trên du thuyền của Hoành Sơn Chính. Tốc độ của du thuyền ấy so với thuyền thoi có nhiều tính năng hơn mà anh đang ngồi có phần nhanh hơn, chỉ là bọn anh hơn ở chỗ tịnh không đuổi theo sát nút, mà trước tiên giả định phương hướng của du thuyền, sau đó đi tắt chặn ở phía trước.

Đang lúc tiến gần bờ Bắc Tây Bắc của Tá Độ Đảo, Lăng Độ Vũ lại kêu lên: “Tắt đèn!”

Trên thuyền thoi, đèn lửa lập tức tắt phụt, chỉ còn lại ánh sáng yếu ớt trong buồng lái.

Lăng Độ Vũ quay đầu lại nói: “Tìm được Hoành Sơn Chính rồi!”

Đèn tín hiệu xanh vàng trên “Tái sinh hiệu” chớp tắt không ngừng trên mặt biển xanh đen khiến người ta thư thái tinh thần, tâm trạng căng thẳng của Hoành Sơn Chính, bây giờ đã trở nên thoải mái.

Trên đường từ Đông Kinh tới Tân Hồng, trên đường y đều có cảm giác bị theo dõi, nhưng khi y dùng đủ loại thủ pháp dò tìm, đều không có phát hiện gì hết, hoặc giả chính mình nhìn dây hóa rắn, hoặc là đối phương là tay theo dõi già dặn, lại có được thể lực to lớn, chẳng qua đối phương nhất định không nghĩ ra y có chiếc du thuyền đậu ở bờ biển đợi y, chiếc du thuyền này so với thuyền của cảnh sát còn có tính năng tốt hơn.

Trước mắt y đã an toàn rồi.

Tái sinh hiệu lớn dần lên, y đã thấy rõ ràng Phí Thanh bác sĩ, nữ lang tóc vàng mũ lệ Ngải Toa đang hướng về y huơ tay, điều này tương đương với thân phận con ở chẳng nhằm được.

Ngoài Phí thanh và Ngải Toa còn có Nạp Túy Nhân, vợ chồng Nhân Xuyên, Lương Tử.

Vợ chồng này là thanh niên thời đại mới của Nhật Bản, do gia nhập thánh chiến đoàn mà nhận thức, đối với lý tưởng của Thánh chiến đoàn kiên trinh chẳng hai.

Sau cùng là người Pháp, Mễ Nhĩ, người này từng là thầy thuốc, vì nguyên nhân nào mà vào Thánh chiến đoàn, chính y cũng không rõ. Đương nhiên, còn có Thiên Huệ Tử.

Chiếc du thuyền đuổi theo dần dần chậm lại, chậm chạp cập vào mạn Tái sinh hiệu.

Hoành Sơn Chính cũng bò lên boong thuyền, chẳng biết y có đa nghi không, nhưng sắc mặt của mọi người đều có điểm âm trầm không tự nhiên.

Nạp Túy Nhân kéo Hoành Sơn vào lòng, thân thiết nói: “Chiến hữu thân ái, thấy anh an toàn trở về, khiến tôi cất bỏ được tảng đá nặng trong lòng, báo cho anh một tin vui, Đại Dã Long Nhất đã đáp ứng yêu cầu của bọn ta, mộng tưởng sẽ nhanh chóng được thực hiện.” Ngải Toa nói: “Anh nhất định đã đói rồi, Lương Tử đã chuẩn bị thức ăn cho anh.”

Mọi người tiến vào trong cabin rộng rãi.

Ngồi quanh cái bàn ăn hình vuông, trên bàn đã bày rau quả tươi ngon, đó những đĩa rau đầy đặn đẹp mắt.

Nạp Túy Nhân nói: “Những thứ này đều là đất mẹ ban cho chúng ta, để chúng ta trân trọng quý tiếc mà hưởng chúng.”

Hoành Sơn liếc nhìn xung quanh, nghi ngờ hỏi: “Mễ Nhĩ ở đâu rồi?”

Nạp Túy Nhân thần sắc chột tối lại, trầm giọng nói: “Thiên Huệ Tử đã có vấn đề, sau khi chích thuốc mê ở Nại Lương, đến giờ vẫn chưa tỉnh lại, Mễ Nhĩ đang chiếu cô cho cô ta.”

Hoành Sơn Chính ngạc nhiên, thở dài nói: “Cô ta mang bệnh suốt mấy tháng nay, chuyện này cũng chẳng lạ gì.”

Nạp Túy Nhân lắc đầu nói: “Vấn đề không đơn giản như vậy, cô ta sốt cao quá mức bình thường, theo Mễ Nhĩ, đối với người khác thì đã sớm táng mạng rồi, nhưng cô ta vẫn ngoan cường sống sót.

Trong lúc cô ta kêu thét lên, có lúc dùng tiếng Nhật, có lúc nói một ngôn ngữ kì quái phi thường, có điểm giống như ma quỷ vậy, nhưng thủy chung vẫn hôn mê không tỉnh.”

Hoành Sơn Chính cũng nói: “Ông cũng tin vào chuyện ma quỷ hoang

đường ư?”

Nạp Túy Nhân quay đầu cười khở, không trả lời y, những người khác cũng thần sắc ngưng trọng, không khí nhất thời trở nên cương ngạnh phi thường.

Hoành Sơn Chính cũng đề xuất vấn đề đang vướng bận trong lòng mình: “Vì sao lại thất sách như thế này, đã để Thiên Huệ Tử biết chính mình đang ở nơi nào?”

Trong mắt mọi người chớp lên một tia thần sắc hoảng sợ, nghi ngờ lo lắng đối với sự vật không nắm bắt được.

Ngải Toa nói: “Anh không thể biết được đâu, từ ban đầu khi cướp cô ta từ liệu dưỡng viện ra, cho đến khi được đưa thẳng đến mật thất cách âm không có cửa nẻo ấy, cô ta đều ở trong trạng thái hôn mê.”

Phí Thanh bác sĩ nói: “Huống hồ cô ta có gương to đôi mắt, cũng chẳng thể trông thấy vật gì. Bọn ta vì chuyện này mà hoang mang lo lắng, suy nghĩ nát óc tới giờ cũng chưa tìm được lời giải thích nào hợp lý.”

Nạp Túy Nhân chen vào nói: “Vô luận thế nào, chỉ cần chúng ta có được vật của Đại Dã giao cho, là có thể tiến hành “tái sinh kế hoạch”, lúc đó vấn đề nào cũng không còn nữa.”

Phí Thanh bác sĩ trầm giọng nói: “Tôi thật muốn biết lời nói cuối cùng lúc đó của bọn chính khách gian thương ấy.”

Lương Tử nhẹ thở dài bảo: “Tôi chẳng dám nhìn, nhất là những đứa trẻ...”

Nhân Xuyên ôm vai cô ta, an ủi: “Em biết bọn ta rất bất đắc dĩ, với tai nạn ngày tận thế này của thế giới dần dần nấu con người đến chết, không biết toàn bộ quá trình sẽ tăng tốc, khiến toàn thể bọn họ, chịu đựng đau khổ, nhưng địa cầu và nhân loại lại có thể tái sinh.”

Lương Tử yếu ớt gật đầu, vùi mặt vào lòng Nhân Xuyên.

Tình cảm của mọi người chuyển từ vấn đề khó hiểu trên người Thiên Huệ Tử tới một đề mục xa xôi.

Nạp Túy Nhân đang muốn nói.

Một tiếng kêu rít đâm vào màng tai mọi người.

Tiếng đó giống như âm thanh cao tần phát ra từ sự ma sát của hai khối sắt nặng vạn cân ở trên trời, lại như tiếng vật thể sắc nhọn đâm qua tấm sắt khiến mọi người lông tóc dựng hết cả lên.

Mọi người đau đớn cúi người xuống, hai tay bịt chặt tai lại, đầu óc trống rỗng, chẳng nghĩ được gì ở biên giới sắp tiến vào trạng thái thác loạn thần kinh này. Âm thanh lạ đó tắt, mọi người cẩn thận buông đôi tay đang bịt tai xuống, ngồi thẳng người dậy, kinh hãi nhìn nhau.

Dưới chân họ truyền lên một tiếng động mạnh, giống như tiếng vật nặng đập lên vách cabin, chiếc du thuyền dài hơn trăm chấn động rung lên do ảnh hưởng của cú đánh có lực ấy.

Mọi người ngẩn ra một lúc, nhất thời đầu óc trống rỗng, chẳng biết được đã xảy ra chuyện gì.

Chỉ là thần kinh của mỗi người đều như lò xo bị kéo thẳng ra, một loại cảm giác sợ hãi trước những vật không hiểu biết được khiến linh hồn bọn họ run rẩy.

Bọn họ có thể nghe được tiếng tim đập mạnh của mỗi người.

“Bịch!” lại một tiếng động nữa, rồi cabin bên dưới trở nên yên lặng.

Nạp Túy Nhân và Hoành Sơn Chính là những người đầu tiên hồi phục.

Nạp Túy Nhân xông xuống cầu thang xoắn, kêu lên: “Mế Nhĩ! Có chuyện gì xảy ra vậy?”

Hoành Sơn Chính cũng rút súng ra, bám theo sát gót.

Xuống khỏi cầu thang xoắn, tình cảnh ở cabin bên dưới đập vào mắt họ.

Máu! Trên sàn toàn là máu.

Mế Nhĩ phục người ở một góc, xương sọ vỡ toác, máu từ vết thương không ngừng chảy ra, dòng lớn dòng nhỏ theo sự nghiêng lắc của con thuyền mà tràn ra.

Thiên Huệ Tử nhiều ngày chưa tỉnh đã ngồi dậy, nhìn Nạp Túy Nhân đang ló đầu vào.

Đó rành rành là Thiên Huệ Tử, nhưng Nạp Túy Nhân lại cảm giác rõ ràng rằng đó là một người khác, hay một loại sinh vật khác.

Mắt cô chớp động ánh sáng kì dị, sự đối lập giữa sáng và tối rõ ràng như thế này, giống như có người ở trong người cô mở đèn và tắt đèn, trong ánh đèn u ám nơi ca bin đáy tàu này, càng tăng phần nguy dị.

Đây vẫn chưa phải là điều khiến Nạp Túy Nhân kinh hãi nhất.

Điều khiến y hồn phi phách tán là ánh mắt của y không thể nào dời đi nơi khác được, ánh mắt của Thiên Huệ Tử tựa như có một thỏi nam châm lớn với sức hút cực mạnh không thể kháng cự, hút chặt lấy ánh mắt của y.

Chân y không theo ý mình mà bước lại gần cô, cho tới trước thân cô, mới mạnh mẽ tỉnh lại, cổ họng y phát ra hơi thở trầm trọng, cố gắng giãy giụa trước cái chết, hai chân bỗng nhũn ra, quỳ xuống bên giường.

Một luồng cảm giác băng lãnh tà ác đáng sợ, từ mắt y bắn vào như mũi tên, mỗi một sợi dây thần kinh, mỗi một mạch máu của y như bị

ngâm vào nước đá.

Y muốn kêu, nhưng chẳng phát ra bất cứ thanh âm nào.

Lực lượng tà ác xâm chiếm lấy y tựa như hệ thống thần kinh chẳng chút phòng bị.

Ánh mắt chớp lóe liên tục của Thiên Huệ Tử ngừng lại bất động, bỗng trở nên chẳng khác gì so với Thiên Huệ Tử trước kia, chỉ là hung hãn hơn gấp trăm ngàn lần.

Lúc này Hoàn Sơn Chính đã đuổi theo vào tới Cabin, bản năng của một nhân viên cảnh sát khiến y không hấp tấp xông xuống cầu thang như Nạp Túy Nhân, nhất là y đang ngửi thấy mùi máu tươi.

Y đứng ở chỗ cuối cầu thang xoắn, kinh hãi nhìn cảnh tượng chẳng thể tin được trước mắt, y không hiểu tại sao mà Nạp Túy Nhân lại quỳ hướng về phía Thiên Huệ Tử đang ngồi trên giường.

Y chỉ nhìn thấy tám lưng rộng cường tráng của Nạp Túy Nhân.

Y lại chẳng trông thấy vẻ mặt nhăn nhó biến dạng, và ánh mắt thống khổ tuyệt vọng của Nạp Túy Nhân.

Hoàn Sơn Chính cũng giơ súng lục lên, nhìn Thiên Huệ Tử quát: “Không được cử động!”. Thiên Huệ Tử lạnh nhạt quay sang nhìn y, sau một cái liếc mắt, lại nhìn trở lại trên tám thân Nạp Túy Nhân trước mặt.

Hoàn Sơn Chính cũng lấy làm kỳ quái là tại sao ánh mắt Thiên Huệ Tử nhìn y lại bờ ngỡ và nóng bỏng như vậy, bởi vì bọn họ đã có cơ hội gặp mặt vài lần, chỉ một khắc sau, y hoàn toàn mất hết vẻ lãnh tĩnh và cơ trí để ứng phó với nguy nan.

Một luồng cảm giác lạnh băng tà ác cực kì khó chịu và khiến người ta buồn chán từ hai mắt y truyền vào, toàn thân bỗng mệt lử, ngực bụng chuyển động dữ dội, y cong người lại như con tôm, những thứ gì vừa ăn nôn thốc ra như thác lũ, nhất thời mùi hôi tanh bốc đầy. Những người khác đã đuổi tới nơi, Ngải Toa đỡ vai y kêu lên: “Ông làm sao rồi?”

Phí Thanh bác sĩ và Nhân Xuyên vượt lên trước hai người, tiến lại chỗ Nạp Túy Nhân và Thiên Huệ Tử.

Lương Tử lại kêu thét lên, ngã xuống ở bậc cầu thang, kinh hoàng không biết chuyện gì.

Phí Thanh bác sĩ tới trước mặt Thiên Huệ Tử, nắm lấy đầu vai cô, đồng thời quát lên: “Thiên Huệ Tử! Cô làm gì đó?”

Tuy nhiên y chẳng thể nắm được vật gì cả, chỉ là tưởng đã có thể nắm lấy cô.

Thiên Huệ Tử ngã ngửa ra sau, cái chụp của Phí Thanh nắm vào khoảng không.

Cô tỉnh không phải là cố ý tránh y, chỉ là ánh mắt chột tối lại, hôn mê ngã lăn ra giường.

Phí Thanh ngẩn ra một cái, bỗng cảm thấy Nạp Túy Nhân đang quỳ phía sau mình mạnh mẽ đứng dậy.

Y đang muốn quay đầu lại nhìn, đầu cổ bỗng bị Nạp Túy Nhân từ phía sau nắm lấy.

Chỉ thấy cánh tay phải lực lưỡng của Nạp Túy Nhân nắm lấy đầu y quay mạnh sang phải, mà vai lại bị cánh tay trái của Nạp Túy Nhân kéo theo hướng ngược lại.

“Rắc!”

Thanh âm cuối cùng y được nghe trong đời là tiếng xương cổ bị bẻ gãy.

Ba người còn lại đồng thời ngẩn ra.

Họ chẳng thể tin được sự thật như cơn ác mộng đang xảy ra trước mắt mình.

Hoành Sơn Chính cũng cố gắng dừng cơn nôn mửa, duỗi thẳng eo lưng và tay chân.

Khẩu súng lục trong tay giơ lên, ngón tay dùng lực chuẩn bị bóp cò. Nạp Túy Nhân quay người lại, ánh mắt nhìn vào khẩu súng y đang cầm trên tay.

Tay của Hoành Sơn Chính bỗng nhũn ra, khẩu súng rời khỏi tay rơi trên sàn.

Nạp Túy Nhân chậm chạp bước về phía y, Nhân Xuyên đứng một bên điên cuồng kêu lên một tiếng, một chương bổ về phía Nạp Túy Nhân.

Trong mắt Nạp Túy Nhân chớp lên vẻ hung dữ, khẽ động một cái, chương của Nhân Xuyên nhằm chém vào sau cổ của y chém vào khoảng không, y bước lên phía trước, bàn tay chụm lại thành mũi nhọn, đâm vào ngực Nhân Xuyên như chớp xẹt.

Sự việc bi thảm khiến người chẳng dám nhìn đã phát sinh.

Bàn tay của Nạp Túy Nhân đâm vào ngực Nhân Xuyên, cả bàn tay đã ngập vào trong thân thể y.

Không nghi ngờ gì rằng Nạp Túy Nhân bản thân là người cường tráng phi thường, nhưng vẫn không thể có loại sức mạnh gần như siêu tự nhiên ấy.

Nhân Xuyên phát ra một tiếng kêu thảm kinh thiên động địa, xé tim rách phổi.

Lương Tử nhìn thấy thảm họa của chồng, quên mình mà đứng lên, lách khỏi hai người trước mặt mà xông vào.

Ngải Toa chân bỗng mềm nhũn, ngã lăn ra sàn run bắn lên, đến sức

lực để chạy trốn cũng không còn.

Chính hành động vừa rồi của Lương Tử đã cứu Hoàn Sơn Chính, Nạp Túy Nhân sau khi quăng thân thể của Nhân Xuyên đi rồi, đang nhìn về phía Hoàn Sơn Chính, mục tiêu trước mắt hiển nhiên là y, Lương Tử đột nhiên xông vào, làm sự chú ý của hắn chuyển sang trên người Lương Tử.

Lúc Hoàn Sơn Chính đang bị Nạp Túy Nhân nhìn, toàn thân thiếu hẳn sức lực, lúc Nạp Túy Nhân chuyển qua Lương Tử, y lập tức vùng người dậy, sức mạnh kì lạ đang bóp chặt thần kinh của y bỗng buông ra.

Y lúc này chỉ nghĩ tới chạy trốn lấy mạng mình, lúc y phóng lên cầu thang cuốn để lên phía trên, tiếng kêu thảm của Lương Tử từ phía dưới truyền đến, bỗng đứt giữa chừng.

Trong đời y chưa từng trải qua cảm giác sợ hãi như thế này, xông ra boong tàu, y muốn nhảy xuống biển, chợt liếc thấy cái du thuyền mình bơi tới đây, mừng rỡ tháo dây cột, nhảy xuống, điên cuồng khởi động máy.

Lại một tiếng kêu thảm nữa vang lên, chính là tiếng kêu của Ngải Toa trước lúc chết.

Trong tiếng trống ngực đập thành thạch của y, đuôi du thuyền đã tung bọt sóng, từ khi phóng du thuyền đi, trước mắt đã thấy thoát khỏi hiểm cảnh.

Bỗng nhiên một luồng lực lượng tà ác theo sóng lưng y mà xâm nhập vào, từ sóng lưng xông mạnh lên não, thần trí của Hoàn Sơn Chính một phen trở nên mơ hồ, y biết đây là lúc sinh tử quan đầu, giây giũa sống chết, bỗng nhiên hồi phục sự tỉnh táo, hoảng hốt phát giác du thuyền đang phóng nhanh theo hướng ngược lại.

Y kêu gào chẳng chút kiềm chế, xoay tay một cái, chiếc du thuyền như mũi tên lách khỏi chiếc thuyền thoi, nhằm hướng tây phóng đi, không ngừng gia tăng khoảng cách với chiếc thuyền.

Tiếng rống điên cuồng của Nạp Túy Nhân từ phía sau vọng tới.

Hoàn Sơn Chính đang muốn quay đầu nhìn lại, giữa ngực bỗng đau đớn kịch liệt, y cúi đầu nhìn xuống, một đoạn sắt bỗng nhô ra trên ngực trái của y, y chợt tỉnh ngộ rằng đây là đoạn sắt của Nạp Túy Nhân phóng lại, từ phía sau xuyên qua thân thể của chính mình.

Y kêu thảm một tiếng, ngã ngửa ra sau.

Lăng Độ Vũ mắt nhìn màn hình radar, tai đeo máy thu tín hiệu tìm vết, kỳ quái kêu lên: “Chẳng có lý do gì, chiếc du thuyền vì sao lại phóng đi rồi.”

Tiếp đó nói với Hòa Điện Đạo Hương: “Đề tôi cầm lái cho.”

Chiếc thuyền thoi dần dần lấy lại tốc độ lúc trước, nhắm mục tiêu ban nãy trên biển mà đuổi tới, trong lòng anh dâng lên một cảm giác chẳng lành, linh giác hơn người đã khiến anh có thể cảm giác được sự nguy hiểm mà người khác không cảm giác được.

Trong vùng biển bỗng dâng lên một lực lượng tà ác vô hình.

Hòa Điền Đạo Hương không ngừng chà tay lên đầu.

Bà mềm mại ngồi ở một bên, trong lòng bức bối, thứ cảm giác này bà ít khi gặp.

Bà hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Sức mạnh tinh thần của Lăng Độ Vũ mạnh hơn bà gấp trăm lần, tịnh không chịu ảnh hưởng, cười khổ đáp: “Chỉ mong tôi có thể biết được?”

Chiếc du thuyền của Hoành Sơn Chính đột nhiên tách ra, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của anh, đã phá rồi kế hoạch ban đầu của anh là lặn ngầm dưới biển đến phá hoại động cơ của chiếc thuyền.

Đây lại chẳng phải là khía cạnh khiến anh lo lắng nhất.

Dự cảm nguy hiểm sắp đến là điều khiến anh lo lắng nhất, đặc biệt là phải chiếu cố cho một Hòa Điền Đạo Hương nhu nhược.

Nửa tiếng đồng hồ sau, chiếc du thuyền đã xuất hiện ở mạn trái chiếc thuyền thoi, Lăng Độ Vũ giao trách nhiệm cầm lái cho Hòa Điền Đạo Hương, chạy lên boong tàu, chiếu rọi đèn pha cực sáng.

Chiếc du thuyền đã dừng lại, trôi lên hụp xuống theo con sóng, trên thuyền một mảng máu đỏ.

Một người ngã ngửa trên thuyền.

Thuyền thoi ghé lại, Lăng Độ Vũ kéo chiếc du thuyền lại, buộc ở mạn thuyền, rồi mới nhảy xuống.

“Hoành Sơn Chính nè!” Hoành Sơn Chính cũng rên lên một tiếng, hé mở mắt ra, mơ màng nhìn Lăng Độ Vũ.

Lăng Độ Vũ nhắc thấy đoạn sắt xuyên qua ngực y, biết rằng thần tiên cũng khó cứu, anh không cảm động, thấp giọng quát: “Hoành Sơn Chính nè! Tôi là bạn bè của anh, nói cho tôi biết, đã xảy ra chuyện gì, ai đã làm anh bị thương?”

Hoành Sơn Chính thần trí mơ hồ đáp: “Nạp Túy Nhân, không! Y không phải là Nạp Túy Nhân, bọn họ chết rất thảm.”

Lăng Độ Vũ tuy trí tuệ hơn người, nhất thời cũng không biết y nói gì, chỉ hỏi lại: “Thiên Huệ Tử đang ở đâu?”

Hoành Sơn Chính cũng rên rỉ: “Trên thuyền, rất đáng sợ.”

Y thờ dốc một hồi.

Lăng Độ Vũ biết rằng y sắp chết, quát lên: “Thánh chiến đoàn rất cuộc định làm chuyện gì?”

Hoành Sơn Chính bỗng mở lớn mắt lên, lộ ra vẻ tỉnh táo của lúc hồi quang phản chiếu, nói: “Lại là anh? Không xong rồi, đại họa đã phát sinh, kế hoạch tái sinh không còn ý nghĩa nữa.”

Đầu y nghiêng qua một bên, đã đứt hơi.

Lăng Độ Vũ quay đầu nhìn lại, Hòa Điền Đạo Hương đứng ở mạn thuyền, từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt hoảng hốt, mặt mũi xanh lè, dường như không tin vào sự kiện vừa thấy trước mắt

Vực Ngoại Thiên Ma

Người dịch: Lam Sơn Quái Khách

Chương 7

Sinh tử đổi đầu

Mặt biển tối đen phản chiếu bầu trời đêm le lói ánh sao, Tái Sinh Hiệu nhấp nhô theo con sóng trên mặt biển, ánh đèn hiệu ở đầu và đuôi thuyền tựa như những con mắt của ma quỷ, trong khoang thuyền và trong buồng lái đều chiếu ra ánh đèn màu vàng, chỉ là chẳng có lấy một điểm sinh khí của con người, chỉ có tiếng sóng đơn điệu vỗ vào thân thuyền chẳng bao giờ ngơi nghỉ.

Lăng Độ Vũ lặn tới cạnh thuyền, lặn lẽ trôi lên mặt nước ở chỗ đuôi thuyền, anh dùng một lưới câu có sức hút mạnh bám vào thân thuyền, mượn lực rời khỏi mặt nước, cái lưới câu thứ hai bám ở chỗ cao hơn, tới cái móc câu thứ năm, anh đã nhẹ nhàng nhảy lên đuôi thuyền như một con mèo.

Trên thuyền hết sức yên lặng, chẳng có lấy nửa điểm tiếng người. Chỉ có với linh giác hơn hẳn người thường mới cảm thấy một trận cảm giác buồn chán và khó chịu bất thường, anh không hiểu vì sao lại có cảm giác khó chịu khác thường này, nhưng lúc này đã không có thời gian để suy nghĩ về chuyện đó, phải làm công việc chính yếu trước. Anh lòi từ cái bọc không thấm nước ở sau lưng ra một khẩu súng bắn kim thuốc mê, tựa như quỷ my mà xông vào buồng thuyền đang lặng yên. Không phải lúc tắt yếu, anh không bao giờ sử dụng công cụ có sức sát thương mạnh.

Buồng lái ở tầng trên cùng, dưới là khoang thuyền có hai tầng.

Anh đi vào trong khoang, đưa mắt nhìn vào bên trong.

Trên cái bàn ăn dài chất đầy rau quả, chỉ là trống rỗng chẳng có một ai, ở cuối cabin có một cái cầu thang xoắn, nhìn qua giống như cửa vào địa ngục, chẳng biết thế nào, anh bỗng có cảm giác không lạnh

mà run, mùi máu tươi từ đó kín đáo bay ra.

Anh cưỡng lại cảm giác muốn đi vào bên trong, bước qua cửa cabin, đi sang một bên.

Một cái thang thông lên buồng lái ở phía trên.

Anh bám vào thang leo lên, mới qua hai bậc, vẫn chưa thấy được tình hình bên trong buồng lái.

Từ bên trên bỗng nhiên truyền xuống hai tiếng hô hấp trầm trọng.

Lăng Độ Vũ toàn thân chấn động một cái, không phải vì bên trong buồng lái hiển nhiên có người, mà vì trong lòng nổi lên một cảm giác khó nói rõ bằng lời.

Buồn chán hết mức.

Một loại năng lượng vô hình dâng trào trong không khí, loại lực lượng này tiến vào trong thần kinh của con người, khiến con người mất đi sức mạnh, tim nhảy rộn lên.

Lăng Độ Vũ nhắm mắt lại, hít thở thật sâu, cho tới lúc tâm thần bình tĩnh trở lại, mới leo xuống bên dưới. Nếu không phải anh mà đổi lại là một người khác, đã sớm chịu đựng không nổi mà ngã xuống dưới rồi. Anh một đời tu hành công phu tinh thần, có sức mạnh tinh thần mạnh gấp trăm lần so với người bình thường, mới có thể chịu đựng được mà leo xuống.

Cho tới khi chân giẫm lên boong thuyền, anh mới thở ra một hơi, anh chẳng biết đã xảy ra chuyện gì, một không khí khủng bố đáng sợ lan tràn trên con thuyền đầy hơi thở của tử vong này.

Anh lùi lại cửa cabin, cẩn thận lách vào cabin, mỗi một tác cơ bắp trên người anh đều toàn diện giới bị, chuẩn bị ứng phó với bất cứ tình huống nào xảy ra.

Anh thò đầu nhìn vào bên trong cầu thang cuốn.

Tuy anh đã nhìn thấy máu tươi nhiều lần, cũng không khỏi thở ra một luồng hơi lạnh.

Từ góc độ này nhìn xuống vừa khéo thấy được một cái đầu tóc vàng vớ nát nằm ở bậc cuối cùng của cầu thang, một cánh tay đầm đìa máu tươi thò ra, nắm lấy thanh sắt ở thành ngoài của cầu thang cuốn. Nữ lang tóc vàng này trước lúc chết ắt là muốn bò lên cầu thang để chạy trốn, chỉ là không thể cố gắng kéo người lên tới nơi được, cho nên mấy bậc cuối cùng của cầu thang đầy những vết máu để khiến người ta kinh hãi.

Lăng Độ Vũ tự nhiên quay người nhìn lại phía sau. Từ cửa cabin vắng lặng không người thổi vào một cơn gió lạnh, may mắn là gan dạ của anh rất lớn, nhưng một ưu điểm của anh là càng nguy hiểm thì càng giữ được bình tĩnh, điều này giúp anh vượt qua nhiều cửa ải

khó khăn.

Anh nâng khẩu súng thuốc mê lên, từng bước đi xuống phía dưới, khi đến bậc thứ năm từ dưới lên, tay anh ấn lên lan can, nhảy xuống.

“Vụt” một tiếng, anh đã đứng tại sàn của cabin đáy, đồng thời cúi người xuống, giảm thiểu diện tích có thể bị địch nhân công kích.

Đập vào mắt là một địa ngục nhân gian ngập ngụa những máu.

Ngoài nữ lang tóc vàng ở phía sau, còn có bốn thi thể khác phân bố ở những vị trí khác nhau trong cabin, vỡ đầu, gãy cổ, thủng ngực, đủ kiểu tử trạng, thậm chí không dám nhìn. Sàn vách cabin dính đầy máu me, dưới ánh đèn vàng vọt, đầy vẻ tà ác khủng bố.

Ánh mắt Lăng Độ Vũ chuyển tới một thiếu nữ đang ngất xỉu nằm ở đầu kia cabin, cô nằm ngửa thẳng cẳng trên giường, mái tóc đẹp xoắn tung, ngực nhô lên hụp xuống nhẹ nhàng, là người còn sống duy nhất ở cái “đồ trường” này.

Thiên Huệ Tử!

Lăng Độ Vũ nhảy qua mấy cái xác. Tới trước giường, nhẹ tay tát lên khuôn mặt xinh xắn của Thiên Huệ Tử.

“A”, Thiên Huệ Tử phát ra một tiếng rên rỉ khe khẽ, lơ mơ tỉnh lại, ngay khi cô mở mắt ra, nhìn thấy Lăng Độ Vũ, lập tức tỉnh lại, há miệng định hét lên sợ hãi.

Lăng Độ Vũ đã sớm đoán trước cô sẽ có phản ứng kiểu như vậy, một tay che làn môi xinh, nhẹ nhàng nói: “Đừng sợ, tôi và mẹ cô Hòa Diên Đạo Hương đến đón cô về.”

Thiên Huệ Tử không những không có tới nửa điểm vui vẻ, trái lại còn lộ ra thần sắc kinh hãi tột độ, lắc đầu như điên.

Lăng Độ Vũ nhẹ nhàng buông tay khỏi cái miệng nhỏ của cô.

Thiên Huệ Tử ngậm miệng thở gấp một hồi, không kêu lên tiếng nào nữa.

Lăng Độ Vũ quát khẽ: “Dừng cảm lên, chúng ta đi!”

Thiên Huệ Tử mở lớn mắt ra, nước mắt như trân châu từ cặp mắt to đẹp suốt mướt chảy xuống, lắc đầu nói: “Chạy không được đâu!

Hắn... hắn ở rất gần, tôi cảm giác được.”

Lăng Độ Vũ nói: “Đừng sợ! Tôi sẽ bảo vệ cô. Tôi...” Anh đột nhiên im miệng, một luồng cảm giác băng lạnh tà ác từ xương sống sau lưng trào lên, nháy mắt đã tràn khắp thân thể, anh thậm chí muốn nôn mửa.

Thiên Huệ Tử trừng mắt há miệng nhìn về phía sau lưng anh.

“Bộp bộp bộp!”

Cầu thang cuốn truyền lại tiếng bước chân nặng nề.

Lăng Độ Vũ cảm giác hoa mắt và đuổi sức như luồng gió mạnh thổi

suốt thần kinh của mình, chỉ muốn lặn ra đất nằm thẳng cẳng.

“Á!”

Thiên Huệ Tử lại ôm mặt kêu lên thê thảm.

Lăng Độ Vũ tựa như người ngược gió leo lên dốc, bằng vào ý chí như sắt thép, xoay thân mình về phía sau.

Một cặp mắt đỏ rực như sói đói đang trừng trừng nhìn anh.

Đôi vai rộng, mái tóc đỏ xơ xác.

Nạp Túy Nhân đứng tại chỗ tận cùng của cầu thang, trừng trừng nhìn anh.

Năng lượng tà ác đáng sợ, kích động trong không gian ở cabin đáy tàu này, Lăng Độ Vũ đang ở tại tâm điểm của vùng xoáy năng lượng này, anh rất muốn ôm đầu hét to lên; chỉ là anh đang dùng ý chí vô thượng để kháng cự lại ý nghĩ và xung động đó.

Thiên Huệ Tử đang nằm kêu thét lên.

Lăng Độ Vũ vận tụ toàn tâm toàn lực, điên cuồng hét lên một tiếng, khẩu súng thuốc mê trong tay giương lên.

Nạp Túy Nhân hai mắt dị quang đại thịnh.

Lăng Độ Vũ toàn thân cứng rắn lên, súng giơ lên nửa chừng dừng lại giữa hư không.

Anh hốt nhiên minh bạch câu nói của Hoành Sơn Chính.

Hắn là Nạp Túy Nhân, cũng không phải là Nạp Túy Nhân.

Con người không thể có thứ năng lượng vô hình siêu thường này, một loại sức mạnh tà ác có thể khống chế thần kinh kẻ khác.

Lăng Độ Vũ bắt đầu hít thở dài và sâu, nhiều năm khổ luyện về tinh thần khiến anh có một vốn liếng để kháng cự.

Nạp Túy Nhân trong mắt bắn ra thần sắc kinh dị, chẳng thể nghĩ được lại có loại đối thủ ngoan cường kiêu như Lăng Độ Vũ, trong cổ họng phát ra tiếng thở hồng hộc như dã thú, thân người bước lại gần Lăng Độ Vũ, ngón tay chụm lại, nhằm đâm vào ngực Lăng Độ Vũ.

Thiên Huệ Tử lại phát ra một tiếng thét kinh thiên động địa, thanh âm dừng lại, tựa như đã ngắt xỉu rồi.

Nhìn bàn tay đang nhằm đâm vào ngực mình, Lăng Độ Vũ nhớ tới cái xác bị đâm thủng ngực trên sàn, tay giơ lên, súng nhắm về phía trước, ngón tay siết cò.

“Bụp!”

Một mũi kim thuốc mê cắm vào đầu ngón tay giữa trên bàn tay đang đâm tới của đối thủ.

Phản ứng của Nạp Túy Nhân quái dị phi thường, tựa như đứa trẻ lần đầu nghịch lửa, toàn thân chấn động một cái, tay co về sau, kêu lên một tiếng quái dị, cấp tốc lùi lại phía sau.

Lăng Độ Vũ chỉ cảm thấy thần kinh toàn thân buông lỏng ra, tay siết cò muốn bắn phát thứ hai, chợt một bóng đen chớp lên, tay cầm súng phát ra một cơn đau kịch liệt, khẩu súng đã bay ra khỏi tay. Nguyên là Nạp Túy Nhân gấp rút lui lại phía sau đã đưa chân đá vào tay cầm súng của anh.

Sức mạnh nhiếp nhập thần kinh lại một lần nữa xâm nhập vào thần kinh của anh, nhưng vừa trải qua một lần được buông lỏng khiến Lăng Độ Vũ giống như con chim thoát ra khỏi lồng, sức mạnh vừa mới khôi phục, né được cú đá của Nạp Túy Nhân nhằm vào ngực mình, lách sang một bên đối phương, eo vặn một cái, đầu gối thúc thật mạnh vào hạ bộ hắn.

Nạp Túy Nhân thân thể nặng gần hai trăm pound, cú đó cũng khiến y lão đảo lúi lại phía sau, tới khi đập vào vách cabin mới dừng lại.

Sức mạnh cố gắng thử chiếm lấy thần kinh của Lăng Độ Vũ đột nhiên biến mất. Sức mạnh tinh thần của Nạp Túy Nhân tùy theo tình trạng thân thể của hắn mà tăng giảm. Sau khi trúng kim thuốc mê, sức mạnh của hắn rõ ràng đã giảm sút.

Lăng Độ Vũ cảnh giác thế nào, cũng không ngoảnh nhìn xác chết và máu trên sàn, ngã xuống đất một cái, lăn về hướng khẩu súng thuốc mê vừa rơi, nếu có thể bồi thêm cho Nạp Túy Nhân hai mũi tên thuốc mê nữa, nói không chừng có thể chế phục cái sinh vật đáng sợ trước mắt này.

Nạp Túy Nhân đánh vào vách mượn lực, búng người tới, phóng tới chỗ khẩu súng rơi như một con hổ, cú thúc gối vừa rồi, tựa hồ không có ảnh hưởng gì đối với hắn.

Lăng Độ Vũ thàn than một tiếng, lăn ngược trở lại.

“Bình!”

Nạp Túy Nhân đáp xuống trên khẩu súng thuốc mê.

Lăng Độ Vũ mượn lực eo búng dậy, nhảy lên trên giường., vừa đứng lúc Nạp Túy Nhân phóng tới, Lăng Độ Vũ búng gót chân, phóng ngược lại trên đầu hắn, hai quyền đồng thời từ hai bên đánh mạnh vào hai tai hắn. Nạp Túy Nhân kêu thảm một tiếng, cong lưng đánh về phía sau. Lăng Độ Vũ vội vàng không kịp phòng bị, toàn thân như điều đứt dây bay về phía sau, anh vừa quay lưng về phía Nạp Túy Nhân, ngực và trán “Bịch” một tiếng đã đập vào vách cabin, máu tươi từ góc trán chảy xuống.

Nạp Túy Nhân hai tay bịt tai, rõ ràng đau đớn vô cùng.

Lăng Độ Vũ đưa mắt tìm kiếm dưới đất, phát giác khẩu súng thuốc mê bị Nạp Túy Nhân dẫm cho cong queo cái nòng.

Lăng Độ Vũ cố gắng chịu đựng cơn đau ở ngực, lưng và trán, xoay

người về trước tung một quyền vào cổ họng Nạp Túy Nhân. Năm đấm của anh thò ra đốt xương ngón tay giữa, trúng phải quyền này, đảm bảo xương họng phải vỡ nát, đây là chiêu số độc ác mà anh rất ít sử dụng. Chỉ là anh lúc này không thể thấy “thứ” gì trước mắt mà anh đang đợi.

Quyền đó đánh ra một nửa, đột nhiên dừng lại, giống như phim bị bấm nút “dừng”, tiến hành được một nửa động tác, đột nhiên dừng lại.

Nạp Túy Nhân hai mắt một sáng một tối, năng lượng lớn mạnh từ mắt bắn ra, lại theo hai mắt của Lăng Độ Vũ mà xâm nhập vào thần kinh của anh.

Lăng Độ Vũ muốn chuyển ánh mắt đi, cuối cùng vẫn không làm được, ánh mắt kì dị của Nạp Túy Nhân chụp lấy ánh mắt của anh, linh hồn của anh.

Lăng Độ Vũ toàn thân cứng đờ, như một thằng ngốc đang lơ đãng đắm lên.

Cảm giác lạnh băng tà ác đáng sợ tựa như nước chảy vào mỗi sợi dây thần kinh, mỗi mạch máu của anh.

Trong lòng anh vọng lên một tiếng thở gấp to lớn như dã thú, nói: “Người so với hắn tốt hơn nhiều, đáng tiếc người đầu tiên ta gặp không phải là người, ta không còn thời gian để lại học tập một lần nữa.”

Lăng Độ Vũ hiểu rằng đối phương dùng phương thức cảm ứng tâm linh để nói chuyện với mình, là một phương thức thu nhiếp tâm thần. Anh dùng ý chí kiên cường kích khởi lực lượng tinh thần, loại bỏ sự xâm nhập của đối phương. Một mặt khác, trong tâm anh lại hỏi: “Người rốt cuộc là ai?”

Ý niệm vừa khởi lên, đột nhiên biến mất không chút dấu vết, tựa như nhỏ nước lên giấy thấm, giọt nào rớt xuống cũng bị hút sạch sẽ.

Giọng nói tà ác như dã thú trong tâm anh trả lời: “Người không thể hiểu được đâu, người tuy so với bọn chúng biết vận dụng sức mạnh chân chính của mình, nhưng vẫn phải mượn võ khí giúp đỡ.”

Nạp Túy Nhân giờ ngón tay bị trúng kim thuốc mê lên.

Tiếng nói trong tâm anh lại tiếp tục: “Vật chất mà cây kim này đưa vào trong thân thể ta, làm suy yếu sức mạnh của ta, nếu không người đã sớm chết rồi, ta rất thích nắm lấy mọi thứ của các người, lại sử dụng chúng để tiêu diệt các người, chỗ này là của chúng ta.”

Lăng Độ Vũ run lên một cái. Cảm giác băng lạnh từ hai mắt anh chảy vào đột nhiên tăng mạnh, Nạp Túy Nhân đồng thời bước lên một bước về phía anh, ngón tay duỗi ra, nhằm chụp lấy nắm tay của anh.

Lăng Độ Vũ nào phải không biết đây là thời khắc sinh tử tồn vong, chỉ khổ là toàn thân như bị nhốt trong nhà ngục bằng băng, ngay cả sức mạnh để chớp mắt cũng biến mất.

“Á!”

Tiếng la của Thiên Huệ Tử từ phía sau Nạp Túy Nhân truyền lại.

Nạp Túy Nhân rõ ràng ngẩn ra một cái. Đôi tròng mắt bất động này giờ bỗng chuyển xuống một cái, đây là phản ứng tự nhiên của con người, hẳn cũng không ngoại lệ.

Lăng Độ Vũ toàn thân lỏng ra một cái, tiếp đó cảm giác lạnh băng ấy lại níu lấy anh, chỉ là một lỏng một căng ấy đủ để anh phát động một cuộc đại phản công về tinh thần.

Anh nhắm mắt lại. Tà lực lạnh băng ấy lập tức bị cắt đứt.

Lăng Độ Vũ điên cuồng gào lên một tiếng, một chân bay về phía trước, đá vào giữa bụng dưới của Nạp Túy Nhân.

Nạp Túy Nhân kêu thảm một tiếng, ngã ngửa về sau. “Rầm!” một tiếng, gáy đập vào ngay mép tường.

Lăng Độ Vũ hướng về Thiên Huệ Tử mới tỉnh lại quát lên: “Chạy!”

Đồng thời anh tung người lên, ngồi xổm xuống phía trước, gập tay lại, một chỗ hướng về mi tâm của Nạp Túy Nhân đang ngã ngồi trên sàn đánh tới.

Thiên Huệ Tử muốn bò dậy, nhưng lại ngã xuống, nhiều ngày hôn mê và đau đớn, thêm vào sự đe dọa cực độ khiến cô suy nhược đến ngay cả sức mạnh để bò dậy cũng không có.

“Bình!”

Khi cùi chỏ của Lăng Độ Vũ còn cách mi tâm của Nạp Túy Nhân chừng một đốt ngón tay, bụng dưới của anh đã trúng một cú đâm mạnh của hắn, sức mạnh này giống như thác lũ, hất cả thân mình của anh ra.

Anh lảo đảo lùi lại, ngay lúc đó anh đập phải một vật, mất thăng bằng ngã nghiêng về sau, cơn đau kịch liệt ở bụng dưới khiến anh ngã trên mặt đất cong người như con tôm, nước mắt vì đau đớn tràn ra khóe mắt.

Vật này chiếm được thân thể của Nạp Túy Nhân, đồng thời phát huy được sức mạnh tiềm tàng mà Nạp Túy Nhân bình thời không phát huy được.

Tiếng hét sợ hãi của Thiên Huệ Tử đâm vào tai của anh.

Lăng Độ Vũ cố sức mở mắt ra, một đám mây đen chụp lên đầu anh, Nạp Túy Nhân bị vật ấy chiếm cứ nhảy lên dẫm về phía anh.

Lăng Độ Vũ nhớ lại khẩu súng thuốc mê đã sớm bị hắn dẫm cong queo, sợ hãi cắn răng lăn sang một bên.

“Bình!”

Nạp Túy Nhân giẫm xuống chỗ anh vừa ngã nằm đó.

Lăng Độ Vũ thuận thế lật người lên, phóng về chân cầu thang, anh nhìn lại Thiên Huệ Tử, đúng lúc Thiên Huệ Tử cũng nhìn anh.

Thiên Huệ Tử trong mắt đầy vẻ kinh hoàng và tuyệt vọng, có rất nhiều lời muốn nói với anh, tuy nhiên chỉ có thể biến thành nước mắt và tiếng khóc bi thương.

Nạp Túy Nhân đã đứng lên lại.

Sức mạnh tà ác lại tràn đầy cabin đáy tàu này.

Nơi này thực sự là một địa ngục trần gian.

Lăng Độ Vũ thở dài một hơi, dùng hết dư lực, chạy lên cầu thang.

Nạp Túy Nhân giận dữ rống lên một tiếng, đuổi theo về phía anh.

Lăng Độ Vũ chạy lên tới đỉnh cầu thang, đột nhiên quay lại, tung một đá đúng ngay giữa mặt Nạp Túy Nhân, Nạp Túy Nhân kêu thảm một tiếng, ngã xuống cabin đáy tàu, bất quá Lăng Độ Vũ hiểu rằng đó chỉ là tạm thời cản trở hắn được một lúc, anh phóng khỏi cabin, tiếng bước chân của Nạp Túy Nhân từ phía sau vọng tới, cảm giác lạnh băng từ sau gáy xông thẳng vào, may là quy mô và cường độ kém xa lúc tràn vào theo đường mắt, chỉ là tốc độ của Lăng Độ Vũ rõ ràng chậm lại, Nạp Túy Nhân từ phía sau áp tới gần.

Lăng Độ Vũ giống như đang chạy ngược gió, liều sống cố chết phóng ra boong thuyền, gió biển từ mặt biển đen ngòm thổi lại, khiến tinh thần đầu óc đang lơ mơ của anh chấn động một cái.

“Bịch!”

Sau lưng anh trúng phải một cước.

May là trước khi trúng cước anh xoay người sang một bên, hóa giải nửa phần lực đạo của đối phương, nhưng vẫn biến thành cái hồ lô, ngã lặn lông lốc trên sàn. Nạp Túy Nhân gấp rút đuổi theo.

Lăng Độ Vũ vút bỏ quyết tâm đối đầu, thừa thế lặn lại, đến mép thuyền, búng lên ấn lên mép thuyền, phóng khỏi boong thuyền, “ục ục” một tiếng, chìm vào trong nước, lặn ra ngoài xa.

Nạp Túy Nhân ngửa lên trời hú lên điên cuồng, tựa như con sói đói ngửa lên trời gào rú, chỉ là không tiếp tục đuổi theo vào trong nước. Hắn vẫn chưa hiểu nước là thứ gì, hắn còn phải học tập

Vực Ngoại Thiên Ma

Người dịch: Lam Sơn Quái Khách

Chương 8

Thiên ma hoành hành

Lúc Lăng Độ Vũ leo lên Đạo Hương Hiệu, anh đã sức cùng lực kiệt. Hòa Điền Đạo Hương thấy anh thương tích đầy người, nước mắt trào ra không sao ngăn được, đau đớn hỏi: “Chuyện gì xảy ra vậy? Tôi sợ muốn chết luôn!”

Lăng Độ Vũ cố sức rướn người lên, nhìn về Tái Sinh Hiệu ở ngoài nửa đêm, thấy nó vẫn chẳng có chút động tĩnh gì, thở ra một hơi, nói: “Cho thuyền chạy ra xa một chút, chỉ cần quan sát động tĩnh của nó trên Radar là đủ rồi.”

Hòa Điền Đạo Hương nói: “Đừng sợ! Tôi đã thông báo cho cảnh sát Nhật Bản rồi, bọn họ đang đuổi theo tới đây đây.”

Lăng Độ Vũ giật mình một cái, nói: “Không được! Không được, thứ mà họ phải đối phó tịnh không phải là một tội phạm, mà là một thứ đáng sợ chưa từng có.” Nói rồi lại ho sặc sụa.

Hòa Điền Đạo Hương tịnh không hiểu được lời anh nói, đột nhiên ôm chặt lấy anh mà kêu lên: “Tôi ghét sợ hãi, tôi chưa bao giờ phải sợ hãi như thế này cả, thời gian chờ anh trở về lâu như trăm năm ngàn năm, anh không sao chứ, đừng có dọa tôi!”

Lăng Độ Vũ nhắm mắt lại, toàn thân bải hoải, làm bầm nói: “Để tôi nghỉ ngơi một lúc đã, tôi cũng muốn “không sao” lắm.”

Anh nhất định phải nhanh chóng hồi phục, anh có thể là người duy nhất trên thế giới này giao thủ với quái vật ấy mà may mắn sống sót. Nửa tiếng đồng hồ sau, sắc trời dần chuyển sang màu trắng, bốn chiếc thuyền của đội cảnh sát tuần tra ven bờ của Nhật Bản từ phía đông nam phóng nhanh tới, tỏ rõ sự quan tâm của họ đối với sự việc này, đương nhiên, với thân phận Đại Dã phu nhân của Hòa Điền Đạo Hương, không ai dám xem thường.

Ba chiếc thuyền cảnh sát tỏa ra hình cánh quạt bao vây lấy chiếc thuyền Tái Sinh Hiệu vẫn đang bồng bênh theo con nước, chiếc còn lại thả neo, hai sĩ quan cảnh sát Nhật Bản nhảy lên Đạo Hương Hiệu. Hòa Điền Đạo Hương đón tiếp họ, trả lời những câu hỏi của họ, lại có cảnh sát mang xác của Hoàn Sơn Chính từ thuyền của y lên. Hai sĩ quan cảnh sát này tuổi đều khoảng ba bốn chục, hết sức tinh minh mắt cán, mặc cho Hòa Điền Đạo Hương mời ngồi, leo lên buồng lái.

Lăng Độ Vũ ngồi xếp chân ở một góc, lưng thẳng vai ngang, mũi hô hấp thở nạp sâu dài, anh vừa trở lại từ cảnh giới đại định, nhưng vẫn không muốn mở mắt, miệng vết thương của anh đã cầm máu đóng vảy, so với người khác, một người đã trải qua sự huấn luyện chiến

đầu và khổ hạnh Yoga nghiêm cách như Lăng Độ Vũ có khả năng hồi phục nhanh hơn nhiều.

Hòa Điền Đạo Hương đau xót nhìn anh, ngoài vết máu trên trán, bộ đồ lặn dính đầy máu của anh đã đổi thành cái quần đùi bằng vải Jean, bà nhớ lại lúc lau sạch máu trên mặt trên người anh, lúc đó còn tin rằng người đàn ông hấp dẫn này sẽ giải thoát như thế này.

“Lăng tiên sinh!”

Mi mắt Lăng Độ Vũ giật giật.

“Lăng tiên sinh! Có hai sĩ quan cảnh sát Quan Nguyên và Sơn Chi Trợ muốn hỏi anh vài câu.”

Lăng Độ Vũ mở mắt ra, ánh mắt chớp sáng dọa cho ba người trước mặt nháy dựng lên, tựa như ánh sao trên trời đột nhiên rơi vào trong mắt anh vậy.

“Lăng tiên sinh, tôi là Quan Nguyên ở Thủy cảnh bộ, đây là đồng sự của tôi, sĩ quan cảnh sát Sơn Chi Trợ.

Quan Nguyên thân hình tương đối cao, cấp bậc cũng tương đối cao hơn người khác.

Lăng Độ Vũ hít vào một hơi dài, để cho một lượng lớn dưỡng khí mới mẽ đi vào phổi, hỏi: “Tái Sinh Hiệu còn ở đó không?”

Quan Nguyên nói: “Yên tâm đi, nó chạy không thoát đâu, chúng tôi đã liên lạc với bộ phận truy nã đặc biệt của tổng bộ, lại lấy được tư liệu từ cảnh sát hình sự quốc tế, đại khái đã hiểu mọi sự, Lăng tiên sinh thật quá mạo hiểm, sự kiện này phải để bọn tôi xử lý mới phải, nếu không đã không dẫn đến tình hình này.” Trong giọng điệu anh ta đầy vẻ bất mãn.

Sơn Chi Trợ đứng bên lạnh lùng nói: “Lăng tiên sinh, mời ngài đem tình hình trên Tái Sinh Hiệu kể rõ cho bọn tôi biết.”

Lăng Độ Vũ cau mày nói: “Trên thuyền có một người và một thứ gì đó, người là Thiên Huệ Tử tiểu thư, còn thứ kia nhìn bên ngoài là một người Đức, còn bên trong là thứ gì, tôi cũng chẳng hiểu nữa.”

Quan Nguyên biến sắc nói: “Đây không phải là lúc đùa đâu!”

Hòa Điền Đạo Hương kêu lên: “Sĩ quan cảnh sát Quan Nguyên!”

Quan Nguyên cúi người nói: “Xin lỗi, Đại Dã phu nhân, với chức trách của mình, tôi nhất định phải hỏi cho rõ ràng.” Rồi quay sang hỏi Lăng Độ Vũ: “Lăng tiên sinh có thể đem tình huống lúc ông lên Tái Sinh Hiệu lần lượt kể ra được không?”

Lăng Độ Vũ gật đầu, kể vắn tắt quá trình đó ra, huyết sắc trên mặt Hòa Điền Đạo Hương không ngừng giảm bớt, Quan Nguyên và Sơn Chi Trợ hai người tuy lưu tâm nghe, nhưng khóe miệng nhếch lên tỏ vẻ chẳng tin chút nào.

Quan Nguyên lạnh lùng nói: “Lăng tiên sinh có thể đã quá sợ hãi rồi, sinh ra đủ thứ ảo tưởng, chỉ là vô luận thế nào, chúng tôi đã hiểu tình hình trên Tái Sinh Hiệu rồi!”

Lăng Độ Vũ giọng điệu chẳng chút thay đổi, nói: “Anh có biết tại sao Tái Sinh Hiệu không chạy đi không?”

Sơn Chi Trợ xen vào nói: “Đương nhiên là máy móc đã có vấn đề.”

Lăng Độ Vũ lắc đầu nói: “Không! Đó là do thứ đó vừa chiếm cứ thân thể của Nạp Túy Nhân, còn phải học tập kí ức và tri thức chất chứa mấy chục năm trong não của Nạp Túy Nhân, như lạc vào một kho tàng sách khổng lồ, vẫn chưa học được cách điều khiển Tái Sinh Hiệu, nếu không nó đã sớm chạy đi rồi.”

Quan Nguyên nói: “Xin lỗi! Tôi không thể chấp nhận được cách nói này, khi nào vô bờ rồi tôi sẽ cho anh đi kiểm tra về tâm thần, còn bây giờ cứu được Thiên Huệ Tử là nhiệm vụ hàng đầu.” Rồi anh ta quay sang Hòa Điền Đạo Hương nói: “Phu nhân! Xin các người cho thuyền chạy xa ra một chút, cho dù xảy ra chuyện gì, cũng không được chạy lại, chúng tôi có đủ năng lực và thiết bị để đối phó với bất cứ tình hình nào.”

Dưới ánh sáng le lói của buổi bình minh, Tái Sinh Hiệu bập bênh theo con sóng, chỉ là trong buồng lái và trên boong vắng vẻ chẳng có ai cả.

Đây một cảm giác nguy bí khác hẳn bình thường.

Bốn chiếc thuyền cảnh sát vây quanh Tái Sinh Hiệu, hai chiếc thuyền nhẹ bằng vỏ sò được thả xuống nước, mỗi chiếc chở bốn đặc cảnh, nhanh chóng tiếp cận Tái Sinh Hiệu.

Trên Đạo Hương Hiệu ở ngoài xa, Lăng Độ Vũ và Hòa Điền Đạo Hương trở thành hai kẻ bàng quan.

Người sốt ruột nhất là Lăng Độ Vũ, vì anh biết rõ cảnh sát Nhật Bản, không đủ nhân lực để kháng cự với sinh vật tà ác và tàn khốc kia.

Hai chiếc thuyền nhẹ bằng vỏ sò chia ra cặp vào hai mạn trái phải chiếc Tái Sinh Hiệu, tám đặc cảnh mình mặc áo giáp chống đạn, đầu đội mũ giáp chống đạn, nhanh nhẹn leo lên trên thuyền, nhanh chóng chia ra nấp vào những chỗ khuất trên thuyền.

Sĩ quan cảnh sát Quan Nguyên thở ra một hơi, không nghĩ rằng lại không chế được đại cuộc dễ dàng như thế này, thời gian nguy hiểm nhất chính là lúc giữa chừng tới Tái Sinh Hiệu, đột nhiên bị tập kích, bảy đặc cảnh dưới sự suất lãnh của Sơn Chi Trợ thân kinh thiên luyện, có thể ứng phó với bất kì kẻ tội phạm hung hãn nào. Anh ta giơ tay làm hiệu, trên thuyền phát tín hiệu đèn màu vàng ra lệnh tấn công.

Sơn Chi Trợ lúc này đang ở trên thuyền, anh ta nấp ở bên cửa vào cabin, nhìn thấy tín hiệu, lập tức ra ám hiệu tấn công cho hai đặc cảnh đang leo lên buồng lái, chỉ cần khống chế được buồng lái, cơ hội thành công sẽ lớn hơn.

Hai đặc cảnh chậm chạp men theo cái thang mà leo lên.

Sơn Chi Trợ đột nhiên cảm thấy một cơn buồn bực, cơ hồ muốn hét lên, đương nhiên anh ta không thể làm vậy, một viên cảnh sát khác nấp ở bên kia cửa cabin rên lên một tiếng, sắc mặt trắng nhợt, run run muốn gục xuống.

Sơn Chi Trợ đang muốn hỏi han, dị biến đã phát sinh.

Hai tiếng kêu thảm từ buồng lái truyền xuống, ngán gáp mà thê thảm, cơ hồ khỏi nhìn cũng biết là tiếng kêu thảm trước khi chết.

Quan Nguyên chính mắt thấy toàn bộ sự kiện phát sinh, tuy nhiên vẫn chẳng thể tin được chút nào.

Cửa sổ buồng lái buồng vải che nắng, người ngoài không nhìn thấy tình cảnh bên trong, cửa buồng nửa khép nửa mở, làm người ta nghĩ đến người mới vào trong, vội vàng không kịp đóng cửa, theo nhịp con sóng lên xuống, cửa buồng không ngừng di động, ẩn ước có thể thấy một góc cabin không có người.

Hai viên đặc cảnh đã qua huấn luyện nghiêm cách, từ thang leo lên, cướp lấy hai bên cửa buồng lái, chờ vài giây rồi xông lên như ánh chớp, hai khẩu súng ngắn giơ lên, đồng thời xông vào bên trong.

Ánh nhìn của Quan Nguyên đã bị vách buồng che mất.

Không có tiếng súng.

Rõ ràng là không có công kích, cũng chẳng có phản kích.

Đang lúc Quan Nguyên và các người khác nhìn chằm chằm vừa thò ra một hơi, cho rằng trong buồng lái không có người, thì trong buồng lái truyền lại tiếng kêu thảm kinh thiên động địa. Một đặc cảnh bên trong bị đánh văng ra ngoài, trên mặt máu thịt bầy nhầy, khẳng định đã chịu một cú đánh trí mệnh, anh ta cho tới lúc văng đến lan can bên ngoài buồng lái, thế ngã vẫn chưa dừng, bay ra khỏi lan can, “bùng” một tiếng rơi xuống boong thuyền bên dưới, đầu gác lên mạn thuyền. Người đặc cảnh còn lại lại chẳng có chút tin tức gì, tựa như đã bị buồng lái nuốt mất rồi.

Chuyện này chẳng thể nào, hai đặc cảnh này có thể phản ứng lại bất kì sự công kích nào, ít nhất cũng không vô dụng đến mức sức lực để đánh liên hoàn cũng không có. Câu nói đó vừa mới chạy qua đầu Lăng Độ Vũ, hàn ý đã từ sống lưng dâng lên, chỉ là anh đã không còn tư tưởng nghỉ ngơi nữa.

Sau đuôi Tái Sinh Hiệu đã phát ra hoa sóng, con thuyền bắt đầu chạy

lên phía trước.

Ở phía xa, Lăng Độ Vũ biết rằng không hay, khởi động động cơ, tăng hết tốc lực đuổi theo, chẳng thể nghĩ được là tại thời khắc trọng yếu như thế này, quái vật kia lại từ trong bộ não của Nạp Túy Nhân học được kĩ thuật điều khiển Tái Sinh Hiệu.

Lúc này Sơn Chi Trợ một ngựa tiên phong, theo tay vịn cầu thang mà leo lên thang, cái chết của đồng liêu đã kích thích ở anh ta cái dũng khí liều chết.

Sáu đặc cảnh còn lại trên thuyền từ các hướng khác nhau leo lên buồng lái ở trên cao.

Tái Sinh Hiệu từ từ tăng tốc.

Quan Nguyên chỉ huy qua thiết bị truyền tin.

Hai chiếc thuyền cảnh sát phân hai bên tả hữu chặn Tái Sinh Hiệu lại.

Lại phát sinh một sự việc đáng sợ hơn.

Cảnh vật trước mắt Quan Nguyên bỗng mơ hồ và run rẩy như giợn sóng, hai mắt một phen đau nhức, những âm thanh tiếng động cơ, tiếng sóng biển, tiếng la hét ở xung quanh bỗng như lùi ra một chỗ xa xôi nào đó ở ngoài tầm nghe thấy.

Thần trí anh ta mơ màng, ngồi xồm xuống sàn, trong tai chỉ còn nghe tiếng thở sâu dài của chính mình.

“Àm!”

Một tiếng động lớn làm anh ta tỉnh lại.

Khi anh ta hồi phục bình thường, toàn bộ cục diện đã hoàn toàn biến đổi.

Tái Sinh Hiệu đã xuyên khỏi vòng vây, thoát ra ngoài biển, ba chiếc thuyền cảnh sát đuổi theo đang chụm đầu ở một bên, bị lửa đốt cháy, khói đặc bốc lên đến giữa trời, trên biển có mấy cảnh sát bị rơi xuống biển hoặc nhảy xuống biển để trốn, bao gồm Sơn Chi Trợ và năm cảnh sát đã tấn công lên Tái Sinh Hiệu, anh ta chuyển hướng nhìn từ mặt biển đến bên mình, những cảnh sát khác quanh mình đều ôm đầu quỳ dưới sàn, có người còn không khống chế được gào thét điên cuồng. Trên mặt mỗi người đều có thần sắc chấn động kinh hãi chưa bình phục.

Quan Nguyên quay nhìn theo chiếc Tái Sinh Hiệu nay đã thành một chấm nhỏ ở phía xa, chiếc Đạo Hương Hiệu chở Đại Dã phu nhân và người Trung Quốc ấy vẫn đuổi theo sát nút. Chỉ là anh ta hiện giờ đã chẳng thể giúp đỡ được chút nào, nhiệm vụ cấp thiết trước mắt là cứu những đồng nghiệp bị rơi xuống biển. Anh thậm chí còn có chút an ủi rằng có cơ để không phải đuổi theo, chuyện vừa trải qua đã

quá đáng sợ rồi.

Toàn thân anh ta lạnh cứng và khó chịu như băng tuyết.

Lăng Độ Vũ đã dự kiến sẽ có chuyện xảy ra, nhưng không thể tưởng được lại kinh khủng như thế, sức mạnh tà ác của quái vật này đã tăng thêm không ít.

Khi Sơn Chi Trợ cùng năm đặc cảnh khác xông vào buồng lái, cả sáu người đột nhiên như cùng bị điện giật, đều ngã về phía sau, từ trên buồng lái ở tầng hai ngã lặn xuống biển.

Loại ảnh hưởng này khuếch tán ra ngoài như một làn sóng, những cảnh sát đặc biệt đã được võ trang khác ở trên bốn thuyền cảnh sát còn lại hoặc ngồi xổm xuống hoặc ngã ra, không một ai giữ được thăng bằng.

Hai chiếc thuyền cảnh Tái Sinh Hiệu giống như mù mắt tông vào nhau, may là lúc đó cả hai chỉ mới vừa tăng tốc, tổn hại tịnh không nghiêm trọng, xui xẻo chính là một chiếc thuyền khác ở giữa bị mất khống chế, xoay ngang đập vào một trong hai chiếc thuyền đang tông nhau, lập tức xảy ra cháy nổ, thế lửa nhanh chóng lan ra, lúc này mới tạo thành cú đánh trí mệnh.

Lăng Độ Vũ vốn muốn cứu người làm trọng, nhưng mắt thấy mấy cảnh sát trên Tái Sinh Hiệu nhanh chóng phục nguyên, hè nhau nhảy xuống biển, chiếc thuyền chỉ huy của Quan Nguyên vẫn an nhiên vô sự, lập tức thay đổi chủ ý, chuyển hướng đuổi theo Tái Sinh Hiệu.

Sắc mặt Lăng Độ Vũ trước giờ chưa từng ngưng trọng như thế này, từ trước đến nay, vô luận hoàn cảnh có ác liệt thế nào, anh đều cười nói như thường, hiện tại trên mặt anh đầy vẻ u ám mù mịt.

Hòa Điền Đạo Hương mặt trắng như xác chết, quay đầu nhìn về những chiếc thuyền cảnh sát đã biến thành những chấm nhỏ ở phía xa, bốn bề mặt biển mênh mông, một thứ cảm giác cô đơn nhóm lại trong lòng, run giọng hỏi: “Ông định làm gì vậy? Thiên Huệ Tử đang ở trên thuyền.”

Lăng Độ Vũ im lặng không nói, chẳng biết đang xoay chuyển đến ý nghĩ gì.

Hòa Điền Đạo Hương chạy đến một góc ngồi xuống, toàn thân mềm nhũn bãi hoải, sự mệt mỏi trong tâm tràn ra ngoài tâm.

Dưới ánh mặt trời khắp nơi, trên mặt biển muôn ngàn con sóng lấp lánh, nhưng bà cảm thấy cả thế giới bên trong lẫn bên ngoài đều hôn ám vô tỷ.

Tái Sinh Hiệu không ngừng tăng tốc, dần dần biến mất sau đường chân trời.

Hòa Điền Đạo Hương đứng dậy kêu lên kinh hoảng: “Không đuổi kịp

nó rồi!”

Lăng Độ Vũ nói: “Không có, chỉ cần nó còn trong phạm vi của radar, đừng nghĩ đến chuyện trốn thoát.”

Hòa Điền Đạo Hương xem xét đồng hồ hiển thị rồi nói: “Vẫn chưa tăng đến tốc độ tối đa!”

Lăng Độ Vũ lạnh nhạt bảo: “Tại sao lại phải vượt qua?”

Hòa Điền Đạo Hương run lên một cái, đúng rồi, tại sao lại phải vượt qua, đó là một quái vật mà sức người không thể thắng được.

Lăng Độ Vũ nói: “Hắn tận dụng được lực lượng tinh thần cực lớn, nhưng lại là một kẻ lần đầu sống trong thân thể con người, rất nhiều chỗ nhất định hắn không biết, hiện tại tôi hy vọng hắn tin rằng Đạo Hương Hiệu không đuổi kịp tốc độ của Tái Sinh Hiệu, nên đã bỏ rơi chúng ta, khi hắn đang nghĩ như vậy, chúng ta bèn có cơ hội để lợi dụng.”

Hòa Điền Đạo Hương nghe được sự phân tích trầm tĩnh của Lăng Độ Vũ, phương tâm đã trở nên an định.

Hai tiếng đồng hồ sau.

“Bíp!”

Thiết bị thông tin vô tuyến kêu lên.

Hòa Điền Đạo Hương nói: “Để tôi lái cho.” Có thể làm một việc nào đó, so ra vẫn tốt hơn là ngồi suy nghĩ lung tung.

Lăng Độ Vũ nhắc điện thoại lên: “Đạo Hương Hiệu đây!”

Tiếng của Kim Thống truyền ra: “Tiểu Lăng, cuối cùng cũng liên lạc được với anh rồi, thật đa tạ những người ở trạm thông tin vệ tinh Đông Kinh, đã báo cáo vị trí của anh.”

Lăng Độ Vũ nói: “125 độ năm phút kinh độ đông, hai mươi bốn độ sáu phút vĩ độ bắc.”

Kim Thống kì quái kêu lên: “Cái gì? Anh muốn đến Đài Loan à? Cần thận chứ không đủ nhiên liệu đâu!”

Lăng Độ Vũ nói: “Yên tâm đi, tiểu đệ có đủ nhiên liệu để qua Mĩ bái phỏng huynh đó.” Nghe được giọng nói thô hào của lão bằng hữu, sự việc đè nặng trong lòng anh dường như giảm đi một chút.

Kim Thống nói: “Đã liên lạc với cảnh sát Nhật Bản rồi, biết được trên biển phát sinh sự kiện đáng sợ, hiện tại toàn bộ sự việc đã lên bàn nghị sự của hình cảnh quốc tế. Người rõ ràng toàn bộ tiền nhân hậu quả của sự kiện như các hạ, bọn tôi sau khi được giới thiệu sơ lược, đều đề xuất anh làm phương pháp xử lý tốt nhất trước mắt. Nhớ nè! Bên cạnh tôi còn có hơn chục vị nhân huynh có thân phận địa vị đang chờ nghe cao kiến của anh.”

Lăng Độ Vũ lạnh lùng bình tĩnh nói: “Cả đoàn đại gia trước mặt đều

đã biết, thứ cho tôi không lãng phí thời gian, theo tôi đánh giá, vấn đề phát sinh tại Hoành Sơn Chính cũng đến với Tái Sinh Hiệu cùng một thời gian, trên người của Nạp Túy Nhân đã phát sinh ra một việc đáng sợ phi thường, khiến hấn giết hết những người ở đó, chỉ giữ lại Thiên Huệ Tử.” Anh nói tới đây, đột nhiên dừng lại, tựa như bắt được một linh cảm phiêu hốt.

Kim Thống kêu lên: “Tiểu Lăng! Thế nào rồi?”

Lăng Độ Vũ hươ tay lên một cách vô ý thức: “Vì sao hấn không giết Thiên Huệ Tử?”

Kim Thống kỳ quái nói: “Thì đương nhiên là giữ con tin lại trong tay, để chúng ta ném chuột sợ vỡ đồ.”

Lăng Độ Vũ nói: “Không! Trước tiên là hấn đã đủ lực lượng tự bảo vệ mình, không cần dùng con tin làm lá chắn. Tiếp nữa, theo cảm giác của tôi thì hấn vẫn chưa hiểu được những vấn đề vi diệu liên quan đến con người và nhân gian, “con tin” không có trong quan niệm của hấn đâu.” Kim Thống thở ra: “Tại sao anh lại dính líu tới mấy chuyện hoang đường này hoài vậy? Nếu như không có báo cáo của cảnh sát Nhật Bản, những người nghe anh nói đây đã sớm chạy sạch cả rồi. Cảnh sát Nhật Bản đã tăng cường giới bị cao độ theo yêu cầu của chúng tôi. Trục thẳng chiến đấu của quân đội đã chuẩn bị tập hợp, bắt quá các đại gia đều hy vọng có thể hỏi ý kiến của anh trước.”

Lăng Độ Vũ nói: “Anh nhất định phải lưu ý: Không được có bất kỳ hành động nào. Tôi nhấn mạnh lại lần nữa: Không được có bất kỳ hành động nào!”

Kim Thống đột nhiên im lặng, đầu dây bên kia truyền lại tiếng bàn cãi lao xao, tuy không nghe rõ nội dung, nhưng đại bộ phận mọi người đều không đồng ý với anh.

Lăng Độ Vũ thành khẩn nói: “Tin tôi đi, bất cứ hành động nào cũng mang lại nhiều hy sinh hơn. Thứ mà chúng ta đang đối phó là một thứ mà trước giờ chưa có, chưa một ai biết, lại là dị vật có đầy đủ sức mạnh giết người vô hình, chúng ta không biết nó từ đâu tới, có mục đích gì và muốn đạt được mục tiêu gì. Có điều nó đã có liên hệ với “Mặt nhật thánh chiến đoàn”, thì cũng chưa phải là không có dấu vết để tìm kiếm.

Một giọng nói lạ thay Kim Thống nói: “Lăng tiên sinh, tôi là tướng Nặc Uy của cục tình báo nước Pháp, bất luận là nguy hiểm thế nào, cũng không thể ngồi yên để nó tự do làm theo ý mình. Bởi vì Nạp Túy Nhân chạy trốn mang theo một cô bé vô tội, xin nhớ cho rằng trong tay Thánh chiến đoàn hiện có đủ điều kiện để chế tạo được đầu đạn hạt nhân.”

Kim Thống xen vào nói: “Đúng đó, Tiểu Lăng! Chung quy không thể không làm gì được.”

Lăng Độ Vũ cười: “Không phải là không làm gì, tôi yêu cầu các anh sử dụng nhân thủ hiện có, lợi dụng đầu mối mới phát hiện của Mặt nhật thánh chiến đoàn, như Phí Thanh bác sĩ, điều tra mọi thứ về tập đoàn khủng bố này, tiếp đó, là Đại Dã Long Nhất có động tĩnh gì.”

Kim Thống nói: “Chuyện Thánh chiến đoàn đến nay chúng tôi chưa hề bỏ qua, dự kiến sẽ nhanh chóng có thêm tin tức, Đại Dã Long Nhất thì đã tới công ty “Vệ tinh thông tấn quốc tế” của ông ta ở Winconsin nước Mỹ, xử lý một ít công việc, rồi bay ngay về Nhật Bản, công ty của ông ta là xí nghiệp do bên quốc phòng quản lý, tôi bảo chứng rằng ông ta một mảnh linh kiện cũng không thể chuyển tới Thánh chiến đoàn được, anh an tâm đi.”

Lăng Độ Vũ cau mày, bụng nghĩ sự tình lại trở nên đơn giản như vậy, lại hỏi một số vấn đề, giao hẹn với Kim Thống tạm thời không hành động, rồi ngắt điện thoại.

Hoàng hôn buông trên mặt biển, sóng vỗ nhan hơn, may mắn là Tái Sinh Hiệu chậm lại, chuyển về hướng Philippin mà chạy gấp, đường chạy ổn định, dường như không hề biết phía sau có thuyền bám theo.

Ăn xong bữa cơm chiều, mưa biển bay nhẹ phơ phất, hai người tránh vào buồng lái, mưa gió lạnh lùng, lại có thêm một tư vị khác.

Hòa Điền Đạo Hương cau mày lại, mặt lộ vẻ ưu tư.

Lăng Độ Vũ thấy thế, ngăn bà lại: “Cô không phải nói là sắp vì tôi mà kéo đàn vĩ cầm đấy chứ?”

Hòa Điền Đạo Hương lắc đầu nói: “Xin lỗi, tôi quên mang theo cây đàn vĩ cầm rồi.”

Lăng Độ Vũ cười nói: “Diễn tấu gia đã quên mang theo vĩ cầm, đừng nói với tôi cả giày dép đang mang cũng không thể múa được nghe!”

Hòa Điền Đạo Hương nhìn anh một cái đầy vẻ ưu oán, nói: “Không có vũ hài cũng có thể múa được, nhưng không có tâm tình thì không múa được” nghĩ đến Thiên Huệ Tử hãm thân nơi hiểm cảnh, gan ruột bà như thắt lại.

Lăng Độ Vũ nói: “Yên tâm đi, Thiên Huệ Tử nhất định không việc gì đâu, tôi trực giác cảm thấy hấn không muốn làm hại Thiên Huệ Tử, chuyện này là do sức mạnh siêu tự nhiên qua tâm linh mà cảm nhận được, khi tôi cùng hấn dùng tâm linh đối thoại, tôi mơ hồ cảm thấy một ít cách nghĩ của hấn, không làm hại Thiên Huệ Tử là một trong những ý niệm có thể cảm nhận rõ ràng, một ý khác là có quan hệ đến Thánh chiến đoàn. Ôi! Đáng ghét là tôi không thể nắm bắt hoàn toàn

cách nghĩ của hắn.” anh lại nhăn mày suy nghĩ. Hoàn Sơn Chính trước khi chết đã từng nói đến “Tái sinh kế hoạch”, đó là chuyện gì vậy?”

Hòa Điền Đạo Hương tựa hồ không hiểu được, bắt quá bà đối với Lăng Độ Vũ có một loại lòng tin không thể lý giải, Lăng Độ Vũ là loại người trời sinh có chính khí, tín hạnh cử chỉ của anh hoàn toàn đến từ tấm lòng ngay thẳng, chẳng chút màu mè giả dối. Lăng Độ Vũ vừa nói đến sự kỳ diệu của tiếp xúc tâm linh, khi hai luồng tư tưởng vốn là tinh thần siêu vật chất gặp nhau, tự nhiên có thể dòm ngó được những tư tưởng chủ yếu và cách nghĩ của đối phương.

Hòa Điền Đạo Hương cúi đầu xuống nói: “Bộ dạng của anh lúc mới từ Tái Sinh Hiệu trở về, thật đúng là dọa chết người ta!”

Lăng Độ Vũ cười nói: “Tôi còn nhớ cái tư vị tiêu hồn lúc cô ôm tôi, giờ mới hiểu được cái gì gọi là “Ơn của người đẹp khó mà trả hết”.”

Hòa Điền Đạo Hương mặt đỏ lên như ráng hồng, tựa như vừa liên tục cạo sạch hai chén hương tân, đầu càng cúi thấp hơn, thanh âm tựa như tiếng muỗi vo ve: “Xin nhớ cho rằng tôi còn chưa ly hôn đấy.”

Lăng Độ Vũ tuy là người phong lưu, nhưng hoàn toàn không phải là kẻ khinh bạc, vòng tay nói: “Xin lỗi, tôi lỡ lời rồi.”

Hòa Điền Đạo Hương vươn người đứng dậy, nhẹ dõng bước ngọc, đến tựa vào cửa sổ nhìn ra mặt biển màu đen bên ngoài, u uẩn nói: “Chỉ ước ba năm trước tôi được gặp anh, lúc đó tôi vẫn chưa kết hôn.”

Lăng Độ Vũ trong lòng cảm động, đứng dậy, bước đến sau lưng bà, hai tay đặt lên đôi vai bà, Hòa Điền Đạo Hương quay đầu lại, hai luồng ánh mắt hút chặt lấy nhau.

“Bíp”

Có tín hiệu vô tuyến truyền lại.

Lăng Độ Vũ chửi thề một tiếng. “A lô! Đại Dã Long Nhất gọi Đạo Hương hiệu! Đạo Hương, cô còn ở đó chứ?”

Lăng Độ Vũ kêu nhỏ: “Là ông chồng chưa bỏ của cô nè!”

Hòa Điền Đạo Hương u oán trừng mắt một cái, cầm lấy điện thoại: “Tôi đây!”

Đại Dã Long Nhất hơi hớn hênh nói: “Cô làm cái gì ở đó vậy? Người Trung Quốc đó là ai? Cô hãy giải thích rõ ràng cho tôi nghe!”

Hòa Điền Đạo Hương bình tĩnh nói: “Tôi muốn cứu Thiên Huệ Tử!”

Đại Dã Long Nhất gầm lên: “Cô thì làm được gì? Bây giờ đã đến nước này, tôi có từng nói với cô là tôi sẽ mang Thiên Huệ Tử an toàn trở về chưa? Con gái gặp nạn bộ tôi không quan tâm sao?”

Lăng Độ Vũ ra hiệu cho Hòa Điền Đạo Hương, Hòa Điền Đạo Hương hiểu ra bèn hỏi: “Ông đã đáp ứng yêu cầu gì của bọn bất cóc thế?”

Đại Dã Long Nhất kêu lên: “Tôi... tôi... cô không được hỏi, tôi chẳng làm gì cả, cô lập tức về ngay, tôi ngồi máy bay đến đón cô đây, nói cho tôi biết vị trí của cô đi.”

Hòa Điền Đạo Hương lạnh nhạt nói: “Ông đừng lo lắng, ông đang thiếu một người tốt là tôi đấy.” Bà đã bình tĩnh lại, chỉ cảm thấy ở đầu dây bên kia như một người xa lạ chưa từng biết, một chút liên hệ tình cảm cũng không có.

Bà ung dung ngắt điện thoại.

“Bíp bíp!”

Điện thoại lại kêu lên.

Hòa Điền Đạo Hương tức giận bắt điện thoại: “Ông lại muốn tôi ngắt điện thoại lần nữa hả?”

Đầu dây bên kia tiếng Kim Thống ngạc nhiên: “Tiểu thư, cô có thể nói tiếng Anh được không?”

Hòa Điền Đạo Hương vạn phần bối rối, đưa ống nghe cho Lăng Độ Vũ, chỉ hận chính mình không có cái hang nào để chui vào.

Lăng Độ Vũ vỗ vỗ lên gáy bà an ủi, nói vào điện thoại: “Lão bằng hữu, lại có tin à?”

Giọng Kim Thống vừa hưng phấn vừa có chút lo lắng: “Là tin tốt, lại cũng là tin xấu, tin tốt là chúng tôi lại có nhiều tư liệu hơn về Thánh chiến đoàn, tin xấu là Thánh chiến đoàn so với đánh giá của chúng tôi có lực lượng to lớn hơn nhiều.”

Lăng Độ Vũ nói: “Điểm này cũng không lạ, hồi nào tới giờ tôi vẫn không tin Thánh chiến đoàn chỉ là mấy thằng điên muốn hủy diệt thế giới, “tái sinh kế hoạch” nhất định là một tác phẩm hoàn mỹ, nếu không đã không hấp dẫn đến những học giả kiểu như Phí Thanh bác sĩ.”

Kim Thống nói: “Không chỉ có Phí Thanh, còn có tôi thiếu ở mỗi phương diện là năm đến sáu chuyên gia, bao gồm chuyên gia hỏa tiễn nước Đức Bạch Lại Nhân bác sĩ, học gia vật lý đông lạnh nước Anh Năng Ân Giáo Thụ, bọn chúng từng cùng Phí Thanh tiếp xúc bí mật nhiều lần, nhưng hiện tại đều biến mất một cách thần bí. Mấy người này nếu hợp lại cùng làm một việc, thì việc ấy nhất định là kinh thiên động địa, nhưng rốt cuộc thì kế hoạch nào có thể hấp dẫn bọn chúng?”

Lăng Độ Vũ nói: “Anh có tiếp xúc với Đại Dã Long Nhất chưa?”

Kim Thống nói: “Tôi đã đích thân hỏi ông ta, chỉ nói ba điều bốn chuyện, các công ty của ông ta rõ ràng đều được giám sát chặt chẽ,

tôi đảm bảo ông ta khó có thể tác quái.”

Lăng Độ Vũ nói: “Tôi thấy bên trong tất có vấn đề.”

Kim Thống mỉm cười nói: “Anh tinh thông thuật thôi miên, sao không thôi miên ông ta, xem thử ông ta có tâm sự gì?”

Lăng Độ Vũ cười khỏ nói: “Thôi miên thuật không phải là vạn năng, nếu người bị thôi miên bản thân có ý chí kiên cường, có phòng bị, lại hàm chứa ý kháng cự, cho đến người tinh thần không tập trung và thư giãn gặp khó khăn, đều không bị thôi miên, nếu không tôi há không hoành hành thiên hạ sao?”

Kim Thống nói: “Rất ít khi nghe anh nói chuyện khiêm tốn thành thật như thế này.”

Lăng Độ Vũ cười nói: “Thôi bỏ đi! Anh vừa nói liên quan đến Thánh chiến đoàn có đến năm sáu chuyên gia, những người còn lại là ai?”

Kim Thống nói: “Đều là tài năng ở mỗi phương diện, bọn họ trong mấy năm nay, cùng với Phí Thanh đều là thành viên thuộc một tổ chức gọi là “Nhóm cứu vớt địa cầu”, nhưng điều kỳ quái là cho tới nay không thấy phát biểu bất kỳ văn chương nghị luận gì, trừ hai người đã mất tích, những người còn lại đều bị chúng tôi giám thị, bảo đảm có chấp cánh cũng chẳng bay thoát được.”

Lăng Độ Vũ mỉm cười nói: “Anh bảo đảm nhiều quá rồi, cẩn thận coi chừng không giữ nổi đấy, hai người mất tích ấy người nhà ra sao?”

Kim Thống khen: “Tiểu Lăng anh quả nhiên là một nhân tài, vừa rồi tôi cố ý không nói, để kiểm tra xem năng lực của anh thế nào, bởi vì đây là vấn đề tối quan hệ.”

Lăng Độ Vũ cười mắng: “Đừng có tăng bốc tôi, nếu như Thánh chiến đoàn quả có khả năng hủy diệt thế giới rồi sau đó tái sinh lại, tất nhiên phải quan tâm đảm bảo sự an toàn cho người nhà, đây là đạo lý nông cạn dễ thấy.”

Kim Thống nói: “Thành viên của Nhóm cứu vớt địa cầu này đa phần sống độc thân, đây có thể là điều kiện lúc Thánh chiến đoàn chọn lựa họ, Bạch Lại Nhân vẫn còn vợ, nhưng quan hệ giữa hai người rất xấu, cho nên Bạch Lại Nhân có liệt vợ y vào hạng người bị hủy diệt không thì không biết.” Anh ta ngừng một chút rồi than: “Vệ tinh quốc tế của Đại Dã Long Nhất chỉ là loại vệ tinh dùng hỏa tiễn để đưa vào không gian, không có quan hệ gì với phản ứng hạt nhân cả, nếu tính ở trên không gian mà nổ ra một chùm đạn hạt nhân, cũng khó tạo thành đại họa cho thế giới được, huống chi bọn ta đối với việc chúng không thể chế được đạn hạt nhân, và cũng không có loại trang bị để tạo ra phản ứng hạt nhân, tất cả đều giữ thái độ hoài nghi, cho dù bọn chúng có giỏi thế nào đi nữa, khi cho nổ thử nghiệm cũng sẽ bị

“Hiệp hội giám sát năng lượng hạt nhân quốc tế” tra xét, nói cho ngay, một chùm đạn nguyên tử đơn giản nguyên thủy thì chẳng thể làm được chuyện gì lớn.”

Lăng Độ Vũ tiếp lời: “Do vậy bọn chúng nhất định còn có trò khác, nhân vật mấu chốt là Đại Dã Long Nhất, chỉ cần biết được yêu cầu của bọn chúng, thì có thể theo đó mà đoán được “Tái sinh kế hoạch”.”

Kim Thống nói: “Tốt! Bây giờ nói về cái... cái... tên điên Nạp Túy Nhân gì đó, những người quanh tôi đều không chịu được phiền muộn, cảnh sát Đài Loan đã đáp ứng cho sáu thuyền cảnh sát có võ trang ra chặn Tái Sinh Hiệu lại., bọn họ trong hai giờ nữa sẽ chặn ở chỗ Tái Sinh Hiệu sẽ chạy qua, anh hãy lo liệu đi.”

Trái tim Lăng Độ Vũ vụt chìm xuống, anh nói: “Đây là chuyện tôi dự tính sẽ xảy ra, nhưng vẫn không khỏi cảm thấy hối hận, được rồi, cuộc nói chuyện dừng ở đây, chúng tôi vẫn giữ liên lạc.”

Hòa Điền Đạo Hương thấy vẻ mặt Lăng Độ Vũ không vui, nhẹ nhàng hỏi: “Đừng có nổi giận chứ, thế nào rồi?”

Lăng Độ Vũ không khỏi mỉm cười, tăng tốc độ thuyền lên hết mức.

Hòa Điền Đạo Hương nghi ngờ hỏi: “Anh làm gì vậy?”

Lăng Độ Vũ nghiêng rằng nói: “Đuổi theo Tái Sinh Hiệu trước khi cảnh sát Đài Loan đến.”

Hòa Điền Đạo Hương đột nhiên ngăn ra, đối với Tái Sinh Hiệu, bà có một nỗi sợ hãi không gì sánh được.

Liên tục ba ngày nay trời đẹp, mặt biển sóng yên gió lặng, Đạo Hương Hiệu phá sóng, phóng hết tốc lực về phía trước, Tái Sinh Hiệu đã xuất hiện nơi đường chân trời ở phía xa.

Hòa Điền Đạo Hương đứng cạnh Lăng Độ Vũ, trong lòng nỗi sợ hãi như sóng biển trời lên hụp xuống, bà không dám cắt đứt đường suy nghĩ của Lăng Độ Vũ, bởi vì người sau dù có suy nghĩ nát óc cũng chẳng thể tìm ra phương pháp khả thi nào có thể đánh thắng đối thủ tà dị kia.

Lăng Độ Vũ đột nhiên nói: “Để tôi lợi dụng tốc độ của Đạo Hương Hiệu cao hơn mà đuổi theo Tái Sinh Hiệu, lúc hai thuyền cặp sát vào nhau, đổi cho cô lái thuyền, nhớ là không được dừng lại, chạy ra càng xa càng tốt, vô luận là phát sinh chuyện gì, cũng không được quay đầu lại.”

Hòa Điền Đạo Hương ngạc nhiên hỏi: “Thế thì anh sẽ làm gì?”

Lăng Độ Vũ lạnh nhạt bảo: “Tôi sẽ học theo cách của bọn cướp biển giữa thế kỷ, nhảy lên thuyền của đối phương.” Anh ngẩng đầu lên trời, lạ lùng bảo: “Tiếng gì thế nhỉ?”

Hòa Điền Đạo Hương nhìn về hướng màn hình radar, kêu lên: “Là máy bay.”

Lăng Độ Vũ giẫm chân nói: “Là trực thăng.”

Từ hướng đông nam xuất hiện một chấm đen, dần dần lớn lên.

Một chiếc trực thăng trong nháy mắt đã bay đến, hoàn toàn không để ý gì đến việc Lăng Độ Vũ huơ tay ra hiệu dừng lại, xoay một vòng trên không, rồi nhắm hướng Tái Sinh Hiệu ở phía xa mà đuổi theo.

Lăng Độ Vũ xông trở lại vào buồng lái, thần sắc bình tĩnh trở lại, đang gặp nguy cơ mà nổi giận là lãng phí không cần thiết.

Hòa Điền Đạo Hương hỏi: “Chuyện này là thế nào đây?”

Lăng Độ Vũ nói: “Là không quân của Đài Loan, dò đường và định vị cho cảnh sát Đài Loan, hy vọng nó không bay quá thấp.” Sức mạnh của Nạp Túy Nhân hiển nhiên là phải chịu hạn chế về mặt cự ly.

Chiếc trực thăng bay đến phía trên Tái Sinh Hiệu rồi xoay lại, cự ly bằng với Tái Sinh Hiệu.

Lăng Độ Vũ ngậm thở ra, đây hoặc giả là Nạp Túy Nhân không tác động đến trên cao được, anh nói với Hòa Điền Đạo Hương: “Tìm cách liên lạc với chiếc trực thăng đó!”

Hòa Điền Đạo Hương đang giận mình không thể giúp ích được gì, lập tức dùng vô tuyến điện thử liên lạc với chiếc trực thăng đó.

Cự ly với Tái Sinh Hiệu không ngừng thu hẹp, chiếc thuyền dần dần lớn lên trước mắt.

Lăng Độ Vũ tay trái cầm ống nhòm, đột nhiên toàn thân chấn động kêu lên: “Không!”

Những dây thần kinh đang căng ra của Hòa Điền Đạo Hương bỗng co rút mạnh vào, rồi lại giãn ra, nhìn theo hướng Lăng Độ Vũ đang nhìn.

Chiếc trực thăng bỗng bay cao lên, tựa hồ muốn trốn thoát, hiển nhiên viên phi công đã nhìn thấy cái nguy hiểm mà Lăng Độ Vũ nhìn thấy.

Một đạo hỏa quang từ Tái Sinh Hiệu bắn ra, vẽ qua bầu trời, nhằm hướng chiếc trực thăng đang chạy trốn mà đuổi theo.

Hỏa tiễn!

Nó nhanh chóng vượt qua khoảng cách giữa Tái Sinh Hiệu và chiếc trực thăng, đâm vào thân chiếc trực thăng.

“Ầm!”

Chiếc trực thăng chìm giữa một vùng lửa khói, mảnh vụn bắn ra đầy trời như những vàng trắng, rơi thẳng xuống biển.

Lăng Độ Vũ nhớ lại Hoang Đảo từng nói trong hóa đơn mua vũ khí của Cát Bách có hỏa tiễn vác vai, trong lòng nổi lên một cổ hàn ý,

đây không phải là lo sợ đối với võ khí, mà là cái thứ chiếm cứ Nạp Tủy Nhân ấy đã nắm được cách vận dụng võ khí, khiến cho nó như hổ thêm cánh, nếu mục đích của hắn là hủy diệt thế giới, Tái sinh kế hoạch lọt vào tay của nó, sẽ biến thành nguy cơ lớn nhất đối với nhân loại, điều đáng ghét là trước mắt vẫn chưa biết chút gì về Tái sinh kế hoạch.

“Ta sẽ nhanh chóng nắm lấy mọi thứ của các người, rồi lại dùng chúng để hủy diệt các người, nơi này là của bọn ta.”

Câu nói của quái vật đó vọng lên mạnh mẽ trong tâm anh, vang vọng trong tâm anh như gọi vào hang núi.

Lăng Độ Vũ rên lên một tiếng buồn rầu, giờ đầu Tái Sinh Hiệu lên.

Chiếc thuyền lập tức phóng nhanh về hướng Tái Sinh Hiệu.

Hòa Điền Đạo Hương mềm mại dựa vào người anh. Lăng Độ Vũ không tự giác ôm lấy vai bà, tâm thần thì bay đến Tái Sinh Hiệu ở xa. Anh tịnh không thất bại.

Chỉ ít anh vẫn chưa bị giết, chỉ cần còn một hơi thở, anh vẫn phải đấu tranh đến cùng.

Tái Sinh Hiệu dần dần rời xa, mất hút.

Phía đông nam truyền lại tiếng động cơ, nhưng anh biết cảnh sát Đài Loan đã “may mắn” mà chậm lại một ít.

Vực Ngoại Thiên Ma

Người dịch: Lam Sơn Quái Khách

Chương 9

Vạn lý cùng truy

Một chiếc xe thùng sang trọng được tài xế lái chạy vào công quán hào hoa của Đại Dã Long Nhất.

Quản gia kéo cửa mở ra, nói với Hòa Điền Đạo Hương vừa bước ra khỏi xe: “Đại Dã tiên sinh đang ở trong thư phòng đợi bà và Lăng tiên sinh.”

Hòa Điền Đạo Hương trông có vẻ mệt mỏi, sau khi lên bờ ở Đài Loan liền bay thẳng về Đông Kinh, cái việc ngồi thuyền đuổi tới đuổi lui đó một người yếu đuối như bà chẳng thể nào nuốt nổi, sở dĩ còn chịu được tới giờ là nhờ cái mạnh mẽ bên trong của bà.

Lăng Độ Vũ vẫn cái vẻ thung dung như trước, giống như tới đây làm khách, chứ không phải đối mặt với cơn giận dữ của Đại Dã Long Nhất, một trong mười xí nghiệp gia đứng đầu thế giới, nếu không

phải Hòa Điền Đạo Hương giả thiết ông ta không tiếp kiến Lăng Độ Vũ, bà đã không trở về nhà, Lăng Độ Vũ đứng hòng bước vào ngôi nhà hoa lệ này nửa bước.

Lăng Độ Vũ chẳng thể trốn thoát được mới phải gặp Đại Dã Long Nhất, có người đàn ông nào chịu được chính vợ của mình cùng ở một nơi vắng vẻ với một người đàn ông lạ mặt vài ngày vài đêm? Đặc biệt, Đại Dã Long Nhất lại là loại tai to mặt lớn của Nhật Bản. Đại Dã Long Nhất đứng cạnh cửa sổ, ánh sáng bị che lại ở phía sau lưng, khiến người ta nghĩ đến cảnh mây dày đặt trước khi mưa lớn. Hòa Điền Đạo Hương tỏ ra bình tĩnh khác thường, chờ quản gia đóng cửa thư phòng xong, giới thiệu: “Đây là Lăng Độ Vũ tiên sinh.” Đại Dã Long Nhất gừ khẽ một tiếng bực bội, cũng không hề động đậy.

Lăng Độ Vũ tỏ vẻ thành khẩn nói: “Tôi...” Đại Dã Long Nhất đưa tay ngăn câu nói lại, nói: “Tôi có thể trước tiên nghe Đại Dã phu nhân nói một mình được chăng?”

Lăng Độ Vũ nhún nhún vai, có gắng kềm chế ý muốn nhìn Hòa Điền Đạo Hương, miễn cưỡng mở cửa bước ra ngoài.

“Cạch.”

Đóng cửa rồi, đôi vợ chồng đã ly thân được cách ly trong một không gian yên tĩnh.

Đại Dã Long Nhất thở dài một hơi, bước về phía Hòa Điền Đạo Hương.

Hòa Điền Đạo Hương nói: “Không được lại đây!”

Đại Dã Long Nhất chẳng biết làm sao đành dừng bước, lại thở ra một hơi nói: “Đạo Hương, mấy ngày nay vì chuyện Thiên Huệ Tử, tỳ khí của tôi đã trở nên rất dễ nổi nóng, đã nói những lời không nên nói, hy vọng cô có thể hiểu.”

Hòa Điền Đạo Hương lạnh lùng nói: “Đương nhiên là hiểu, vợ chồng nhiều năm, thời gian thấy ông dài hơn thời gian không thấy ông, còn có chuyện gì mà không hiểu chứ?”

Đại Dã Long Nhất đưa tay lên nói: “Không có thời gian để tranh chấp đâu, sau khi Thiên Huệ Tử trở về, chúng ta sẽ tìm một nơi nào đó sống yên tĩnh một thời gian, được chứ? Tin tôi đi, mọi chuyện đều sẽ trở nên tốt đẹp thôi.” Giọng ông nâng cao không ít, cho thấy sức kiềm chế của ông đang giảm xuống.

Hòa Điền Đạo Hương xoay người lại, nói: “Ông vẫn chưa dám đối đầu với hiện thực, chẳng trách cảnh sát hình sự quốc tế nói với ông, một điểm cũng chẳng động được đến tâm ông, rất nhiều người đã hy sinh tính mạng trong vụ này, nhưng ông chỉ nghĩ đến ông và con gái

của ông, ông cũng chẳng chịu nghĩ đến sự việc rất đáng sợ đã xảy ra, bề ngoài thì cái vị Lăng tiên sinh đó không làm gì, nhưng lại liều mạng đi cứu con gái ông, còn ông chỉ có biết nghĩ cho mình.”

Đại Dã Long Nhất mặt xanh như thép, nói: “Nhưng tôi cũng nghĩ đến cô.”

Hòa Điền Đạo Hương cười lạnh: “Cái câu nghĩ đến tôi đó, chẳng phải đã nói cho tất cả tình phụ trên thế giới rồi sao?”

Đại Dã Long Nhất như bị đâm một quả vào bụng, lùi lại một bước, tay chống lên cái bàn giấy ở phía sau, cấp tốc thở gấp hai hơi, bỗng nhiên mắt hằn khống chế điên cuồng gầm lên: “Đạo Hương, cô chẳng hiểu gì cả, tôi thật sự chỉ yêu một mình cô thôi, khi tôi lên giường cùng với một nữ nhân khác, cũng chỉ nghĩ đến một mình cô, tôi hy vọng có thể dùng nữ nhân khác thay thế cô, để tôi quên cô đi, nhưng tôi không làm được, từ ngày đầu tiên, tôi đã biết cô không yêu tôi, cho đến ở đây giờ này phút này.”

Hòa Điền Đạo Hương quay người lại, trong mắt có ngấn lệ: “Ban đầu nếu không yêu ông, tại sao lại gả cho ông?”

Đại Dã Long Nhất khích động nói: “Cô có một ít thứ mà tôi tới nay vẫn chưa có. Khi tôi thấy ánh sáng lấp lánh trên mặt cô lúc kéo đàn vĩ cầm, khi tôi thấy cô quên hết tình cảm mà múa, tôi rất ghét cô, đó là cái lãng mạn mà tôi không thể nắm bắt được, tôi tin rằng khi tôi có cô, tôi cũng có tất cả. Nhưng tôi đã làm, tôi chỉ biết tính toán, tính toán bất cứ thứ gì có thể mang lại nhiều lợi ích nhất cho tôi. Có lúc tôi sợ nhìn thấy cô, sợ cô nhìn xuyên qua lớp vỏ kiên cường nguy trang của tôi, tôi không dám nhìn vào mắt cô, bên trong chứa đầy những mộng tưởng và linh tính. Tôi muốn biến cô thành loại người của riêng tôi, nhưng đến hôm nay, tôi biết mình đã triệt để thất bại, dù cho có toàn thế giới, có thân thể của cô, chỉ là chưa từng có được trái tim của cô. Ngay khi tôi nhìn thấy Lăng tiên sinh, tôi liền hiểu ngay người nào có thể động đến cô.”

Hòa Điền Đạo Hương môi miệng khẽ rung, nhưng chung quy cũng không nói tiếng nào, Đại Dã Long Nhất nói đúng, bà trước giờ đối với Đại Dã Long Nhất chưa từng có cảm giác chấn động tâm hồn như đối với Lăng Độ Vũ, thực ra, từ khi sinh ra đến giờ, chỉ có Lăng Độ Vũ mới khiến bà có kiểu cảm phục khắc cốt ghi tâm như thế này.

Trước giờ, bà toàn dùng lý tính để đối xử với tình yêu, khi bà nhìn thấy bản tính của Hoành Sơn Chính, bà đã lãnh tính rời bỏ. Khi bà được Đại Dã Long Nhất với thân phận của một xí nghiệp gia tuyệt đỉnh thành công, cùng với kiến thức của ông, thành thực và phong độ theo đuổi bà, bà lãnh tính chấp nhận. Tâm thần bà chưa hề buông

theo tình cảm nam nữ, chỉ có cảnh giới của nghệ thuật mới có thể thật sự thỏa mãn yêu cầu tâm linh của bà, cho đến khi gặp Lăng Độ Vũ.

Nói xong mấy câu vừa rồi, Đại Dã Long Nhất bình tĩnh trở lại, nói: “Cô muốn tôi làm thế nào?”

Hòa Điền Đạo Hương cup mắt xuống, im lặng hơn mười giây, rồi bước ra hướng cửa phòng, bước chân bà rất chậm chạp, từ từ kéo cửa ra.

Đại Dã Long Nhất nhìn theo bóng dáng xinh đẹp của Hòa Điền Đạo Hương, cho đến khi nó biến mất hẳn phía sau cánh cửa mở ra một nửa, thứ quý nhất trong đời ông, nay đã thành một vết tích của ký ức. Từ khi quen biết Hòa Điền Đạo Hương tới nay, ông chưa từng cảm thấy gần gũi Hòa Điền Đạo Hương như vừa rồi, ông đã vượt qua lòng tự tôn và ham muốn cá nhân, mở xẻ chính mình ra, cho thấy nhược điểm mà trước giờ chưa từng lộ ra.

Nhưng mĩa mai thay, quan hệ của hai người đã đến chỗ “khúc chung nhân tán”.

Lăng Độ Vũ thấy Hòa Điền Đạo Hương đẩy cửa bước ra, lách sang một bên như muốn trốn tránh ánh mắt của Đại Dã Long Nhất, tựa vào vách bên cạnh cửa.

Bà không chảy nước mắt, nhưng lộ vẻ hao tổn tâm lực quá độ. Lăng Độ Vũ bước lại phía bà.

Hòa Điền Đạo Hương ngơ ngàng nhìn anh, mệt mỏi nói: “Ông ấy đang chờ ông.”

Lăng Độ Vũ gật đầu ra chiều đã hiểu, vượt qua bà, bước vào trong thư phòng.

Đại Dã Long Nhất ngồi sau bàn giấy, thần sắc bình tĩnh đưa tay nói: “Mời Lăng tiên sinh ngồi!”

Lăng Độ Vũ ngồi xuống đối diện với ông, thẳng thừng: “Tôi chỉ muốn biết yêu cầu của Thánh chiến đoàn là gì?”

Đại Dã Long Nhất không ngờ anh lại thẳng thắn như vậy, bỗng đại sinh hảo cảm, thu lại thần sắc cảnh giác trong mắt, nói: “Tôi là một thương nhân, xưa nay chỉ chịu giao dịch công bằng thôi.” Lăng Độ Vũ nói như chém đinh chặt sắt: “Tôi hoàn toàn hiểu, trước tiên, tôi cam đoan sẽ đặt nhiệm vụ giải cứu lệnh thiên kim lên hàng đầu, kế tiếp, ông sẽ không phải lo lắng về chuyện cảnh sát sẽ truy cứu ông chuyện giao dịch với bọn tội phạm, vì tôi tịnh không phải là người của cảnh sát.”

Đại Dã Long Nhất chăm chú nhìn anh, thở ra một hơi: “Tôi có nằm mơ cũng không ngờ được sự tình lại trở nên khúc chiết ly kỳ như thế

này, khiến người ta khó tin, nhưng lại là sự thật.” Ông ta nhìn lên trần nhà, ngây ra mất nửa ngày rồi mới thở ra một hơi thật dài, nói: “Đứa bé này rất đáng thương, năm mười hai tuổi mẹ nó đã nhảy lầu tự tử.” Lãng Độ Vũ hỏi: “Lệnh thiên kim rốt cuộc là bị bệnh gì vậy?”

Đại Dã Long Nhất trong mắt thoáng vẻ u buồn, thấp giọng nói: “Đó là một thứ quái bệnh di truyền, mẹ nó bị mộng du nghiêm trọng, thường thất hồn lạc phách mà xông xáo khắp nơi, bị rơi từ trên lầu xuống.

Thiên Huệ Tử trước giờ rất bình thường, cho đến mấy tháng trước đột nhiên phát tác, bác sĩ cũng chẳng nói được nguyên nhân do đâu, tựa hồ một loại ly hôn bệnh vậy.”

Giữa hai người im lặng mất một lúc.

Đại Dã Long Nhất nhớ lại người vợ đã mất, Lãng Độ Vũ lại đang tìm hiểu quái bệnh của Thiên Huệ Tử. Thiên Huệ Tử biết được chỗ mình bị nhốt, phải chăng có liên quan đến quái bệnh này?

Đại Dã Long Nhất đột nhiên lại lật tờ giấy ra viết.

Lãng Độ Vũ bất giác nhìn ông.

Đại Dã Long Nhất giơ tờ giấy lên, trên đó là một đồng chữ viết, gồm có địa danh và ngày tháng.

Lãng Độ Vũ hoảng nhiên đại ngộ, không thể không bội phục kế hoạch chu tường của Thánh chiến đoàn.

Trên tờ giấy đó là lộ trình và thời gian biểu mà công ty vệ tinh quốc tế của Đại Dã Long Nhất sẽ vận chuyển một lượng lớn khí tài đến công ty phóng vệ tinh nhân tạo của nước Pháp.

Lượng khí tài này chủ yếu là bộ phận phát xạ hỏa tiễn mang vệ tinh nhân tạo, nếu như Thánh chiến đoàn yêu cầu Đại Dã Long Nhất chuyển giao lượng khí tài này cho chúng, Đại Dã Long Nhất dù có đồng ý hay không cũng hữu tâm vô lực, nhưng chỉ cần Đại Dã Long Nhất cho chúng biết chính xác thời gian và lộ trình vận chuyển, để cho bọn chúng giữa chừng đánh cướp, chẳng những Đại Dã Long Nhất khỏi phải chịu trách nhiệm, mà Thánh chiến đoàn cũng có thể có được tính linh hoạt cao nhất trong hành động.

Thảo nào Đại Dã Long Nhất không chịu nói yêu cầu của bọn bắt cóc với hình cảnh quốc tế, bởi vì loại hành động đồng phạm này, Đại Dã Long Nhất thậm chí còn không dám dùng miệng nói với anh, sợ trên người anh có máy ghi âm, ghi lại cuộc nói chuyện.

“Tách!”

Đại Dã Long Nhất bật lửa, châm vào một góc của tờ giấy.

Chỗ góc phía dưới của tờ giấy chưa thông tin tối quan trọng bị châm lửa, lửa dần dần cháy lan lên phía trên, chỗ bị cháy cuộn cong lên, phát ra những tiếng “lép lép” nhỏ nhỏ. Ánh lửa chiếu hồng khuôn

mặt của Đại Dã, có chút tiều tụy không nói ra; một khắc trước đây ông quyết định không nói ra cuộc giao dịch bí mật với Thánh chiến đoàn, một khắc này ông đã không chút giấu diếm nói ra tất cả.

Đại xí nghiệp gia chưa từng thất bại ở thương trường này, đột nhiên cảm thấy cái trống rỗng của việc không có gì.

Trên màn huỳnh quang xuất hiện từng chấm ánh sáng, hiển thị những người khác nhau.

Khi trên màn hình xuất hiện một người đàn ông râu ria, Lăng Độ Vũ nói: “Đây!”

Kim Thống ngừng dịch chuyển màn hình, để người đàn ông đó ở giữa màn hình, giở chồng hồ sơ ở bên cạnh màn hình, xem qua rồi nói: “Mạch Phu Bác Sĩ, 43 tuổi, chuyên gia trí thông minh nhân tạo, chuyên nghiên cứu người máy có đầu óc bằng điện tử, cao năm mươi một thốn, lùn hơn anh một thốn, thể trọng 165 pound, lúc nhỏ vì bệnh mà cổ họng bị khàn, trầm mặc ít nói, là một thành viên của “Nhóm cứu vớt địa cầu”. Này! Nói thế này thì quá thừa rồi, bởi vì hình vừa chiếu là toàn bộ khuôn mặt của bọn khốn nạn này.”

Lăng Độ Vũ quan sát cẩn thận Mạch Phu bác sĩ trên màn hình, mỉm cười nói: “Đây là đối tượng giả mạo tốt nhất, tôi muốn xem tất cả tư liệu của hắn, bao gồm giọng nói, dáng đi, càng tường tận càng tốt.”

Kim Thống nói: “Chuyện này tuyệt đối không thành vấn đề, vấn đề là ở chỗ phương pháp này không thực hiện được, vì sao không trực tiếp liễu dương, bố trí thiên la địa võng, ví dụ như chờ cho đến lúc người của Thánh chiến đoàn cướp đoàn vận tải thiết bị phóng hỏa tiễn, mở ra, phát giác bên trong toàn là cảnh sát, đó mới là kế hoạch tuyệt nhất.”

Lăng Độ Vũ vỗ mạnh lên bả vai to bè của Kim Thống, nói với đại hán thô hào người Đức này: “Nếu có lựa chọn tốt hơn, tôi nguyện xông vào hang cọp để bắt cọp con.”

Kim Thống nhíu mày nói: “Nhưng những khó khăn của anh chỉ hoàn toàn là giả thiết, đầu tiên anh giả thiết rằng quái vật này chiếm cứ thân thể của Nạp Túy Nhân, học tập và hiểu hết những kí ức trong đại não của Nạp Túy Nhân, bao gồm điều khiển tàu bè, sử dụng vũ khí, cho tới bập bẹ học ngôn ngữ, biết luôn Tái sinh kế hoạch là chuyện gì. Tiếp đó, anh lại giả định rằng mục tiêu của hắn và Thánh chiến đoàn chẳng chút khác nhau, hay hắn kế thừa “di chí” của Nạp Túy Nhân, hà, tiếp tục làm Nạp Túy Nhân, lãnh đạo Thánh chiến đoàn hoàn thành kế hoạch. Quá nhiều giả định, chỉ có một điểm không được, chúng ta cho dù phải hảo mộng thành không, nhưng anh chỉ đòi lãng phí thời gian làm chuyện hóa trang thành một nhà

khoa học quái dị điên cuồng bị bệnh khàn tiếng, nếu quả sau này không thể chữa lại được, mới gọi là oan uổng.”

Lăng Độ Vũ tỏ vẻ “đúng thế!”

Kim Thống thở ra: “Anh rốt cuộc có nghe tôi nói không vậy? Theo phương pháp của tôi, chúng ta chắc chắn sẽ nắm chắc cả bọn khoa học điên đó trong lòng bàn tay, nghiêm hình khảo đả, lúc đó chỉ sợ bọn chúng không gì không khai.”

Lăng Độ Vũ cười nói: “Anh là bạo chúa hay sát nhân vương? Có chứng cứ gì để nói bọn chúng là người của Thánh chiến đoàn? Giao du với Phí Thanh đâu thể coi là hành vi tội phạm được.”

Kim Thống chỉ vào màn hình nói: “Chỉ là nếu anh muốn hóa trang thành người đàn ông râu ria này, tôi cũng phải bắt hắn nhốt lại.”

Lăng Độ Vũ tỉnh bơ: “Chỉ cần tôi gọi một cú điện thoại, đảm bảo Đại Bá Tử có một thời không gặp phải xuất đầu lộ diện, những việc anh cần làm chỉ là đừng có mù quáng bắt bớ người mà tôi cải trang.”

Kim Thống lắc đầu cười nói: “Tôi cuối cùng cũng nói không lại anh.”

Lăng Độ Vũ nói: “Yên tâm đi! Nạp Túy Nhân là người chủ trì việc bắt cóc Thiên Huệ Tử trong Thánh chiến đoàn, sở dĩ chỉ cần cướp được bộ phận phóng hỏa tiễn, mà những thành viên “nhóm cứu vớt địa cầu” lại đồng thời tới cùng một địa điểm, là để tiếp tay Nạp Túy Nhân tiến hành “Tái sinh kế hoạch”, cũng cho thấy “giả thiết” của tôi toàn bộ đều thành sự thực.”

Kim Thống trầm ngâm mất nửa ngày, nói: “Kiện hàng bộ phận phóng đó hiện đang vượt Đại Tây Dương trên đường đi đến Pháp, chỉ cần bọn chúng cướp kiện hàng đó đi, sẽ có biện pháp tìm ra sào huyệt của bọn chúng.”

Lăng Độ Vũ nói: “Tôi hiểu anh đã lắp trên kiện hàng đó thiết bị phát tín hiệu dò tìm cự ly xa, chỉ cần anh đừng cho người theo đuôi chúng, bởi vì Nạp Túy Nhân hiện tại có sức mạnh tinh thần kinh người, có thể dễ dàng nhận ra và tiêu diệt bất cứ kẻ nào bám theo hắn.”

Kim Thống biến sắc mặt, nhìn Lăng Độ Vũ nói: “Đây mới là chỗ có vấn đề, giả thiết rằng hắn có sức mạnh linh truyền cảm siêu tự nhiên, anh làm sao mà thoát qua pháp nhãn của hắn?”

“Tít...” Điện thoại kêu lên.

Kim Thống bắt điện thoại, để vào một bên tai, sắc mặt bên kia không ngớt biến đổi, bóp chặt ống nói trầm giọng: “Giả thiết của anh biến thành sự thực rồi, tàu hàng ở Đại Tây Dương, phía tây bắc quần đảo Azores đã gặp hai trực thăng và một tàu hàng loại nhỏ chặn đường cướp mất kiện hàng chứa thiết bị phóng hỏa tiễn.”

Lăng Độ Vũ hai mày đều nhướng lên, nói: “Nhất định là phải thấy người đàn ông râu rậm đó đến chỗ đó.”

Ánh mắt Kim Thống chuyển về hình ảnh Mạch Phu Bác Sĩ trên màn hình, anh rất khó tưởng tượng ra Lăng Độ Vũ sau khi đã biến thành một người đàn ông râu ria, hay là một bộ mặt khác. (mất một phần) Vũ là một trong số đó.

Một âm thanh khàn khàn truyền lại: “Đạo Hương!”

Hòa Điền Đạo Hương nhảy dựng lên hỏi: “Ai?”

Giọng khàn khàn chuyển thành tiếng cười của Lăng Độ Vũ: “Là tôi!”

Hòa Điền Đạo Hương ngạc nhiên vui mừng kêu lên: “Sau khi anh tới Mỹ, tôi cho rằng anh không muốn liên lạc với tôi nữa.”

Lăng Độ Vũ nói: “Sao lại thế chứ, việc cứu Thiên Huệ Tử đã có chút manh mối rồi, tôi muốn lập tức lên đường tới một nơi, cho nên mới gọi điện cho cô an tâm, cũng phiền cô thông tri cho Đại Dã tiên sinh một tiếng.”

Hòa Điền Đạo Hương thấp giọng nói: “Hai tuần rồi tôi không nói chuyện điện thoại với ông ta.” Câu nói vừa ra khỏi miệng, khuôn mặt xinh đẹp bỗng nóng lên, mấy câu này không cần phải nói, người ta căn bản là không có hỏi.

Lăng Độ Vũ ngậy ra một cái, nói: “Tôi không có thời gian, máy bay sắp cất cánh rồi, cố gắng bảo trọng, nghe nói cô định cuối tháng sẽ biểu diễn độc tấu, hy vọng lúc đó tôi và Thiên Huệ Tử là khách mời.”

Hòa Điền Đạo Hương cội lòng rung động một trận, thấp giọng nói: “Lăng tiên sinh, những buổi biểu diễn âm nhạc của tôi, vĩnh viễn dành một ghế cho anh.”

Bà nhẹ nhàng gác điện thoại.

Vực Ngoại Thiên Ma

Người dịch: Lam Sơn Quái Khách

Chương 10

Tái sinh kế hoạch

Máy bay hạ dần tốc độ hướng xuống phi trường Queensland của Úc. Mạch Phu bác sĩ nâng mớ hành lý giản tiện, dùng dáng đi nghiêng sang bên phải độc nhất vô nhị, từng bước bước lại chỗ cho thuê xe của sân bay.

Một thanh niên đã chờ sẵn ở đó, mặt đầy nét cười, nói: “Tiên sinh, có muốn làm một cuộc xe jeep phiên sơn việt lĩnh không?”

Mạch Phu nói bằng cái giọng khàn khàn của mình: “Chỗ đó xa lắm đấy!”

Thanh niên nói chắc nịch: “Không thành vấn đề, chỗ nào tôi cũng đi hết!”

Mạch Phu trước kia do lo chỗ cần đến quá xa, chẳng xe nào chịu chở, chỉ có tự thuê xe, hiện giờ đã có người đưa tới cửa, đỡ cho mình cái khổ chẳng quen đường, làm gì chẳng chịu, bèn hỏi: “Ca Mộc Uy Nhĩ anh có chịu đi không?”

Thanh niên sáng khoái: “Đương nhiên là chịu!”

Chiếc xe jeep phóng trên đường như gió thổi chớp xẹt.

Mạch Phu nhắm mắt dưỡng thần, trong lòng lại không khỏi vạn phần hưng phấn, ngày thành công của kế hoạch chạy trốn càng lúc càng gần.

Thanh niên nói: “Tiên sinh! Tôi biết rất rõ chỗ sa mạc Ca Mộc Uy Nhĩ này, ông cần đến nơi đó à?”

Mạch Phu thuận miệng đáp: “Tôi muốn tới nông trường Sáng Thế ở cao nguyên Ba Khắc Lợi phía bắc Ca Mộc Uy Nhĩ. Xin lỗi! Tôi muốn nghỉ ngơi một chút.”

Chiếc xe tiếp tục hành trình, xuyên qua rừng mưa, chạy tròng trành lắc lư trên con đường đầy bùn nhão, Mạch Phu không khỏi vui mừng vì mình đã ngồi trên chiếc Jeep này.

Chiếc xe đột ngột dừng lại.

Mạch Phu ngạc nhiên mở mắt ra, kêu lên: “Chuyện gì vậy?”

Thanh niên quay lại, kính chắn nói: “Xin lỗi! Có vị bằng hữu muốn đi nhờ xe.”

Mạch Phu bức tức: “Chuyện này làm sao có thể...”

Cửa xe bị kéo ra, một người thò đầu vào.

Mạch Phu giận dữ nhìn về người đó, đột nhiên kinh ngạc há hốc mồm ra.

Ông nhìn thấy chính mình.

Một người giống hệt ông đang muốn chen vào xe. Nén cơn đau trên vai, ông ta nhìn về chỗ đau, một cây kim thò ra.

Ông muốn kêu, nhưng phát hiện ra đầu lưỡi đã không nghe lệnh mình nữa, thanh âm vốn có đã trốn đâu mất, ý thức cũng dần dần mơ hồ theo, mất hết tri giác.

Nhìn Mạch Phu bác sĩ đã hôn mê, Lăng Độ Vũ, kẻ hóa trang thành ông ta cười nói: “Bằng hữu! Hy vọng ở trong tù ông có thể kiếm được cơ hội tái sinh.”

Thanh niên lái xe kì quái nói: “Long Ưng! Làm sao tôi lại không thấy anh bắn kim thuốc mê vậy nhỉ?”

Lăng Độ Vũ giơ cẳng tay phải lên nói: “Anh nhìn này, chỗ cơ thịt này là giả đấy, chỉ cần tôi ấn khuỷu tay về phía trước, kim thuốc mê liền có thể bắn ra, tốt rồi, mọi thứ cứ theo kế hoạch mà làm!”

Nước lũ từ sông tràn qua mặt đường, nước từ bên dưới không ngừng tràn lên, chiếc xe Jeep xông qua bắn ra bọt nước đầy trời, dưới ánh mặt trời nóng bỏng tạo ra hàng loạt những cầu vồng tạm thời nhưng đẹp mắt.

Sau bảy giờ xe chạy, Lăng Độ Vũ đã đến vùng biên giới hoang vu của sa mạc. Đối với việc có một thôn xóm nhỏ có khói nấu ăn bốc lên, đã là chuyện của ba tiếng đồng hồ trước. Tại hòn đảo ở nam bán cầu này, có một loại yên tĩnh như hoàn toàn cách biệt với thế giới bên ngoài.

Trên lớp cỏ trong rừng mưa hai bên, mỗi mỗi đều có những đồng đất hình tròn nhô cao lên, cho thấy đó là vương quốc của kiến, đấu tranh và hiểm ác của nhân gian, một điểm cũng không thể chạm vào quốc độ của bọn chúng, nhưng nếu văn minh nhân loại mở rộng thêm một bước, bọn chúng lại trở thành vật hi sinh. Con người không chấp nhận những sinh mệnh khác có biên giới riêng của chúng.

Một bảng chỉ đường trên đường làm tâm thần đang rong ruổi của Lăng Độ Vũ bị kéo trở về với thực tại, tấm bảng dựng đứng trên một nhánh đường rẽ nghiêng, viết: “Sáng Thế nông trường, không tiếp khách ghé thăm”, hài hước là nhánh đường rẽ này lại to hơn so với đường chính.

Chiếc xe jeep chạy tới, chẳng bao lâu cảnh vật trước mắt rộng rãi sáng sủa ra, hiện ra một thung lũng rộng lớn, bốn bên là dãy núi vây quanh, trên thung lũng phân bố rải rác những kho hàng, kho lương thực, phòng ốc, tháp nước, hàng trăm con trâu, dê gặm cỏ khắp nơi, những con Kangaroo hình dáng to lớn quay đầu lại, cảnh giác nhìn kẻ xâm nhập là anh.

Lăng Độ Vũ dừng lại trước cửa cổng, cạnh cửa dây thép giăng dài về hai bên.

Một người đàn ông trung niên mang đầy đủ dáng dấp của nông dân Úc châu, mở cổng đón nói: “Mạch Phu bác sĩ, còn nhận ra tôi không? Không thấy ông ít ra cũng cả năm rồi đấy!”

Lăng Độ Vũ giảm đi một nửa gánh nặng, lấy giọng khàn khàn của Mạch Phu cầu nhàu một tiếng: “Người đến đã đủ chưa?” câu này đã biểu lộ thái độ trầm mặc ít nói của Mạch Phu, tránh được rắc rối do không nhận ra được đối phương, vừa thuận tiện thám thính tình hình.

Người đó nói: “Ông là người cuối cùng đấy, hy vọng kế hoạch tiến

hành như mong đợi” chẳng chút nghi ngờ mở lớn cổng ra.

Chiếc xe jeep của Lăng Độ Vũ chạy thẳng vào, nông trường rộng lớn thế, nhưng nhìn lại chẳng thấy ai cả, không khỏi trầm kêu khổ, chiếc xe của mình phải chạy đi đâu? Nếu là Mạch Phu bác sĩ hoặc giả còn biết, chứ anh là hàng giả mà.

Đang lúc do dự, thì ở một kho hàng lớn cách vài trăm mã phía bên trái, có người đẩy cửa bước ra, từ xa vẫy anh gào lớn: “Điện nào cuồng nhân, cuối cùng cũng đến rồi hả?” trong lời nói có sự thân thiết của lão bằng hữu lâu năm.

Gánh nặng của Lăng Độ Vũ vừa buông xuống đã lại nhấc lên, ứng phó với lão bằng hữu thâm giao của Mạch Phu, chỉ cần không cẩn thận một chút là lộ tẩy hết ngay. Huống chi anh ngay cả đối phương là ai, gọi bằng gì cũng không biết. Nhưng lúc này đã thành thế cưỡi hổ, chỉ còn biết chạy xe đến.

Chiếc xe dừng lại bên cạnh người đó, sau khi nhìn người đó xong, Lăng Độ Vũ hầu như muốn reo lên vì mừng rỡ, dáng người phúc phịch, khuôn mặt tròn luôn tươi cười làm cho cặp kính gọng vàng dường như có thể rớt bất cứ lúc nào, chính là kẻ trong nhà có ác thù, chuyên gia hỏa tiễn mất tích, Bạch Lại Nhân bác sĩ.

Lăng Độ Vũ trừng mắt dưới cặp kiếng hóa trang, mô phỏng cách chào hỏi bạn bè của Mạch Phu mà anh đã thấy trong ảnh, trong họng làm bầm một tiếng, nhưng không nói gì.

Bạch Lại Nhân ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, hứng khởi nói: “Đi! Trước tiên phải dẫn anh gặp thủ lĩnh, còn không chịu cho xe chạy?”

Lăng Độ Vũ trầm kêu cứu mạng, xe rớt cuộc phải tới chỗ nào? Chỉ có thiên tài mới hiểu được, đáng tiếc thiên tài không phải là anh.

Chiếc xe chuyển động.

Lăng Độ Vũ trong lúc gấp gáp sinh mưu trí, dùng tiếng Anh đậm chất Ái Nhĩ Lan của Mạch Phu hỏi: “Thủ lĩnh thế nào rồi?”

Bạch Lại Nhân chẳng chút nghi ngờ nói: “Thủ lĩnh tuy đã lấy được bộ phận đầy, nhưng vì bị cảnh sát giết nhiều huynh đệ tử muội, người cũng biến đổi rất nhiều rồi.”

Khi hắn nói đến thủ lĩnh, rất tự nhiên nhìn về tháp nước cao hơn ba mươi xích ở phía xa.

Lăng Độ Vũ trong lòng thầm mừng, cho xe chạy về phía tháp nước.

Bạch Lại Nhân tựa hồ đã quen với việc anh mười câu hỏi chín câu không trả lời, thao thao bất tuyệt nói về làm thế nào để trừ khử mọi khó khăn, thành công “Tái sinh hỏa tiễn”, lắp đặt thành công bộ phận đầy mới cướp được, lại làm thế nào mà cải tiến nhiên liệu, Lăng Độ Vũ một chữ cũng không bỏ sót, nhưng trước sau vẫn không nắm

được Tái sinh kế hoạch là chuyện gì.

Hai người dừng xe trước tháp nước.

Lăng Độ Vũ học theo dáng đi của Mạch Phu, cùng Bạch Lại Nhân dìu nhau bước vào tháp nước.

Đáy tháp nước là một khoảng không gian hình tròn, thoát nhìn lên trên, không có một thông đạo nào cả, nhưng Lăng Độ Vũ có thể nhìn thấy tối thiểu hai camera ẩn tàng rất tài tình, từ hai góc khác nhau chiếu tới anh và Bạch Lại Nhân.

Àm àm!

Mặt đất hình tròn đường kính hai xích, chuyển động xuống dưới, để lộ ra một cái thang cuốn bắc xuống dưới, hai người bước xuống thang, hơn mười bậc đưa đến một không gian khoảng hai trăm xích trở lại, nơi này tịnh chưa tới đáy, bởi vì đây chỉ là cửa vào của một cái thang máy, Lăng Độ Vũ thâm lúu lười, quý mô như vậy, đòi hỏi bao nhiêu nhân lực vật lực?

Tư thế tay ấn gọi thang máy của Bạch Lại Nhân rất đặc biệt, ấn nhanh ba cái liên tiếp, thả tay ra, rồi lại ấn một cái lâu hơn. Lăng Độ Vũ ngẫm ghi nhớ, Thánh chiến đoàn tất nhiên có kiểu võ bọc bảo mật khác thường, chỉ cần không chú ý một chút, liền bộc lộ thân phận ngay.

Không hề có một đèn hiệu nào báo bên dưới còn bao nhiêu tầng, chỉ có tiếng thang máy kêu liên tục cả buổi, vẫn chưa thấy gì, có thể nhận thấy chỗ làm việc nằm sâu dưới lòng đất. Chỗ này đương nhiên không phải là cửa vào duy nhất, nhưng lại là thông đạo đương nhiên đến gặp Nạp Túy Nhân.

Bạch Lại Nhân nói: “Thời gian qua thật nhanh, lại một lần nữa chỗ này xảy ra chuyện năm năm trước, chớp mắt đã đến lúc phát xạ Tái sinh hỏa tiễn. Tôi thường nghĩ, chúng ta có phải là những thằng ngốc không? Lại muốn ngày tận thế tới sớm.” Nói đến cuối cùng nụ cười trên gương mặt tươi cười của chuyên gia hỏa tiễn thu lại, ngữ điệu than thở.

Lăng Độ Vũ phải một cơn khó chịu, người này nhìn ngang nhìn dọc gì cũng thấy không giống một kẻ điên hay tên khốn nạn, vậy cái gì bức hấn chạy vào đường này, khiến hấn vứt bỏ thành công và vinh dự đã có? Lòng nghĩ như vậy, miệng lại nói: “Còn có thể thay đổi việc làm sao?”

“Cạch!”

Cửa thang máy mở ra, Bạch Lại Nhân đi đầu, đồng thời gật đầu nói: “Đúng rồi, chúng ta không còn dư địa để lựa chọn, vì tương lai của nhân loại... vì tương lai của nhân loại...”

Thang máy đi xuống, xuống khoảng năm mươi đến sáu mươi xích, thang máy dừng lại, cửa thụt sang hai bên, một đạo hành lang rất dài xuất hiện trước mắt.

Lăng Độ Vũ muốn đợi Bạch Lại Nhân đi trước, nhưng Bạch Lại Nhân động cũng không động, lại kì quái nhìn về phía anh.

Lăng Độ Vũ biết là không xong, tiên phát chế nhân hỏi: “Cái thang cha Năng Ân đâu rồi?”

Bạch Lại Nhân bưng tỉnh nói: “A! Lão bằng hữu chuyên đấu khẩu với anh đó, đang làm kiểm tra theo lệ ở kho lạnh, thang cha cẩn thận đó mỗi ngày không tra đủ trăm lần, làm sao ngủ được, chờ anh xem thủ lĩnh xong, lại kiểm chúng ta uống tách cà phê.”

Lăng Độ Vũ kêu khổ một tiếng, dùng nỗ lực cuối cùng nói: “Anh không cùng đi với tôi sao?” Không có hấn dẫn đường, cái chỗ quý này đúng là một bước cũng khó đi, kho lạnh lại chẳng biết là ở đâu.

Bạch Lại Nhân lắc đầu nói: “Khỏi! Gần đây tôi rất sợ nhìn thấy ông ta, mắt ông ta tựa như nhìn thấu tim người. Đi nhanh đi! Ông ta nhất định đợi đến buồn bực không chịu nổi, mỗi người đến ông ta đều muốn nhìn mặt một cái.

Lăng Độ Vũ miễn cưỡng bước ra khỏi thang máy, anh chờ cửa thang máy đóng lại, khẳng định thang máy đã đi xuống, trong lòng mới hơi yên, tuy không biết bên dưới còn mấy tầng, chỉ ít kho lạnh nằm ở phía dưới không còn nghi ngờ gì nữa. Tới đây chưa tới nửa giờ, lại biết được quá nhiều chuyện, như Tái sinh hỏa tiễn đã sắp bắn đi; sự tồn tại của kho lạnh, cái thứ chiếm cứ Nạp Túy Nhân mạo xưng Nạp Túy Nhân, hiện tại còn muốn gặp anh, chỉ cần khiến anh bộc lộ thân phận, cơ hội đào tẩu cơ hồ không còn nữa.

Tiếng chân anh vang lên trên hành lang trống vắng, cuối cùng là một cánh cửa thép, không có một cái khóa nào, Lăng Độ Vũ đứng trước cửa, cơ hồ không tự giác đưa tay gõ đầu.

Một giọng nữ vang lên: “Xin báo tên và mã số.”

Lăng Độ Vũ biết rằng không do dự được, nói: “Mạch Phu bác sĩ, còn chưa có mã số.” Không phải chưa có mã số, mà căn bản là không biết mã số, hy vọng người mới đến chưa có số hiệu cũng nói như vậy.

Giọng nữ vui mừng nói: “Thì ra là ông, thủ lĩnh đang chờ ông, nhất định có người nói với ông mã số cũ đã bỏ, mã số mới của ông là 258, mã số cuối cùng.”

Qua xong cửa này, Lăng Độ Vũ lau mồ hôi trán, thay mã số có lẽ là biện pháp an toàn, trái lại cứu anh một mạng, nhìn lại nhân duyên của Mạch Phu ở chỗ này không tệ, chính mình được nhờ sự che chở

của hắn.

Tuy nói anh đã chuẩn bị, cảnh tượng đập vào mắt, vẫn khiến anh ngạc nhiên.

Sau cánh cửa là một trung tâm điều khiển gần hai ngàn xích, mấy chục người nam nữ đang bận rộn làm việc, mỗi cách mỗi dạng máy móc, sánh kịp với bất kì trung tâm vũ trụ nào. Một bên trung tâm điều khiển đặt kính ngấn, bên ngoài lớp kính là không gian rộng lớn, một cái hỏa tiễn đứng thẳng, gần trăm công nhân mặc đồng phục xây dựng khung thép ở bên vách hỏa tiễn, làm công việc lắp ráp cuối cùng cho hỏa tiễn.

Giọng nữ vừa rồi vang lên bên tai nói: “Đẹp chứ? Nó sẽ mang nhân loại đến một tương lai mới.”

Lăng Độ Vũ thu hồi mục quang đang nhìn đài phóng hỏa tiễn uy phong lẫm liệt, đồng thời nhìn sang bên cạnh, nữ tử tóc vàng đón tiếp lúc nãy hưng phấn đến mức tiểu kiểm phát sáng, ngồi sau một cái bục truyền hình, kiểm soát cửa vào của anh, cho thấy năng lực tổ chức cao độ của Thánh chiến đoàn.

Lăng Độ Vũ tỏ vẻ hưng phấn gật đầu.

Nữ lang dùng tay ấn nút mở cánh cửa ở bên trái phòng điều khiển, nói: “Thủ lĩnh đang chờ ông.”

Lăng Độ Vũ cảm ơn một tiếng. Băng ngang phòng điều khiển, đi vào phòng của Nạp Túy Nhân, dọc đường không ngừng có người chào hỏi anh, anh cũng đáp lại ra vẻ quen biết.

Cuối cùng cũng đến trước cửa phòng.

Anh không chút chần chừ gõ cửa ba cái, ngừng một chút, lại gõ một cái. Anh không biết cách gõ cửa của Bạch Lại Nhân có dùng được ở đây không, chẳng qua không ngại làm thử.

Một giọng nam trầm thấp vang lên: “Vào đi, Mạch Phu bác sĩ.”

Lăng Độ Vũ đẩy cửa đi vào, vừa may chạm ngay ánh mắt như thiểm điện của Nạp Túy Nhân, năng lượng lạnh băng chảy vào trong thần kinh não của anh. Lăng Độ Vũ hoàn toàn cởi mở hết tâm thần đồng thời mãnh liệt dùng thân phận của Mạch Phu đem cảnh tượng Tái sinh hỏa tiễn vừa nhìn thấy chặn mạnh trong não, trong lòng mạnh mẽ khởi lên sự vui thích mà mong ngóng đối với tương lai đẹp đẽ của nhân loại, lại nghĩ đến cấu trúc bên trong của máy vi tính.

Cảm giác lạnh băng biến mất.

Nạp Túy Nhân nở một nụ cười, nói: “Ngồi.”

Lăng Độ Vũ biết đã qua mọi nguy hiểm. Quái vật này tuy chiếm cứ Nạp Túy Nhân, nhưng cũng chịu ảnh hưởng những khuyết điểm nhân loại của Nạp Túy Nhân, ví dụ như lúc này không hề đề phòng

anh. Giả như hấn lại tra xét kĩ một lần nữa, Lăng Độ Vũ nhất định không có chỗ trốn.

Anh ngồi đối diện với Nạp Túy Nhân, anh đã chiếm được tín nhiệm sơ bộ của đối phương.

Nạp Túy Nhân nhìn anh nói: “Công tác của anh rất tốt, những thay đổi đó làm cả kế hoạch dấn lên con đường thành công, có thể nói như quả không có anh, hỏa tiễn không thể phát xạ vào ngày hôm sau.”

Lăng Độ Vũ đến tim đập mạnh cũng không dám, trong não hết sức xây dựng sự hưng phấn đối với Tái sinh kế hoạch, nói giọng khàn khàn của Mạch Phu: “Tôi rất cao hứng, mộng tưởng của chúng ta sắp được thực hiện rồi.”

Nạp Túy Nhân gật đầu nói: “Kế hoạch này do một tay tôi kiến lập, đến nay đã hai mươi lăm năm rồi, một đời của tôi đặt vào đây, cuối cùng tâm huyết cũng không bỏ phí, chỉ tiếc Phí Thanh, Ngải Toa và Hoành Sơn bọn họ không thể tham dự.”

Lăng Độ Vũ ép buộc trong não mình một mảnh trắng trơn, không nhớ tới bọn họ. Hải hước là hai người họ mỗi người đều mang lòng quỷ, Lăng Độ Vũ muốn đối phương tin mình là Mạch Phu, đối phương lại không ngừng thiết pháp khiến Lăng Độ Vũ tin hấn là Nạp Túy Nhân. Vách bên phải của phòng làm việc và phòng điều khiển giống nhau, đều dựng bằng kính, qua đó có thể nhìn thấy cái hỏa tiễn trên bệ phóng, đầu hỏa tiễn còn cách mấy chục xích nữa mới đến cái cửa sổ lớn bằng thép, Lăng Độ Vũ dựa vào vị trí ước đoán kho hàng lớn mà Bạch Lại Nhân vừa chạy ra.

Nạp Túy Nhân cũng rất thích thú đối với hoạt động nhộn nhịp quanh hỏa tiễn bên ngoài tấm kính. Những nhân viên dùng cánh tay máy gắn trang bị phòng nhiệt quanh hỏa tiễn.

Nạp Túy Nhân nói: “Đây đúng là mơ ước vĩ đại của loài người.”

Lăng Độ Vũ bắt buộc mình không được suy nghĩ, trong não phản ánh trung thực những gì mắt thấy tai nghe. Bởi vì chỉ cần trong não anh có bất kì hoạt động dị thường nào, cũng có thể khiến cái thứ bên trong Nạp Túy Nhân cảnh giác.

Có người đến dưới tấm kính, huơ tay ra hiệu với Nạp Túy Nhân.

Nạp Túy Nhân ra hiệu đã hiểu. Nhắc thân mình lên, nói với Lăng Độ Vũ: “Mạch Phu bác sĩ, bọn họ có chuyện cần kiểm tôi, công tác bên phía anh đã hoàn thành. Nên nghỉ ngơi một lúc đi!”

Lăng Độ Vũ đề nén xung động, trong họng làm bầm một tiếng, theo đuôi Nạp Túy Nhân bước ra khỏi phòng làm việc. Anh cố ý mượn cơ đóng cửa tụt về sau vài bước, mắt thấy Nạp Túy Nhân dần dần đi xa,

bỗng nhiên bên cạnh một người tiến lại, ôm vai anh, kêu lên: “Còn bất không được tên gian tế giả mạo người.”

Lăng Độ Vũ hồn phi phách tán, nhìn người đi lại.

Đầu tóc hoa râm, nghi dung đoan chính, chính là một thành viên khác của “Cứu vãn địa cầu tiểu tổ”, Tra Lý bác sĩ, xem tình hình chỉ là kiểu vui đùa của một lão bằng hữu.

Một cỗ năng lượng lạnh băng tiến nhập thần kinh của anh, những làn sóng điện não kinh hoàng của anh làm kinh động đến phản ứng của “hắn”.

Lăng Độ Vũ không dám đón ánh mắt nhìn lại của Nạp Túy Nhân, trong não tưởng tượng đến tình cảnh đẩy Tra Lý từ trên tàu rơi xuống biển, lại ôm lấy Tra Lý nói: “Đẩy người xuống biển cũng không cần ôm canh cánh như thế này.”

Nạp Túy Nhân lộ vẻ thư thái, bước đi theo con hẻm hẹp.

Còn Tra Lý lại ngẩn ra, hỏi: “Cái gì? Cái gì đây...”

Lăng Độ Vũ không chờ hắn nói hết: “Lại đây! Cùng ta đi tới kho lạnh nào.” Trong lòng lại ân hận trong lúc khẩn cấp không thể nghĩ cảnh đẩy người xuống biển có làm Nạp Túy Nhân thay đổi lòng tin vào nguyên nhân kinh hoàng của mình không. Nói cho cùng, thứ này làm người chưa lâu, cho nên chẳng chút hoài nghi.

Tra Lý mang anh đi về một góc, cười bên tai anh: “Có người muốn gặp người, há có thể qua cửa mà không vào à?”

Bèn đẩy anh vào một gian phòng ở một góc của phòng điều khiển, kéo cửa ra, nhét anh vào.

Bên trong hơn bốn trăm xích vuông, chứa đầy những máy móc trang thiết bị về vi tính, có lẽ là trung tâm vi tính tối trọng yếu của phòng điều khiển.

Một nữ tử thân thể cao lớn khỏe mạnh quay lưng lại anh đang đọc số trên màn hình.

Lăng Độ Vũ ngấm ngấm kêu khổ. Nữ tử này rõ ràng có quan hệ không tầm thường với Mạch Phu, vấn đề là mình đến tên cô ta là gì cũng không biết.

Nữ tử không quay đầu lại, nhịp thở nhanh hơn, đương nhiên là do sự xuất hiện của “Mạch Phu”.

Lăng Độ Vũ muốn quay đầu bỏ chạy, nhưng vạn vạn lần không thể làm thế.

Nữ tử thở ra một hơi, nói: “Không có anh, cái trung tâm vi tính này lạnh tanh.”

Lăng Độ Vũ hàm hồ làm bầm một tiếng.

Nữ tử quay đầu lại, chăm chú nhìn anh, con ngươi chớp lóe tia sáng,

xem ra cô ta không đẹp lắm, tuổi khoảng 35, 36, nhưng da dẻ rất trơn mềm, trên mặt đường nét rõ ràng, phong vận khỏe mạnh độc đáo động lòng người, tình cảm thành thực.

Cô ta giang hai tay ra, nói: “Còn giận tôi à? Sự tình phát sinh quá bất ngờ, tôi nhất thời không chịu nổi, anh cũng biết tôi từng chịu qua thất bại nghiêm trọng trong hôn nhân. Tuy nói công việc của anh ở bên ngoài thuận tiện hơn, nhưng tôi biết anh cố ý tránh tôi, tôi trước giờ sùng bái anh, tôn kính anh, làm trợ thủ của anh khiến tôi học được rất nhiều thứ...” ngừng lại một chút, thanh âm trở nên yếu hơn, nhẹ nhàng nói: “Sau khi anh đi, mới biết tôi đã yêu anh, khẳng định đối với anh yêu tôi còn sâu hơn.”

Câu nói cuối cùng, chứa đựng vô hạn oán giận.

Lăng Độ Vũ hết sức cảm động, đối với nam nữ dạn dày tình cảm, thông thường thì không dễ dàng gì động chân tình, nhưng một khi đã phát sinh, thì như lũ rùng tràn đến không thể thu tập, mà lại bền bỉ. mấy câu này làm anh đã hiểu đại thể quan hệ giữa Mạch Phu và cô ta. Mạch Phu và cô ta cùng công tác một chỗ tại trung tâm vì tính này, Mạch Phu một ngày nói lời yêu với cô ta, sau khi bị cự tuyệt bèn mượn cớ ly khai, biến thành cục diện ngày hôm nay.

Đáng giận là đến tên cô ta anh cũng không biết.

Anh khàn khàn nói: “Sau ngày hỏa tiễn phóng lên, tôi...”

Anh ý muốn nói, bây giờ không phải là thời gian thích hợp để đàm tình thuyết ái, đâu biết cô ta đã xông tới ôm anh, hay tay quần lấy cổ anh, liềm mạng ôm lấy anh, hỗn hển: “Phu, tôi sợ, không biết vì đâu. Từ sau khi thủ lĩnh trở về, tôi thường có cảm giác chằng lảnh, giống như đại họa lâm đầu vậy, cho nên tôi nhất định phải nói với anh.”

Lăng Độ Vũ biết phụ nữ nhiều lúc có xúc giác đặc biệt linh mẫn. Cho nên cô ta nói kiểu này không có gì lạ, nghĩ tới đây, trong lòng chợt động nói: “Tại sao cô lại nghĩ vậy?”

Nữ tử đó than nhỏ: “Tôi không biết, thủ lĩnh sau khi trở về âm trầm hơn rất nhiều, suy nghĩ trở nên thận trọng, rất nhiều vấn đề lúc trước bọn ta không nhìn thấy, đều được ông ta chỉ ra, đến trình tự của anh thiết kế, cũng thay đổi.”

Lăng Độ Vũ ngửi mùi tóc của cô ta, hỏi dò: “Thay đổi thế nào?”

Nữ tử hơi nhích khỏi anh, âu yếm nhìn kỹ vào mắt anh, than: “Tôi trước giờ chưa dám nhìn kỹ vào mắt anh, mắt anh thật đáng yêu.”

Lăng Độ Vũ dở cười dở khóc, khó nắm được mục đích trong biến tình của phụ nữ, nói: “Đầu tiên hãy nói cho tôi biết đã thay đổi những gì?”

Đầu của nữ tử lại vùi vào bên cổ anh, nhẹ giọng nói: “Bọn ta ban đầu

tính là khi hỏa tiễn bắn lên trời, bọn ta toàn bộ trốn vào kho lạnh, mọi thứ để cho chương trình vi tính của anh kiểm soát, lúc hỏa tiễn nổ, truyền về một tín hiệu, kho lạnh đóng băng và ngừng hoạt động, thủ lĩnh lại muốn có một người điều khiển hỏa tiễn từ xa, ông ta nói để tránh những sai sót do máy móc, bởi vì nếu chỗ hỏa tiễn nổ không thích hợp, toàn bộ tính toán sẽ trở thành một trò làm ác chẳng có ý nghĩa gì. Anh xem, đó đúng là nút đỏ đấy.” Ánh mắt cô ta bắn về cái nút đỏ đặc biệt to trên máy điều khiển.

Tế bào não của Lăng Độ Vũ lập tức hoạt động cật lực. Vì sao hỏa tiễn phải nổ đúng vào địa phương nào đó? Kho lạnh hoạt động như thế nào, vì sao phải đóng lại? Mỗi mỗi điểm ghi vào trong não, nếu quả người phải đối phó không phải là Nạp Túy Nhân, chỉ là nút bấm này có thể phá hủy Tái sinh hỏa tiễn.

Nữ tử đẩy nhẹ anh ra, ánh mắt kinh ngạc chớp động nhìn anh chăm chú.

Lăng Độ Vũ cảm thấy không xong, nhưng không biết vấn đề xuất phát từ đâu.

Nữ tử nói với vẻ không tin được: “Ông ta thay đổi chương trình của anh, tại sao anh một điểm phản ứng cũng không có? Hồi nào tới giờ, anh ghét nhất là người ta thay đổi cái gì mà chưa có sự đồng ý của anh.”

Lăng Độ Vũ nghĩ bụng mình làm sao biết Mạch Phu ghét này ghét kia, trong mắt liền lộ ra thần sắc ôn nhu, nòng nân nói: “Nếu có ai nói cho tôi biết trước khi tôi bước vào đây, tôi nhất định đại phát lời đĩnh, nhưng hiện nay tôi đã có toàn thế giới, mọi cái khác đều không còn quan trọng nữa...”

Nữ tử ríu rít một tiếng, toàn thân cảm động run lên, ngửa mặt hỗn hển: “Cầu xin anh, Phu, hôn tôi đi.”

Lăng Độ Vũ trong lòng cười khở, nữ tử rơi vào biển tình, là tuyệt không có khả năng nhận ra lời nói dối, môi lại không dám chậm trễ, áp lên môi cô ta.

Nữ tử toàn thân run rẩy, hỗn hển rên rỉ, thân thể mềm mại không ngừng uốn éo, tay ôm cổ Lăng Độ Vũ, tựa như muốn mình tan hòa vào trong người Lăng Độ Vũ.

Rất lâu.

Hai người rời nhau ra.

Nữ tử hai mắt long lanh nước, mềm mại nhẹ nhàng thở gấp nói: “Anh thật tốt, so với trong mộng của tôi còn tốt hơn.” Đột nhiên kề tai anh nói: “Tối nay tại chỗ lúc trước anh nói yêu tôi, tôi hoàn toàn là của anh, có người đến đó.”

Cô rời khỏi vòng tay của anh.

“Đùng đùng đùng!”

Tra Lý đẩy cửa thò đầu vào kêu lên: “Này! Bạch Lại Nhân đưa anh tới kho lạnh.” Nói một câu ngắn ngủn, lại nháy mắt ba bốn cái, khiến người vừa bực vừa buồn cười.

Lăng Độ Vũ nhìn lại nữ tử ấy, chỉ thấy cô ta chạy về trong chỗ ngồi, cúi đầu, nhưng có thể thấy tai cô đỏ bừng lên. Ôi! Có trời mới biết lần trước “anh” nói yêu cô ta ở chỗ nào. Bất quá vừa trải qua tư vi tiêu hồn đích xác khiến người ta động lòng.

Tra Lý cười kỳ quái nói: “Còn không đi nổi à?”

Lăng Độ Vũ làm bầm một tiếng, theo hấn ra khỏi phòng điều khiển, qua hành lang dài, vào trong thang máy, lại đi xuống dưới. Đi xuống khoảng hai mươi xích thì dừng lại, thêm vào độ sâu khoảng năm mươi xích của phòng điều khiển, là đã đi vào lòng đất khoảng bảy mươi xích. Độ sâu kiểu này, đủ để tránh khỏi bức xạ hạt nhân. Khó nói bọn chúng thật sự muốn nổ một quả đạn hạt nhân? Nhưng để chế tạo đạn hạt nhân cần phải có thiết bị của lò phản ứng hạt nhân. Cho đến lúc này, anh vẫn không thấy hay cảm giác được khả năng tồn tại của loại thiết bị này. Nhân viên công tác trong phòng điều khiển và bộ hỏa tiễn cũng không hề mặc đồ bảo vệ đối với bức xạ hạt nhân.

Tỉ như thứ anh muốn đối phó chỉ là Thánh chiến đoàn, thì rất đơn giản, chỉ cần phát ra một tín hiệu, tức thì một lượng lớn cảnh sát sẽ ập đến, đem cả bọn đại ca đại thư này một mẻ lưới tóm sạch, nhưng anh không thể làm như vậy.

Then chốt là quái vật đã chiếm cứ Nạp Túy Nhân.

Sức mạnh của nó không chỉ có thể khiến cho cảnh sát toàn quân tan vỡ, mà nếu để nó trốn vào biển người mệnh mông, quyết chí tiêu diệt nhân loại, hậu quả đáng sợ đó đến nghĩ anh cũng không dám nghĩ đến.

Mấy ý niệm đó như điện quang hỏa thạch loáng qua trong lòng.

Cửa đã mở ra, một hành lang dài khác chạy thẳng từ cửa thang máy, xa có đến mười mã, rồi mới đến một cái cửa sắt.

Tra Lý một mình tiến lên phía trước, đến trước cửa, ấn một dãy số ở thiết bị bên cạnh cửa.

“Ầm ầm ầm!”

Cánh cửa thép dày đến hai xích mở ra.

Ngoài một không gian nhỏ là một cửa nữa.

Lăng Độ Vũ lưu ý cẩn thận kết cấu của tường, trong lòng kinh hãi. Độ dày của tường có đến tám xích, có thể đoán là xây bằng bê tông siêu

chịu lực đặc biệt lại thêm cốt thép tốt, xứng đáng làm một công sự ngầm để tránh bom hạt nhân. Nếu nó là tiêu chuẩn tránh vũ khí hạt nhân của căn cứ quốc tế, toàn bộ nên đặt trên một hệ thống trục lăn, có thể chịu được biên độ dao động ba mươi thốn, tức là bất kể đạn hạt nhân phát nổ ở mặt đất trên đỉnh phòng, sóng xung kích kinh người đó cũng không làm tổn hại chút nào đến nó.

Chỉ là cái kho lạnh này phải tốn vài ức dollar, thì công cũng phải cả năm, chẳng trách Thánh chiến đoàn dùng cách bắt cóc người ta để kiếm tiền. Nhưng không khí trong căn cứ rất trong lành, chứng tỏ phải có hệ thống thông khí lọc khí đặc biệt được gia công và hoàn thiện, khiến cho thuốc hóa học và sinh học cũng không thể xâm nhập vào nơi trú ẩn ngầm sâu dưới đất này.

Chỉ còn một vấn đề, là nguồn điện từ đâu tới?

Một sự hao điện lớn như vậy sẽ khiến chính phủ nghi ngờ, một ít máy phát điện cũng chưa chắc đã đủ cung ứng cho lượng tiêu thụ nhiều thế này, mà cũng không phải là cách lâu dài.

Tra Lý xoay tay nắm cửa, dễ dàng mở một cánh cửa khác.

Lăng Độ Vũ vừa nhìn thấy đã ngẩn ra, cơ hồ quên cả đi cà nhắc.

Đó là một kho tàng cực lớn hình tròn, ở chính giữa có một đài kiểm soát cao, xung quanh bố trí đủ loại đủ kiểu máy móc tinh xảo, cả trăm màn hiển thị khiến người ta hoa cả mắt. Từ chỗ đài kiểm soát ở trung tâm có hàng loạt những cái hộp dài mười xích rộng năm xích cao bốn xích làm bằng kim loại, sắp xếp thành những vòng tròn lần lượt từ nhỏ tới lớn, tạo thành một loại bầu không khí kì dị nguy bí.

Lăng Độ Vũ đã hiểu, cái gọi là kho lạnh chính là một cái phòng đông lạnh đưa nhân loại vào “giấc ngủ đông nhân tạo”.

Đông lạnh để kéo dài sự sống là kĩ thuật mũi nhọn nhất, đưa sinh mệnh đến nhiệt độ -296 đến -272 -271,5 0C gần độ không tuyệt đối, không quản trải qua bao nhiêu năm tháng, sinh mệnh cũng an nhiên không việc gì.

Bạch Lại Nhân và một người trung niên vóc người cao lớn ở đài kiểm soát hướng về hai người vẫy tay kêu họ đến.

Hai người vượt qua một cái rồi lại một cái hòm đông lạnh, bước lên đài kiểm soát, Bạch Lại Nhân quay sang người bên cạnh mình cười nói: “Này! Lão bằng hữu của ông đến rồi đấy!”

Người đó trừng mắt với Lăng Độ Vũ, lạnh lùng nói: “Tôi cho rằng ông giữa đường rút lui, không đến nữa chứ.”

Lăng Độ Vũ nhận ra đây là Năng Ân bác sĩ, lại một thành viên khác của Cứu vãn địa cầu tiểu tổ, nhà nghiên cứu vật lý đông lạnh, Bạch Lại Nhân nói qua “chính mình” rất thích cùng hắn đấu khẩu, trước

mắt không thể khiêm nhượng nói: “Vốn đã muốn rút lui, chẳng qua muốn đề phòng trách nhiệm làm ông rút lui, nên vẫn trở lại đây.”

Mọi người phì cười.

Năng Ân đầy vẻ vui tươi đối với lão bằng hữu xa cách ít lâu mới trở lại, cười nói: “Thằng cha này đã thấy qua Nam Tây chưa, thật giống như chim gõ kiến, đã có răng sắc, còn có mỏ nhọn, bắt quá xem hang ổ của ông kìa. Tôi đã bố trí ông ở cạnh Nam Tây, để hai người thành đôi thành cặp, một bên trước nay chưa có ai, nay đặc biệt thêm vào mĩ nữ cho ông, để ông hưởng diễm phúc.”

Lăng Độ Vũ trong lòng cười khở, xem ra chuyện Mạch Phu theo đuổi Nam Tây cả thiên hạ đều biết, bắt quá anh tên người yêu cũng chẳng biết, cho đến mĩ nữ mới thêm là ai, đừng nói là Thiên Huệ Tử.”

Anh đang muốn quan sát kĩ lưỡng thiết bị ở đây, hỏi: “Ở đâu vậy?”

Bạch Lại Nhân rất nhiệt tình, kêu lên: “Để tôi dẫn đường.” bước xuống khỏi đài kiểm soát, nhằm hướng cánh cửa ở phía xa đi một mạch.

Ba người bọn họ đi theo.

Lăng Độ Vũ xảo diệu hỏi: “Vấn đề điện lực có được giải quyết không?”

Năng Ân không ngờ, đáp: “Lợi dụng máy phát điện ở sông ngầm dưới đất có thể cung ứng cho chúng ta có dư, mà chỗ tốt có thể giữ nguồn điện liên tục không ngắt, nếu không toàn bộ kế hoạch dừng hòng tiến hành.”

Lăng Độ Vũ trầm nghĩ, đây chắc là phương pháp giải quyết duy nhất, có thể dung cả kho lạnh của bọn Thánh chiến đoàn dưới đất.

Khó nói bọn chúng có thực có sức mạnh hủy diệt thế giới không?

Hiện tại còn mối nghi ngờ, cũng là chỗ mấu chốt nhất của Tái sinh kế hoạch, nếu không nắm được, nhiệm vụ cứu vãn nhân loại của anh gần thành lại thất bại.

Anh vừa đi vừa nói: “Tôi còn chút lo lắng về vấn đề bức xạ.” câu nói này mập mờ, là mồi dụ người ta nói ra.

Tra Lý kì quái kêu lên: “Lo lắng? Bức xạ mặt trời và nhiệt lượng không tới một giờ đã làm nhiệt độ không khí của địa cầu tăng lên vài chục độ, trong vòng ba ngày thì địa cầu không còn một con người đi thẳng nào nữa.” liền đó lại thở dài một hơi nói: “Ồi! Mấy cái đó không chạm được tới chúng ta, nếu để mặc văn minh phát triển theo kiểu này, tương lai tai nạn lan tràn sẽ đưa con người đến vực sâu thống khổ, chúng ta nhìn bên ngoài thì làm chuyện đại ác, nhưng thực tế là những người đưa văn minh nhân loại vào con đường sáng sủa.”

Lăng Độ Vũ tâm thần đều chấn động, tuy vẫn chưa minh bạch bọn

họ có thể làm thế nào, nhưng tái sinh kế hoạch nhất định liên quan đến tầng khí quyển địa cầu. Hỏa tiễn bắn lên trời thêm vào chuyên gia khí tượng vừa chết, Phí Thanh bác sĩ, lại chưa thể khiến anh nghĩ đến điểm này, thật là cô phụ trí tuệ của anh.

Anh đưa mắt nhìn bốn phía, phát giác kho lạnh này không chỉ dừng lại ở không gian chứa gần bốn trăm hòm đông lạnh, vách tường hình tròn xung quanh phân bố khoảng hơn ba mươi cánh cửa cách đều nhau, tựa như còn có những kho lạnh bí mật nhỏ hơn nữa. Anh nhanh trí mở miệng tán gẫu: “Năng Ân, tình huống tồn trữ các thứ thế nào rồi?”

Năng Ân ở phía sau bên phải anh trừng mắt lên nói: “Ông mắc chứng mất trí nhớ rồi à? Năm năm trước tôi đã chọn đông lạnh nhiều loại động vật khác nhau, còn lại hơn mười kho lạnh nhét đầy đồ ăn, đủ cho ông ăn no trong một trăm năm.”

Bạch Lại Nhân lúc này đã ra tới cái hòm đông lạnh ngoài cùng, gõ lên cái mặt kính trong suốt đặt trên hòm, kêu: “Điện não cuồng nhân, xem chỗ ông phải nằm dài trong ba trăm năm tới nè!”

Lăng Độ Vũ bước tới, thấy bên thùng có số hiệu 258, thầm nghĩ số hiệu không ngờ lại có tác dụng như vậy, miệng ứng tiếng nói: “Ba trăm năm liệu có đủ không?”

Tra Lý xen vào nói: “Đây là Phí Thanh tính toán bảo thủ phi thường, dây chuyền phản ứng trong vòng vài chục tiếng đồng hồ hủy diệt toàn bộ tầng ozone, không có tầng lọc bức xạ mặt trời và bảo hộ gió mặt trời, sẽ dẫn đến đại tai nạn kịch liệt cho sinh thái, nhân loại yếu ớt sẽ như loài khủng long bị xóa sổ khỏi trái đất, chỉ có những động vật rất nhỏ ngoan cường, một phần thực vật và những sinh vật được nước biển che chở mới có thể tiếp tục sinh tồn, toàn bộ quá trình sẽ hoàn thành trong vài tháng tới một năm. Sau đó những thực vật ở biển một lần nữa sản sinh ra ozone mới, bắt đầu quá trình tái sinh, ước tính thời gian khoảng hai trăm năm, toàn bộ tầng ozone mới phục hồi lại mức hàm lượng của ba mươi năm trước. Ba trăm năm là khoảng thời gian quá an toàn rồi. Ôi! Đáng tiếc Phí Thanh không thể sống mà coi chuyện này.”

Mọi người than thở một trận.

Lăng Độ Vũ cảm thấy nổi da gà, anh cuối cùng cũng minh bạch toàn bộ Tái sinh kế hoạch.

Mặt nhật thánh chiến đoàn do những phân tử cực đoan và khoa học gia đau lòng vì địa cầu chịu toàn ô nhiễm mà hợp thành, bọn họ nghĩ ra một kế hoạch kinh thiên động địa, chính là muốn hủy diệt triệt để tầng ozone trong thời gian ngắn bằng một chuỗi các phản ứng hóa

học, thế là địa cầu sẽ phát sinh đại thảm họa sinh thái trước giờ chưa từng gặp. Nhân loại trước giờ sống nhàn hạ không kịp thích ứng sẽ triệt để tiêu diệt, hành động phá hoại tự nhiên của văn minh nhân loại cũng sẽ cáo chung, thế là quá trình sản sinh ozone trăm vạn năm trước một lần nữa lại bắt đầu, địa cầu sẽ như con phượng hoàng trải qua hỏa kiếp, tái sinh trở lại.

Cái thứ hỏa tiễn mang theo không phải là đầu đạn hạt nhân, mà là những chất hóa học tạo ra chuỗi phản ứng phá hủy ozone, anh tuy không biết đó là gì, nhưng khẳng định không phải là lục phát hóa thán vẫn phá hủy ozone từ trước tới giờ, bởi vì lục phát hóa thán (CFC-11 và CFC-12) tạo nên lỗ hổng tầng ozone tịnh không thể phá hủy tầng ozone nhanh chóng như vậy. Hóa chất mà Thánh chiến đoàn sử dụng rất có khả năng có liên quan tới nguyên liệu hạt nhân mà nước Pháp vừa mất.

Trong khi nhân loại bị diệt gọn, những thành viên của Thánh chiến đoàn và những sinh vật mà họ tuyển chọn, ngủ say ba trăm năm trong kho lạnh ngầm dưới đất. Sau khi trở ra, họ sẽ xây dựng một thời đại văn minh nhân loại không có ô nhiễm, không phá hoại đất đai.

Bọn họ vừa là kẻ hủy diệt nền văn minh cũ, lại vừa là kẻ sáng tạo nền văn minh mới.

Nhưng quái vật chiếm cứ Nạp Túy Nhân vì sao lại xúc tiến Tái sinh kế hoạch kinh thiên động địa này? Anh lại không minh bạch.

Tiếng nói của Tra Lý truyền vào tai anh: “Điện não cuồng nhân sau khi được tưới ái tình, đến nói cũng nhiều hơn rồi.”

Mọi người phì cười.

Lăng Độ Vũ nghĩ tới mỹ nữ mà Năng Ân vừa nói, bèn nhìn vào cái hòm số 269, tim không khỏi nhảy lên mấy cái.

Thiên Huệ Tử sắc mặt trắng bệch nằm trong hòm, ngực có nhô lên hụp xuống, nhưng đã hôn mê.

Lăng Độ Vũ không thấy đối phương đối lấy làm kì quái chuyện “mình” trước giờ ít nói tự nhiên nói nhiều, bèn hỏi: “Cô ta là ai? Sao lại đông lạnh cô ta?”

Năng Ân nắm cánh tay anh, trào lộng nói: “Về vi tính anh có thể xưng vương, nhưng về đông lạnh thì anh chỉ là một đứa bé chẳng biết gì, vị tiểu thư này chỉ là bị tiêm thuốc mê thôi. Đông lạnh á? Chờ khi Tái sinh kế hoạch bắt đầu, chừng đó không chỉ cô ta, mọi người đều phải nằm ba trăm năm, rồi mới tỉnh lại.”

Bạch Lại Nhân nói: “Đây là thiên kim của đại phú hào Nhật Bản, tôi cũng chẳng biết thủ lĩnh vì sao lại mang cô ta về đây, lại để cô ta gia

nhập Tái sinh kế hoạch, phải biết chúng ta mỗi người đều tự nguyện, chỉ có cô ta là ngoại lệ.”

Tra Lý nói nhỏ: “Tôi xem cảm tình thì thủ lĩnh đã yêu cô ta, nếu không vì sao một ngày ít nhất cũng phải đến xem cô ta vài lần, mỗi lần đều nhìn chăm chú qua lớp kính, có lần nhìn đến trọn một tiếng đồng hồ.”

Lăng Độ Vũ trong lòng chột động, đang muốn suy xét kĩ nguyên do bên trong, chột cảm giác một cỗ năng lượng ập tới, không khỏi phát hoảng.

Bạch Lại Nhân kêu nhỏ: “Ông ta tới rồi.”

Lăng Độ Vũ không dám chần chừ, liền quét sạch trăm lời ngàn chữ trong não, trở thành một mảnh trắng trơn.

Tiếng bước chân từ cửa vào vang lên.

Chúng nhân hứng thú nói chuyện đại giảm, bọn họ đối với quái vật chiếm cứ Nạp Túy Nhân này có một nỗi sợ hãi từ trong tiềm thức.

Nạp Túy Nhân bước tới, cảnh giác nhìn mọi người đang vây quanh Thiên Huệ Tử, trầm giọng hỏi: “Các ông làm gì thế?”

Tra Lý nói: “Để lão Mạch xem qua chỗ ngủ của hần.”

Nạp Túy Nhân gật gật đầu, bước thẳng tới trước hòm đựng Thiên Huệ Tử, nhìn thẳng vào trong.

Lăng Độ Vũ trong não một mảnh trắng trơn, không dám suy nghĩ, thậm chí không có bất kì ưu tư nào, đối với việc khống chế bộ não của mình, anh tuyệt đối là chuyện gia trong các chuyên gia.

Bạch Lại Nhân nói: “Đi! Chúng ta uống tách cà phê.”

Mọi người đều có chút sợ Nạp Túy Nhân, nhất tề gật đầu đáp ứng.

Lăng Độ Vũ đang muốn “đào tẩu” trước, chột trong não sáng lên, xuất hiện một bức tranh.

Đó là một địa phương kì quái và khó hình dung phi thường.

Một thánh điện to lớn mọc lên trong không gian, khắp nơi ngang dọc đan chéo đầy những dụng cụ kì lạ, bức tường trong không gian là do một loại vật chất lấp lánh ngân quang tạo thành, trên dưới trước sau trái phải đều có cửa sổ màn bạc hình người, ngoài cửa sổ là vũ trụ đen kịt, vô số tinh hệ, tinh vân phân bố trong hư không sâu vô tận.

Trong không gian đó có hàng trăm sinh vật, bọn chúng không có hình thể nhất định, mở rộng và co nhỏ như trùng biến hình nhưng trong cơ thể trong suốt có thể thấy được những cơ quan khó đặt tên.

Bọn chúng trôi nổi lúc nhanh lúc chậm trong không gian kì dị đó.

Ngay chính giữa không gian ấy, những luồng ánh sáng như mặt trời xen kẽ di động.

Lăng Độ Vũ “định thần” nhìn vào, chỉ thấy những luồng sáng này có mục tiêu, mỗi lần di động đều nhằm bắn vào quang thể hình người ở

giữa gian phòng ấy.
Quang thể dần dần hiện hình.
Nguyên lai lại là Thiên Huệ Tử.
Đó không phải là Thiên Huệ Tử có máu có thịt, chỉ là một ảo ảnh ánh sáng của Thiên Huệ Tử, siêu phàm thoát tục như tiên tử.
“Này! Còn chưa đi? Hai ngày nữa là anh đã nằm thẳng cẳng rồi, cà phê chỉ còn có thể uống được lúc này thôi.”
Lăng Độ Vũ cố chịu đựng cơn chấn động sợ hãi trong lòng, đi như một cái xác chết theo mọi người.
Cho đến khi cánh cửa sắt đóng lại, anh mới dám suy nghĩ.
Vừa rồi thần kinh não của anh như một tấm gương phản ánh cảnh tượng trong não Nạp Túy Nhân, cảm ứng đến kí ức của quái vật ấy, khiến anh mãnh nhiên minh bạch quan hệ vi diệu giữa “hắn” với Thiên Huệ Tử. Thậm chí hắn tới được thế giới này, cũng là có liên quan tới chuyện này.
Không gian đó phải là trong một phi thuyền khổng lồ không gì sánh nổi.
Nhưng vì sao hình ảnh của Thiên Huệ Tử lại xuất hiện ở trong đó?
Rốt cuộc là chuyện gì?

Vực Ngoại Thiên Ma

Người dịch: Lam Sơn Quái Khách

Chương 11

(Ma ngoài trái đất)

Màn đêm buông xuống.
Sáng Thế nông trường như chốn đào nguyên cách ly nhân thế, yên tĩnh hòa bình, chẳng thể nào ngờ được một ngày văn minh nhân loại vì một chiếc hỏa tiễn bắn ra từ đây mà hủy diệt.
Đại bộ phận người đã tiến nhập vào giấc mộng, những thành viên của Thánh chiến đoàn tích cực làm những chuẩn bị cuối cùng đã nhiều ngày, không thể chống nổi những nhọc mệt của cơ thể.
Lăng Độ Vũ bước vào tháp nước, theo thang máy ngầm trong lòng đất, bước đến cửa vào kho lạnh, theo mật mã hôm mà Tra Lý bấm hôm ấy, mở cửa kho lạnh, tiến vào kho lạnh trống rỗng không người.
Bốn vách kho lạnh có mấy ngọn đèn đỏ chiếu sáng, cả không gian tắm trong ám hồng quang sắc, mỗi mỗi cái hòm, giống như linh cữu của cương thi ngàn năm, khiến người ta rùng mình ớn lạnh.

Sáng Thế nông trường trừ hàng rào chắn thả ra tựa hồ không có chế độ bảo an nào khác, bởi vì những công việc trọng yếu đều làm ở sâu dưới đất, không sợ bị người ngoài vô ý phát hiện, bảo an nghiêm mật chỉ tổ làm người tanghi ngờ, loại “bình phạm” này lại là chỗ cao minh của Thánh chiến đoàn.

Lăng Độ Vũ nhanh nhẹn men theo khe giữa những cái hòm, chẳng bao lâu đã đến bên chiếc hòm chứa Thiên Huệ Tử. Thiên Huệ Tử dưới ánh sáng hồng tựa như nữ quỷ mỹ lệ đã nằm ngàn năm vạn năm mà cơ thể chưa phân hủy.

Lăng Độ Vũ muốn mở lồng kính ra, nào biết nắp đậy ghép với hòm tựa như được hàn chắc, dùng lực chẳng động đậy gì, biết rằng có cách mở khác, liên tục lục soát bốn bên chiếc hòm, phát giác ở đầu hòm có cái khóa rương to, may mắn là loại khóa cửa thông thường, anh rút từ đế giày ra mấy đoạn dây thép mở khóa to nhỏ không đều, đâm vào lỗ ghim, không bao lâu bên trong truyền ra một tiếng “cách”, nắp hòm mở ra.

Lăng Độ Vũ bật đèn pin, thấy bên trong dây nhợ giăng mắc lung tung, may mắn là có ba ống thông khí xù xì ước khoảng hai thốn, bên trên in những chữ không giống nhau, là chữ “dưỡng khí”, “dung dịch đạm” và “thuốc giải đông”.

Dưỡng khí là điều kiện đầu tiên trước khi động lạnh, dung dịch đạm ắt là chất cần thiết để đông lạnh, thuốc giải đông thì nhìn tên biết nghĩa, là dung dịch để hồi phục bình thường.

Thế nhưng không có chỉ thị để mở hòm, có thể liên quan đến mỗi sợi dây bên trong, nhưng anh lại không dám thử nghiệm, bởi vì bên trong hòm có người sống sờ sờ, mỗi việc không tốt, đều có thể phát sinh thảm kịch.

Anh xem xét kỹ tình hình bên trong hòm, phát giác đầu ba cái ống có in tác dụng, trong lúc vào hòm đều có nút công tắc “mở ra” và “đóng lại”. Nói ngược lại, chỉ cần đóng ba công tắc lại, thì không thể tiến hành quá trình đông lạnh trong hòm.

Đông lạnh là một việc làm mắc tiền phi thường, Thánh chiến đoàn không cần lãng phí, giả thiết lúc tỉnh lại sau ba trăm năm, địa cầu vẫn chưa hồi phục diện mạo trước kia, bọn họ chỉ còn cách ngủ tiếp một hai trăm năm nữa, cho nên nguyên liệu đông lạnh quý giá phi thường, nhưng vì bọn họ nắm hệ thống khống chế trung ương, nên mỗi khi một hòm không sử dụng, hệ thống tự ngắt là cần thiết.

Lăng Độ Vũ trong lòng chợt động, thấy hai ống “dung dịch đạm” và “thuốc giải đông” trên hòm Thiên Huệ Tử đều đóng lại, lại đóng hai ống tương tự trên “cái hòm của mình” số 258, sau khi hoàn thành

công tác đó, anh rời khỏi Thiên Huệ Tử, bước lên đài kiểm soát ở giữa kho lạnh, ở đó thế nào cũng có công tác mở hòm Thiên Huệ Tử. Kế hoạch của anh rất đơn giản, đầu tiên cứu Thiên Huệ Tử ra, rồi thêm thuốc vào kim thuốc mê cực mạnh thu thập Nạp Túy Nhân, sau khi thành công thì kêu cảnh sát đến quét sạch.

Trong lòng anh hết sức mâu thuẫn. Thánh chiến đoàn tuy là tổ chức cực kỳ nguy hiểm, nhưng bọn họ lại có lí tưởng rất cao thượng, loại lí tưởng này sản sinh do lí tính, tình không phải là quyết định mù quáng. Nhưng anh không có lựa chọn nào khác.

Thánh chiến đoàn hoặc giả có nhiều người rất đáng tôn trọng, nhưng trong những người bị hủy diệt ở bên ngoài có rất nhiều người đáng kính và đáng yêu, tuy rằng những kẻ bại hoại cũng không ít. Lăng Độ Vũ theo một nhóm máy móc, đi đến một nhóm máy móc khác.

Đột nhiên anh dừng lại.

Một cỗ năng lượng lạnh băng và tà ác nhanh chóng chảy vào thần kinh não của anh.

Anh biết Nạp Túy Nhân đã đến. Anh đang ở một chỗ tối trong kho lạnh, dò xét nhất cử nhất động của hắn.

Anh theo quán tính biến trong não thành một mảnh trắng trơn, bắt quá anh hiểu rằng lần này chẳng có tác dụng gì, quái vật này không thể bỏ qua anh được.

“Két!” một tiếng động nhẹ không lưu thần không thể nghe được, từ cửa vào vọng đến.

Lăng Độ Vũ thần kinh não thả lỏng ra, biết rằng tâm linh của Nạp Túy Nhân đã để vào cánh cửa mở ra, chỉ không biết ai lại tới vào lúc này.

Một thân ảnh từ cửa mở chạy vào, kêu khẽ: “Mạch Phu, Mạch Phu, anh đã tới chưa?” Lăng Độ Vũ ngẩn ra một cái, rồi hiểu rằng cô ta kêu mình, tâm niệm nhất chuyển, phát ra tiếng kêu kinh hãi thật lòng: “Nam Tây! Tôi ở đây, tôi còn chờ rằng cô không đến chứ!” Nguyên lai kho lạnh là “Chỗ lần trước anh nói yêu tôi mà tôi cự tuyệt” mà cô ta nói. Sự kiểm tra tinh thần của Nạp Túy Nhân lại thò đến, lần này Lăng Độ Vũ đã sớm có chuẩn bị, tưởng tượng hình ảnh cùng Nam Tây trong phòng kiểm soát phượng loan điên đảo.

Nam Tây chạy lên đài kiểm soát, xông vào vòng tay anh.

Hai người lại nhiệt liệt ôm hôn nhau.

Thám tra tinh thần của Nạp Túy Nhân quét qua họ nhiều lần, Lăng Độ Vũ bị ép vào nhiệt tình nung chảy sắt thép của Nam Tây, không dám có chút biểu hiện gắng sức nào, trong kho lạnh nhất thời nhiệt

tình như lửa.

Vào cao trào kích thích thứ hai của Nam Tây, Nạp Túy Nhân lặng lẽ lui khỏi kho lạnh.

Khí trời đặc biệt tốt, dưới những tia sáng sớm mai, những tháp nước, kholúa ở gần đó, những dãy núi vòng vèo ở phía xa, đều lấp lánh phát sáng, đầy sinh cơ và không khí buổi sớm.

Lăng Độ Vũ, Năng Ân, Bạch Lại Nhân, Tra Lý và những thành viên khác của Thánh chiến đoàn, ngồi trên cái bàn dài ngoài trời, hưởng thụ một bữa ăn sáng phong phú.

Nam Tây bưng một bình cà phê thơm lừng, từ căn gác ba phía sau lưng bước lại, trút đầy cái tách không trước mặt mỗi người, ánh mắt cô tràn đầy tình cảm, chốc chốc lại liếc về phía Lăng Độ Vũ, hiển nhiên không ngừng hồi tưởng hương vị triền miên liêu chết tới qua ở kho lạnh.

Lăng Độ Vũ đối với cô vạn phần cảm kích, nếu không phải là cô, tối qua không biết làm sao “giải thích” với quái vật đó, chính mình hiện tại cũng không thể điềm nhiên ngồi uống cà phê như thế này.

Năng Ân chờ cà phê của mình thêm đường thêm sữa, Lăng Độ Vũ lại không dám khinh cử vọng động, tuy rằng anh đã dùng cả ba tuần mô phỏng và học tập mọi thứ liên quan đến Mạch Phu, lại không biết hẳn uống cà phê bỏ đường nhiều ít, chính cái nhỏ nhặt này lại dễ dàng làm anh bộc lộ thân phận.

Nam Tây ngồi xuống bên cạnh anh, cười nói: “Thói quen uống cà phê đen của anh thật là mười năm không đổi.” Tra Lý tỏ vẻ bất chệt: “Hy vọng hẳn cũng không phải chỉ biết có mỗi một thứ thế tác ái.” Khuôn mặt Nam Tây lập tức biến thành màu rắng hồng, câu nói của Tra Lý làm cô nghĩ đến đáp án ngược lại. Lăng Độ Vũ vào lúc bình thường mặt ắt phải đỏ, nhưng bây giờ trên mặt chỉ là một loại chất hóa trang kết hợp giữa sỡ thủy tinh và keo ngưng kết, thêm vào khuôn mặt đầy râu ria, khiến anh nhìn vào chẳng có chút xấu hổ nào. Năng Ân và những người khác đều trầm mặc hơn, trước khi thời khắc trọng yếu nhất đến, tự nhiên nghĩ đến vấn đề của mỗi phương diện.

Lăng Độ Vũ đột nhiên ngộ ra, quái vật ấy vì sao muốn cải biến chương trình đã định, thao túng việc dẫn nổ trong tay mình, chủ yếu là hẳn không tín nhiệm con người.

Khi không biết đối phương nghĩ gì, chúng ta có thể nghĩ đối phương thế này thế nọ. Nhưng Nạp Túy Nhân có năng lực nhìn thấu thần kinh nhân loại, cho nên phải chịu sự phức tạp kinh người trong não người, tự mâu thuẫn nhau, trong nháy mắt dao động cả vạn tư tưởng, cho

nên hẳn sẽ chẳng tin một nhân loại nào, nếu không đã chẳng mỗi thời mỗi khắc đều quét qua những ý niệm lãng xăng trong não người khác.

Bạch Lại Nhân thở dài: “Cuối buổi bình minh này, là thời điểm phóng Tái sinh hỏa tiễn, mỗi người có cảm tưởng gì?” Năng Ân lạnh nhạt nói: “Đừng suy nghĩ, chỉ cần làm.” Mọi người đều gật đầu đồng ý.

Lăng Độ Vũ nói: “Đêm qua tôi có một giấc mơ...” Ánh mắt mọi người đều đổ dồn lên người anh.

Năng Ân cười hỏi: “Mơ thấy một cái máy vi tính lớn hả?” Mọi người phì cười, Nam Tây lại cúi đầu xuống, “đêm qua” là một từ mẫn cảm phi thường.

Lăng Độ Vũ chậm chạp nói: “Tôi mơ thấy mình tỉnh lại sau ba trăm năm, nắp hòm đông lạnh không chịu mở ra.” Hai câu này có thể thấy cơ trí của Lăng Độ Vũ, nếu anh trực tiếp hỏi cách mở nắp hòm, nhất định làm mọi người ở đây nghi ngờ, bởi vì đã đến ngày này giờ này, mỗi người đều đã tập quen sử dụng hòm đông lạnh, và biện pháp ứng biến khi việc khẩn cấp phát sinh. Cho nên Lăng Độ Vũ hỏi như vậy là cao minh phi thường.

Năng Ân quả nhiên trúng kế, khịt mũi tỏ ra coi thường giấc mộng của anh, cười cợt: “Nếu chuyện này phát sinh, tức là hệ thống điều khiển trung ương đã bị hủy, anh cũng có thể lợi dụng tay cầm trong hòm chỗ đỉnh đầu, mở nắp kính ra.” Mọi người lại cười một trận.

Lăng Độ Vũ trong lòng thầm mừng, mặt trời chậm chạp bò lên thiên đỉnh, khi nó rơi xuống vị trí ngược lại, là lúc Tái sinh hỏa tiễn bay lên trời.

Anh có thể ngăn chặn đại tai nạn hủy diệt địa cầu phát sinh không, thực sự một điểm chắc chắn cũng chẳng có.

Kho lạnh to như vậy, chỉ có Nạp Túy Nhân đứng, mọi người đều nằm trong những hòm đông lạnh đã định trước. Khi Nạp Túy Nhân đã điều khiển hỏa tiễn mang thuốc hóa học phá hủy tầng ozone cho nổ đúng tầng ozone rồi, hẳn mới ngẫm quay lại kho lạnh, nằm vào chiếc hòm của mình, dùng hệ thống thao tác độc lập mà đi vào giấc ngủ đông ba trăm năm.

Hiện tại mọi người đều an tĩnh chờ đợi quá trình đông lạnh.

Lăng Độ Vũ nằm trong hòm đông lạnh của mình, cố hết sức làm tâm tình mình bình tĩnh không gợn sóng, đầu anh nâng lên chạm vào nắp hòm, may mắn là khi anh duỗi tay ra sau, rõ ràng nắm được tay cầm mà Năng Ân đã nói, antâm không ít, nếu không thì tư vị bị nhốt trong hòm há dễ chịu sao, lúc trước anh đã tình nguyện đóng hai ống dẫn của hòm mình lại rồi.

Trên mũi anh chụp cái nắp cung ứng dưỡng khí, hô hấp thông suốt, trong không gian phong bế chật hẹp này, tiếng thở và tiếng tim đập có thể nghe rõ ràng.

Kì thực anh cũng muốn thử cái tư vị đông lạnh ba trăm năm, đương nhiên anh không thể làm như vậy. Thời gian đông lạnh là do đồng hồ nguyên tử quyết định, đó là công cụ đo thời gian chuẩn xác mỗi một trăm năm chỉ sai có một phần tư giây.

“Píp píp píp!” Một dãy đèn đỏ sau đuôi hòm bật sáng.

Lăng Độ Vũ cảm thấy hết sức đau đầu, bởi vì anh không biết chuyện gì xảy ra, giả thiết anh trước mắt bị Nạp Túy Nhân phát hiện, đối phương chỉ cần khóa chết chiếc hòm lại, cắt nguồn dưỡng khí, dù có là Sở Bá Vương cũng giơ tay đầu hàng.

Anh hốt nhiên nhú mày, nguyên lai trong dưỡng khí dẫn vào có lẫn một chất khí không biết tên, vừa muốn nghĩ rõ ràng, một trận chóng mặt hoa mắt như cuồng phong xông vào trong não.

Anh mãnh nhiên tỉnh ngộ là khí gây ngủ, dùng đưa người vào trạng thái đông lạnh, trước tiên người được đông lạnh phải trạng thái giấc ngủ do gây mê, để khỏi kích khởi đối kháng của cơ thể. Nhưng toàn bộ kế hoạch đã sớm nói rõ là đợi hỏa tiễn phát nổ trên không rồi, đưa một tín hiệu về, mới tiến hành đông lạnh.

Khỏi hỏi cũng biết Nạp Túy Nhân đưa quá trình sớm lên, hẳn tính không tín nhiệm nhân loại, hiện tại mọi việc đều thao túng trong tay hắn.

Lăng Độ Vũ nghiêng chặt răng, dùng ý chí vô thượng đối kháng với khí gây mê từ mũi vào phổi rồi lan ra toàn thân. Anh tự có năng lực chống chất độc và thuốc mê, đây là một trong những bài tập của khổ hạnh du già.

Hoa mắt dần dần hết.

Lăng Độ Vũ nhìn lên đồng hồ đeo tay, kim ngắn nằm giữa số mười hai và số 1, kim dài chỉ 32 phút.

Mười hai giờ ba mươi hai phút.

Hỏa tiễn sẽ phóng lên trong hai mươi tám phút nữa.

Lăng Độ Vũ biết rằng thời gian không nhiều, đưa tay ra sau nắm lấy tay cầm, trong tiếng “cạch cạch”, nắp hòm thủy tinh trượt hai thốn về phía đuôi hòm, lại không bật ra.

Nắp đẩy trên đầu đồng thời co về.

Lăng Độ Vũ giơ tay đẩy một cái, nắp thủy tinh mở lên phía trên, anh theo đó nhảy ra khỏi hòm., Nạp Túy Nhân không thấy tung ảnh đầu hết.

Lăng Độ Vũ thầm kêu không hay, phóng tới cửa ra vào.

Tất cả hom đều phát sáng chữ “đông lạnh”, cho thấy mọi người đã vào giấc ngủ đông, đương nhiên trừ Thiên Huệ Tử, bởi vì ông “dung dịch đậm” đã bị anh đóng lại.

Mười hai giờ ba mươi bốn phút rưỡi, anh đã đến trước cửa phòng kiểm soát.

Anh ấn lên khóa mật mã mở cửa kho lạnh, sau đó bắt đầu cầu khẩn, anh tuy là chuyên gia mở khóa, nhưng trước mắt thời giờ không có. Cánh cửa thép vô thanh vô tức trượt sang hai bên, chính là loại cửa mở bằng điện tử, khiến anh đến Nạp Túy Nhân tiến vào kho lạnh cũng không biết, hiện tại tình thế đổi ngược, hy vọng Nạp Túy Nhân cũng không biết có anh đến.

Anh đến trước một cánh cửa khác, nhìn lên đồng hồ đeo tay, là mười hai giờ ba mươi lăm phút, anh hô hấp cực nhẹ, để làn sóng tư tưởng trở lại bình lặng, tất cả sức chú ý tập trung vào đan điền dưới rốn, nơi trung tâm sinh lực của con người, đây là pháp môn thu nhiếp tâm thần trong Mật pháp. Anh không cho phép một tư tưởng nào chạy qua thần kinh của anh, làm kinh động đến quái vật ấy.

Anh nhẹ nhàng xoay tay nắm cửa, cuối cùng truyền ra một tiếng “cách” nhỏ không nghe được, cánh cửa bị đẩy nhẹ ra.

Anh duỗi ngang cánh tay phải, chỉ cần anh đẩy vai và cánh tay về phía trước, sáu mũi kim thuốc mê cực mạnh chứa trong chỗ cơ bắp giả sẽ liên tục bắn ra.

Anh vừa bước vào phòng kiểm soát, bóng dáng dềnh dàng của Nạp Túy Nhân cũng như tên bắn vào mắt anh, trong lòng chợt lạnh như phản xạ có điều kiện.

Nạp Túy Nhân ở giữa phòng kiểm soát, ngồi trên đài kiểm soát tổng thể, cặp mắt chăm chú nhìn vào màn hình trước mặt, hình vẽ là đài phóng hỏa tiễn, cánh cửa trên sàn nhà kho đã mở ra, nóc nhà kho cũng đã mở ra, thấy được bầu trời sao đen kịt, hỏa tiễn đang sẵn sàng chờ phóng đi.

Bên ngoài tấm kính đã bị một miếng thép phòng nhiệt dày cộm, nếu không khi hỏa tiễn phóng lên, khí lưu nóng bỏng sẽ thiêu trụi cả phòng kiểm soát.

Lúc Lăng Độ Vũ không tự giác trong lòng chợt lạnh, Nạp Túy Nhân toàn thân chấn động, mệnh mẽ quay đầu lại.

Lăng Độ Vũ biết không giấu được hấn, thân người chĩa về phía trước.

“Phụ phụ phụ phụ phụ phụ!” Sáu mũi kim thuốc mê tựa hồ không phân trước sau cắm phập vào gáy Nạp Túy Nhân.

Nạp Túy Nhân ngẩn ra một cái, trong mắt bắn ra hai luồng ánh mắt

bénngót, trùmlên Lăng Độ Vũ.

Lăng Độ Vũ xông lên nửa chừng, đột nhiên toàn thân bãi hoải, loangchoang một cái, cơ hồ muốn ngã nhào xuống đất, phải hoàn toàn dựa vào mộtcái máy điện tử cạnh mình, mới đứng vững được. Nạp Túy Nhân đứng lên, chẳng chút cảm tình nói: “Nguyên lai là người,tốt lắm! Vậy mà nhiều lần lừa dối ta.” Dòng chảy năng lượng tà ác lạnh băng, từ hai mắt xông vào trong mắtLăng Độ Vũ, lại lan tràn đến mỗi sợi thần kinh, Lăng Độ Vũ khổ sở chống đỡ.

Nạp Túy Nhân từng bước bước tới chỗ anh, nói: “Kim thuốc mê chỉ có tácdụng với ta lần đầu thôi, khi ta đã minh bạch kết cấu phân tử của thuốc mê, taliền có thể dùng siêu năng lượng của ta cải biến nó, biến thuốc mê thành chấtchẳng chút ảnh hưởng đến cơ thể. Lần này ta tuyệt không để người trốn thoát.

Lăng Độ Vũ đến sức mạnh di chuyển một đầu ngón tay cũng mất, sức mạnh của quái vật này so với lần trước gặp mặt trên thuyền còn tăng lên gápnhiều lần, anh tuy là nhân loại xuất chúng, so với hấn như sông so với biển.

Nạp Túy Nhân đến trước mặt anh, chậm chạp đưa hai tay lên, nắm lấy cổanh, như muốn siết cô anh, bảo đảm mỗi thốn xương cổ anh đều vỡ nát.

Lăng Độ Vũ ngoài việc giương mắt nhìn hấn giết mình ra, không có cách nào khác.

Bàn tay thô tráng tà ác từng phen tiếp cận cổ anh.

Lăng Độ Vũ cảm giác được những ngón tay lạnh băng chạm vào da cổanh, đang muốn bóp vào, Lăng Độ Vũ trong lòng chột động, trong não lại dụnghình ảnh cảnh tượng cảm ứng được trong não quái vật ấy hôm trước trong kho lạnh,phi thuyền vũ trụ khổng lồ, sinh vật kì dị, quang cầu như ánh mặt trời.

Nạp Túy Nhân toàn thân chấn động một cái, trong mắt lộ ra thần sắc kìquái, tay không tự giác co khỏi cổ anh, khiến anh rời khỏi tử thần được khoảng nửa thốn.

Quái vật này cảm ứng được cảnh tượng trong não anh.

Nạp Túy Nhân ngó ngẩn hỏi: “Người là ai?”Thần kinh Lăng Độ Vũ bị trói chặt liền được thả ra, anh liền chớp lấy cơ hội cầu sinh trong cái chết, trong mắt bắn ra quang mang kì dị, dùng sức nói:“Người muốn biết ta là ai à? Dụng tâm nhìn vào mắt ta đi!” Giọng nói của anhcó sức mạnh kì dị, khiến người ta lưu tâm mà nghe, tĩnh tâm mà nghe. Nạp Túy Nhân nhìn ánh mắt chớp động khiến người ta hoa mắt của anh,trong mắt hiện ra thần sắc hờn trầm, lại lặp lại câu hỏi: “Người là ai?”Lăng Độ Vũ cảm thấy sức mạnh của quái vật này không ngừng

giảm xuống, đây tiêu kia trường, toàn lực phát huy thuật thôi miên mà mình đã tinh thông, nói: “Người còn nhớ cái phi thuyền vũ trụ của người không, nó ở đâu?” Tâm thần Nạp Túy Nhân bị chế phục, ánh mắt sắc bén biến thành như mộng như ảo, không tự giác ứng tiếng trả lời: “Nó ở cách đây hơn vạn năm ánh sáng. Người là ai? Người là ai?” Lăng Độ Vũ biết hắn vẫn còn sức giãy giụa để tỉnh lại, không thể hỏi hắn những vấn đề lạc đề thái quá, chính như hắn đã nói, thuật thôi miên cũng kiểu như kim thuốc mê, chỉ có thể thi thố với hắn một lần. Người càng dễ tập trung tinh thần, càng dễ bị thôi miên. Theo đó mà nói, không ai dễ bị thôi miên hơn Nạp Túy Nhân, bởi vì chỗ đáng sợ của hắn là khả năng ngưng tụ tinh thần thành sức mạnh.

Lăng Độ Vũ lại cất giọng chán nể tâm huyền hỏi: “Người vì sao lại đến đây?” Nạp Túy Nhân anh mắt đờ đẫn nói: “Phi thuyền của chúng ta bay trong vũ trụ, tìm chỗ thay cho tinh cầu quê hương vừa bị phá hủy của ta, khi bay qua tinh vân Mặc Á Ai Ti Đặc, phát giác linh năng của một sinh vật, cuối cùng chúng ta chụp được cô ta, theo kí ức của cô ta mà tìm được tinh cầu mới mẻ, thế là nhờ cô ta trở về đây, đồng loại của ta cũng theo về.” Lăng Độ Vũ trong lòng chấn động, Nạp Túy Nhân cũng chấn động theo, trong mắt lộ ra thần sắc giãy giụa.

Lăng Độ Vũ mạnh mẽ áp chế chấn hải trong lòng, cơ hồ cạnh đó anh đã minh bạch đầu dây mối nhợ của đại họa.

Thiên Huệ Tử không phải bị ly hôn bệnh, cô có năng lực siêu tự nhiên mà nhân loại vẫn mong ngóng, sức mạnh “thần du” phi vật chất, bất chấp cả cự ly không gian. Thần du có thể khiến cho người ta trong nháy mắt vượt qua không gian xa xôi, bay đến nơi xa vô hạn. Thiên Huệ Tử ắt là trong lúc tiến hành vũ trụ thần du, gặp phi thuyền của người hành tinh khác tìm chỗ di dân, bọn họ bắt lấy cô, nghiên cứu cô. Cuối cùng quái vật này dùng một loại phương thức kì dị, tranh thủ lúc Thiên Huệ Tử quay về đây, đồng loại của hắn cũng đi theo, lúc đó thật là đại họa lâm đầu.

Lăng Độ Vũ tăng cường sức mạnh thôi miên, dịu dàng nói: “Bọn họ bao giờ mới tới nơi?” Nạp Túy Nhân nhẩn quang mang nhiên trở lại, ngơ ngẩn nói: “Bọn họ muốn chờ một chút, khi ta theo linh thể của cô ta, đến thế giới mới mẻ này, ta vứt bỏ thân thể của mình, cô ấy cũng vì phải mang tinh thần ta tới chỗ này, hao tốn năng lượng, không thể tiến hành vũ trụ thần du được nữa, chỉ cần để cô ta nghỉ ngơi ba trăm năm, cô ta sẽ lại có sức mạnh thần du, ta cũng có thể dùng cô ta báo hiệu cho đồng loại đến đây, hưởng dụng thế giới mới mẻ này.” Lăng Độ Vũ lúc này mới minh bạch vì sao Nạp Túy Nhân không dám làm hại Thiên Huệ Tử, còn che chở quý trọng cô như châu như ngọc, bởi vì

chỉ có thông qua cô, “hắn” mới có thể liên hệ với chiếc phi thuyền ở ngoài vạn năm ánh sáng kia.

Lăng Độ Vũ hỏi: “Người vì sao lại muốn tiếp tục Tái sinh kế hoạch?” anh phát hiện cứ hỏi hết vấn đề này đến vấn đề kia, sẽ làm quái vật này bị thôi miên sâu hơn, cho nên liên tục dùng câu hỏi oanh tạc hắn. Nạp Túy Nhân hai tay mềm rũ hai bên, đại đại giảm thiểu uy hiếp tâm lý của Lăng Độ Vũ, nhịp điệu nói chuyện càng lúc càng chậm, nói như mơ ngủ: “Tái sinh kế hoạch là phương pháp duy nhất ngăn cản loài người khỏi biến địa cầu thành một nơi không thể ở được, ta không nghĩ khi đồng loại của ta tới nơi, chỉ còn một môi trường đầy độc khí và bức xạ.” Lăng Độ Vũ trong lòng hết sức kì quái hỏi: “Thứ có hại đối với nhân loại cũng có hại với các người sao?” Nạp Túy Nhân đáp như một hài tử ngoan ngoãn: “Bất kì môi trường của một hành tinh nào, cũng chỉ thích hợp với sinh mệnh sinh sống ở đó, hoàn cảnh của địa cầu tuyệt không thích hợp với bọn ta, nhưng bọn ta cũng có thể nhờ vào thân thể nhân loại, hoàn toàn thích hợp với môi trường của địa cầu, cho nên những thân thể đông lạnh trong Tái sinh kế hoạch, chính là thứ mà chúng ta cần.” Lăng Độ Vũ hoảng nhiên đại ngộ, mọi thứ dường như không thể giải thích đến lúc này đều thông suốt cả, anh nhìn lại đồng hồ.

Mười hai giờ năm mươi hai phút.

Còn tám phút nữa, hỏa tiễn sẽ được phóng lên.

Lăng Độ Vũ không còn lựa chọn nào khác, quyết ý hạ một mệnh lệnh cuối cùng: “Lúc này người mở hết các tấm phòng nhiệt giữa phòng kiểm soát và bộ phóng ra đi!” Nạp Túy Nhân toàn thân chấn động, trên mặt lộ ra thần sắc giãy giụa.

Lăng Độ Vũ toàn lực phát huy thuật thôi miên, trong tâm một lần rồi lại một lần phát ra chỉ thị.

Mười hai giờ năm mươi bốn phút.

Nạp Túy Nhân cuối cùng cũng chuyển thân, thân thể cao lớn sừng sững grun rầy bước lên đài kiểm soát.

Lăng Độ Vũ cấp tốc phóng lại phòng vi tính, đẩy cửa vào, chạy đến ấn mạnh vào nút đỏ kích nổ hỏa tiễn. Trên màn hình điều khiển lập tức hiện dòng chữ: “Hỏa tiễn sẽ nổ trong vòng mười giây nữa.” Lăng Độ Vũ xông trở lại vào phòng kiểm soát. Vách phòng nhiệt giữ phòng kiểm soát và bộ phóng đã mở hơn nửa, có thể cúi xuống thấy được Tái sinh hỏa tiễn hùng cứ trên bộ phóng.

Nạp Túy Nhân đột nhiên kêu thét lên, mang nhiên không biết làm gì. Lăng Độ Vũ biết hắn mới tỉnh lại, thần trí vẫn còn mơ hồ phi thường, nói ngược lại, sức mạnh tinh thần của hắn chưa bằng được mức bình

thường.

Nạp Túy Nhân bắt đầu quay đầu nhìn lại.

Dòng năng lượng bắt đầu dâng lên trong phòng kiểm soát.

Lăng Độ Vũ nâng cao năng lượng toàn thân, điên cuồng quát lên một tiếng, mượn lực đề lên thành sắt cạnh đài kiểm soát, một cú song phi, nhằm đập vào lưng Nạp Túy Nhân.

“Bịch!” Nạp Túy Nhân bị đá bay tới, đụng vào tấm kính ngăn.

“Lốp rốp lốp rốp!” Kính vỡ ra như sa thạch.

Nạp Túy Nhân phá kính bay ra ngoài, rơi thẳng lên bệ phóng hỏa tiễn.

Lăng Độ Vũ lặn về phía sau, lặn trên mặt đất hơn mười vòng, thoát khỏi cánh cửa thép của phòng điều khiển, búng chân lên, cửa đóng lại cái “rầm!”, anh lợi dụng lực nhảy chạy tới nắp sau một cánh cửa khác.

“Ầm ầm ầm ầm!” Thiên dao địa chấn, tái sinh hỏa tiễn nổ tung trên bệ phóng, làm nổ tung luôn thân thể của Nạp Túy Nhân. Quái vật ấy cũng không thể sống nổi, bởi vì điều kiện của địa cầu tịnh không phải là thứ mà hắn có thể thích ứng.

Lăng Độ Vũ phục trên mặt đất, há miệng thở gấp.

Những chuyện còn lại đơn giản phi thường. Anh chỉ cần mang Thiên Huệ Tử đi, đóng cửa kho lạnh lại, để đưa bọn người có lý tưởng cao xa này đến ba trăm năm sau.

Hy vọng họ lại gặp được một thế giới mỹ lệ mới.

oOoLời cuối truyện: Trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt, Hòa Điện Đạo Hương mặc bộ lễ phục buổi tối màu đen, ưu nhã bước đến giữa đài diễn tấu. Tâm tình bà rất phức tạp, Thiên Huệ Tử đã an toàn trở về, quái bệnh cũng không phát tác, thủ tục ly hôn với Đại Dã Long Nhất cũng đã làm tốt, buổi độ tấu của bà đã ở trước mắt.

Nâng cây đàn vĩ cầm lên, nắm lấy cây kéo đàn, đột nhiên bà dừng lại, mắt trợn miệng há nhìn vào nam tử ngồi ở hàng ghế đầu tiên.

Nhãn thần phối hợp nhuần nhuyễn giữa chiến sĩ và triết nhân, nhìn bà chăm chú.

Lăng Độ Vũ.

Nam tử này trước giờ chỉ xuất hiện trong giấc mộng sâu kín nơi phòng khuê, cuối cùng cũng hiện hình nơi hiện thực, lại còn nhìn bà mỉm cười vui vẻ.

Trong cơn chấn động tâm huyền, Hòa Điện Đạo Hương đưa tay kéo nhẹ, cây đàn rung nhẹ, tấu lên bản nhạc vui vẻ nhất trong đời.

Hết

Nguồn: tàng thư viện

Người đăng: ms

Thời gian: 08/09/2008 9:17:23 CH